

МЕРИЛИН БАКСТЪР ВЪЗМЕЗДИЕ

Превод от английски: Евгения Попова, 1995

chitanka.info

1

Остин, Тексас, пролетта на 1993

Кейт Колсън отмести полуизпитата чаша кафе, защото последната глътка ѝ се бе сторила като капка мокър цимент. Вината не бе в кафето — току-що го бе сварила.

Потрепери и усети, че от уплаха губи равновесието си, но нямаше друг избор, освен да се яви на уговорената среща. Колкото да бе унижителна и притесняваща тази среща, колкото и да бе опасна за кариерата ѝ, тя трябваше да открие отговора на въпроса, който я измъчваше ден и нощ от години.

Изправи се и застана зад бюрото си. Погледът ѝ се спря на табелката с името ѝ: „Съдия Кейт Колсън“. Загледа се в нея, както правеше често, откакто бе назначена.

Приличаше ли на съдия? Нямаше такова самочувствие, поне днес. Лицето ѝ отразяваше ли вътрешното ѝ състояние — че се чувства като попаднала в месомелачка? Не. Уплахата ѝ изчезна. И без да се погледне в огледалото, знаеше, че гримът ѝ е безупречен. Две гребенчета придържаха косата зад скулите ѝ. Бледолилавият ѝ костюм и златното бижу бяха подходящи и ненатрапчиви.

Проблемът не беше във външния ѝ вид, а в съзнанието ѝ, помисли си тя с раздражение.

Преди да са я обхванали по-големи душевни съмнения, тя взе чантичката си и излезе от стаята, за да се срещне със Сойър Брок.

— Приятно ми е, съдия Колсън. Седнете моля.

— Благодаря — каза Кейт, като се надяваше, че тонът ѝ е спокоен, но хладен, и седна на плюшения стол.

— Бихте ли изпили чаша кафе?

— Не, благодаря. Току-що пих.

— Ако не възразявате, аз ще си сипя.

— Моля — усмихна се насила тя.

— Между другото, поздравявам ви с назначаването за съдия. Изглежда, се справяте страхотно с работата си.

— Благодаря.

Задържа погледа си върху нея още миг, сякаш се канеше да каже нещо повече. После насочи вниманието си към каната с кафе.

Кейт пое дълбоко дъх и се опита да се овладее. Огледа обстановката със съдийски поглед. Кристални пепелници. Персийски килими. Порцеланови фигурки. Кабинетът на детектива, макар и твърде изискан, не можеше да скрие известна грубост у него, която тя веднага долови. Намести се на стола тъкмо когато той се върна на бюрото си и отново отпрати поглед към нея.

Не само кабинетът му я караше да се чувства неудобно.

Притесняваше я самият той. Очите му бяха твърде пронизателни. Кейт бе очаквала да види частен детектив с голям топчест нос и смачкан тренчкот в същия отвратително мръсен цвят като почернелите му от пури зъби. Сойър положително не беше такъв. Но не можеше да се каже, че е красив: чертите му бяха грубовати, тъмната му прошарена коса беше прекалено гъста и дълга! Но всичко това някак си му отиваше.

Имаше у него нещо, което я привличаше, и тя бързо разбра какво е то. Макар костюмът му да стоеше добре на високата му мускулиста фигура, той оставяше впечатлението, че е човек, който се чувства по-удобно навън, в джинси и спортни обувци, отколкото в бетонна сграда за офиси с вратовръзка.

Имаше и още нещо. Под хладното му държание прозираше буйност. Дори вдигаше чашата с кафе към устните си някак напористо. Този вид хора ѝ бяха познати; беше израснала с момчета, които повече употребяваха юмруците, отколкото ума си. За Сойър Брок трябваше да признае, че навярно използва и едното, и другото — иначе не би притежавал една от най-добрите детективски агенции в Тексас. И тъй, какво заключение можеше да извади от наблюденията си? Сойър Брок бе човек, с когото трябва да се съобразяваш и когото не бе лесно да заблудиш.

— И така, с какво мога да ви бъда полезен? — попита той иззад бюрото.

— Харлан Мур ми каза, че сте най-добрия във вашата професия.

— А, да. Харлан — детективът обхвана чашата си с длани, вдигна я до устните си и отпи една глътка. — Той ваш приятел ли е?

— По-скоро познат по служба.

— Разбирам.

— Вярно ли е това, което той казва? Наистина ли сте най-добрият?

Сойър остави чашата си.

— Изглежда, че такава е общото мнение.

И скромността не е сред добродетелите му, реши Кейт, но скромността нямаше нищо общо с таланта. Не ѝ ли трябваше човек, уверен в способностите си?

— Предполагам, че сте също и дискретен — добави тя след известно мълчание.

— Налага се, ако искаш да преуспееш.

По тона му долови, че става нетърпелив, но не позволи това да я смути. Отмести погледа си за миг и го съсредоточи върху стъклената риба на един от рафтовете на библиотеката. Защо не беше я забелязала досега?

— И тъй, още веднъж, с какво мога да ви бъда полезен?

— Искам да откриете едно лице — става дума за млада жена.

— Кога е изчезнала?

— Не е това, което предполагате. Знам, че е деветнадесетгодишна и се интересувам от местожителството ѝ. Родена е в Ню Браунфелс, Тексас; по-късно е била осиновена, или поне така смятам.

— Продължавайте.

— Всъщност това е всичко, което знам.

— Слушайте, мис Колсън, дяволски добър съм в професията, но за да ви свърша работа, ми е необходима повече информация.

— Моля прегледайте тези документи и ако не можете или не желаете да се занимавате със случая, ще ви разбера.

— Ще се заема със задачата, ако не за друго, то защото Харлан положително ще иска да го сторя — той отвори малката папка, набързо прегледа съдържанието и вдигна поглед към посетителката. — Май не разполагате с много подробности, а? Между другото бихте ли ми отговорили на два въпроса: защо имената на родителите са пропуснати и защо искате да откриете тази млада жена?

Тя повдигна брадичка и отвърна с най-изискания си съдийски тон:

— Не е важно защо. Единственото, което има значение, е да я откриете.

— Да, ваше благородие — предизвикателно каза Сойър.

Бузите ѝ поруменяха, но тя не трепна.

— Не знам каква е таксата, но ето ви един аванс — извади от чантичката си пачка банкноти и я побутна към него. — Ако това не е достатъчно... — гласът ѝ затихна.

Той избута банкнотите обратно и ръцете им случайно се докоснаха. Кейт отдръпна своите.

— Ще ви изпратя сметката.

— Със сигурност? — попита тя, като се изправи и прибра парите в портмонето си.

— Със сигурност.

Кейт се усмихна, но очите ѝ останаха сериозни.

— Предполагам, че ще ми се обадите.

— Бъдете уверена в това.

Тя се обърна и тръгна към вратата. Гласът му я спря.

— Не се безпокойте, ваше благородие. Ще я намеря. Но не мога да обещаая, че няма да имам повече въпроси, на които очевидно не желаете да отговаряте.

Кейт се вкопчи здраво в дръжката на вратата. Но когато се извърна, лицето ѝ бе спокойно.

— Просто си свършете работата, господин Брок. Само това искам от вас.

Успя да стигне някак до колата си, преди да изпусне затаения си дъх. Сърцето ѝ биеше лудо. Беше отворила кутията на Пандора и животът ѝ никога вече нямаше да бъде същият.

Брок гледаше снимката на Кейт Колсън в личното ѝ досие. Трябвало да бъде в съда — как ли не? И за миг не повярва в това извинение. Просто искаше да излезе по-бързо от кабинета му. Почука с писалката си по края на снимката и се намръщи.

Съдия Колсън се явява като клиентка? Още не можеше да повярва, че някой от нейния ранг ще се обърне за помощ към

детективска агенция. Но преди всичко беше дяволски любопитен.

Знаеше, че Колсън доскоро бе известна като преуспяваща адвокатка, а сега — като строг съдия в Областния съд. Беше я виждал по телевизията. Че кой ли не беше? Когато я назначиха в съда на внезапно овакантено място, средствата за масова информация в Остин вдигнаха голям шум. Безпрецедентно бе да заемаш такъв пост на трийсет и пет годишна възраст. Той самият бе постигнал немалко за своите четиридесет години. Но не можеше да мери успеха си с нейния.

Сойър отмести стола си назад, стана и отиде до прозореца. Имаше чудесна гледка към градския парк, който бе от другата страна на улицата точно срещу неговата сграда — Брок билдинг. Понякога му действаше успокоително да гледа през прозореца как си играят децата.

Пролетта бе в пълен разцвет в Хълмистия район. От най-горния етаж на своята сграда с кантори виждаше в далечината възвишенията на запад от Остин, покрити с раззеленени дървета и избуяли дивичества, също като пред него.

Обърна се и погледна двете папки, свързани с Кейт Колсън, и изсумтя. Работа го чакаше — не само случая на Колсън, но и други.

Напоследък му бе трудно да се съсредоточава, нещо съвсем нехарактерно за него. Работата си обичаше повече от всичко. Тя означаваше, че никога няма да бъде без пари, никога вече няма да е беден. Този призрак винаги го бе тормозил, бе подклаждал решимостта му да разшири бизнеса си зад граница. Но сега се мотаеше, сякаш нищо не бе спешно.

Почука се и в същия миг вратата се отвори.

— Джейн ми каза, че си тук.

Като чу възбудения глас на Ралф Хътсън, той се извърна. Ралф му бе помощник и дясната му ръка. Сойър признаваше, че без него агенцията не би работила като тъй добре смазан механизъм.

При пръв поглед Ралф не оставяше особено добро впечатление. Най-напред се хвърляха в очи гъстата му грива от ръждивочервеникава коса и луничките по носа му. Освен това бе тънък като пръчка. Но заговореше ли, човек забравяше всичко останало, поразен от бързия му ум и способността му да върши работа. Сойър го оприличаваше на играчка-робот, която, ако я навиеш, не може да спре, докато не изпълни програмата си.

— До колене ли си затънал? — ухили се Ралф.

Сойър сви устни и му направи знак да влезе.

— Ако питаш за работата, отговорът е „не“.

— Трудно ми е да повярвам — изненада се помощникът му, приближи се до бюрото на Брок и надникна към папката на Кейт. — Започнал си да преглеждаш съдийската папка.

— Това е работа.

Сойър седна зад бюрото си и наклони стола си назад.

— Това е всичко, което съм свършил.

— И какво мислиш?

— За кое?

Ралф изсумтя.

— Я остави тези номера. Знаеш, че говоря за съдията. Тя току-що си отиде, нали?

— Да.

Ралф подръпна панталоните си нагоре и седна в края на бюрото.

— Тя търси нашите услуги?

— Иска да намеря едно лице, което се губи от деветнайсет години.

— Виж това не съм очаквал — смръщи се Ралф. — Предполагам, че е нещо свързано с избирането ѝ.

— Хвърлих само един поглед на сведенията, които ми остави, но мога да ти кажа, че са ужасно оскъдни.

— Май не схващам. Ако те наема, защо такава потайност?

— И аз не го схващам, но положително бързаше да си излезе оттук и се измъкна притеснена.

— Сигурен ли си в това?

— Да.

— Значи мислиш, че известната дама-съдия крие нещо?

— Така ми се струва.

— Ммм. Това е интересно — промърмори Ралф.

Сойър не отговори.

— Е, трябва да признаеш, че колкото се отнася до новините, тя сега е на мода.

— Вярно е — съгласи се Сойър. — Дори снощи я гледах по телевизията.

Беше ѝ обърнал внимание единствено поради насрочената за днес среща. Иначе не би се заинтересувал от клюките около жената

под съдийската тога. Жени като Кейт Колсън не го привличаха.

— Ти навярно вече имаш мнение за нея.

— Имам — отговори бързо Сойър. — По-студена е от буца лед.

Ралф се засмя.

Сойър му отвърна с цинична усмивка. Той обичаше топлите и отзивчивите жени. Личните впечатления му подсказваха, че съдия Колсън не притежава нито едно от тези качества.

— Но трябва да се съгласиш, че е привлекателна — Ралф се загледа в снимката ѝ с присвити очи. — Толкова красива ли е в действителност?

— Дори по-красива — каза Сойър, като си спомни деликатната ѝ фигура, гладката ѝ като на дете кожа, лицето, обградено в разкошна руса коса, избраните ѝ с вкус дрехи и грациозните движения на тялото ѝ.

— Ммм, изглежда, че е жена от моя тип.

Сойър пак се намръщи.

— Тя е не само студена, но и пресметлива. По дяволите, такава и трябва да бъде, щом не е чужда на политиката.

— Не забравяй за Харлан. Нали той я изпрати, а двамата знаем, че той играе според правилата.

Сойър не можеше да оспори това. Ако някой клиент бе препоръчан от Харлан Мур, той обикновено лично се заемаше със случая.

— Да, така е — Сойър затвори папката и я сложи настрана.

— Няма да познаеш кой те чака отвън. Той е по-важна личност от дамата съдия.

— Кой? — вдигна вежди Сойър.

— Сенатор Дан Хемзли.

— Той пък какво иска?

— Всъщност, срещнах се с Харлан и сенатора в съда. Докато сенаторът отиде да се обади по телефона, Харлан ме осведоми накратко. Той, разбира се, иска ти лично да се заемеш с... проблема на сенатора.

— Който е?

Ралф се изправи и отмести поглед.

— Семейен...

— По дяволите, Харлан знае, че не се занимавам със случаи от този род.

— Опитвах се да му го припомня — помълча и вдигна рамене. — Но ти най-добре знаеш, че моите думи не можеха да му окажат влияние.

— Какъв точно е проблемът на сенатора? — попита Сойър. — Да не са го сварили със смъкнати панталони?

— Не, колкото и да е изненадващо. Предполагаемият виновник е жена му, а сенаторът знае, че ако това стигне до медиите, ще го окалят до ушите.

— Чудесно — с черен хумор измърмори Брок.

— Знаех, че ще ти хареса — ухили се Ралф.

— Но не по-малко отколкото на тебе, нали?

— Така е. Никога не съм обичал този кучи син. Представя се за много свободомислещ и има страшно високо мнение за себе си.

— Като всички политици. Освен че не може да задоволи жена си, какво друго прави?

— Води кампания за преизбирането си и е член на финансовата комисия. И също на една комисия за правата на осиновените деца.

Сойър се облещи.

— Нали ти казах, страшно добродетелен е — допълни Ралф.

— Да, каза ми.

— Но между другото навярно ще може да ни помогне и по случая на Колсън. Така че по-добре нека влезе.

След няколко секунди сенатор Хемзли се втурна в стаята с протегната десница.

Сойър се изненада от добрия му вид, макар че като го разгледа отблизо, сладникавата хубост на посетителя предизвика недоверие у него. Сенаторът бе висок, с тъмна коса и бронзов тен, който очевидно бе резултат от часове, прекарани в салон за придобиване на загар.

Очите му обаче противоречаха на самоуверената му поза. Бяха яркозелени, но издаваха потиснатост. Ако Сойър преценяваше добре, те говореха за страх. Детективът протегна ръка.

— Не знам как да ви благодаря, че ме приехте без никакво предупреждение — засмя се Хемзли и на устните му се изписа изкуствена усмивка.

„Това е лъжа — помисли си Сойър с растящо презрение. — Предполагал си, че ще те приема веднага.“ Усмихна се на Хемзли хладно и каза само:

— Няма никакъв проблем.

— Няма да съжалявате. Ако ми помогнете в тази дребна работа, ще ви се отплатя за любезността.

— Седнете, сенаторе.

— Благодаря, Брок.

Сенатор и съдия в един и същи ден, помисли си Сойър. Някои биха си казали, че му е провървяло. Но според него и двамата клиенти можеха да му създадат повече неприятности, отколкото струваха самите те.

2

Фор Корнърс, Тексас, зимата на 1975

Томас Дженингс, извит като въпросителен знак, надничаше през една съвсем малка дупчица в стената.

— Ей, Джаксън, това трябва да го видиш. Не вярвам на очите си — извърна глава, премести поглед от наблюдаваната цел и огледа мъжката съблекалня, за да се увери, че заместник-директорът Джим Андерсън не се е появил на вратата.

Уейд Джаксън прехвърли цигарата „Марлборо“ в другия край на устата си и погледна приятеля си.

— Хей, какво, по дяволите, правиш?

Томас се ухили:

— Гледам двете най-големи цици, които съм виждал през живота си.

Томас бе придумал приятеля си Уейд да избягат от шестия час, по английски, на предпоследния гимназиален клас. Но преди да напуснат училищния двор, бяха се отбили в мъжката съблекалня на плувния басейн, където преди два дни бе открил дупчица в една от кабинките.

Оттогава бе идвал тук няколко пъти, за да провери как стоят нещата. Досега не беше видял нищо, с което да се похвали. Но днес късметът му провървя.

Уейд зяпна.

— Момче, будалкаш ме? — спусна се към Томас и го изтегли настрана. — Дай да видя.

В миризливата съблекалня беше тихо, докато Уейд надничаше през дупчицата, откъдето се виждаше част от съблекалнята на момичетата.

— Не си ме излъгал, огън са!

— Махай се — подкани го приятелят му. — Тя е награда за мене.

— Ако те хванат, ще си получиш награда от стария Андерсън.

— Хич не ме е страх — с показна смелост заяви Томас. — Старият повлекан Анди нищо няма да направи.

— На тебе може и нищо да не ти направи, нали твоят старец е проповедник. Но с мене ще постъпи другояче. Да не говорим какво ще направи пък моят старец, ако пак се замесе в някакви неприятности.

— Стига си опявал. Няма да имаме неприятности. Прекалено много се страхуваш.

— Да — призна си Уейд, като не сваляше поглед от вратата зад тях.

— Виждал ли си някога такива цици?

Уейд смукна дълбоко от цигарата си.

— На мене май че задникът ѝ повече ми хареса.

Томас пак се ухили.

— И той не е лош. Само като я гледам, чувствам, че ми става.

— Винаги съм смятал, че Кейт Колсън няма нищо, освен мозъка си, а пък той е по-голям, отколкото би трябвало да бъде.

— И аз така мислех — Уейд облиза устни. — Но и двамата сме се лъгали. Искане ми се да си грабна едно парче от това, което виждам.

— Мечтай си, ако нямаш друга работа. Кейт Колсън няма да ти позволи дори да припариш до нея.

— Нито пък на тебе.

Красивото лице на Томас се изопна.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Не — Уейд хвърли цигарата си на циментовия под и я смачка с протритата си обувка. — Знам, че ще спечелиш, ако трябва и с измама.

Томас отново се обърна към дупчицата.

— Ммм, тя е голяма работа.

— Стига си закривал гледката. Дай да погледна още веднъж.

— Защо? — присмехулно попита Томас. — Ти няма да направиш нищо, дори и да можеш.

Уейд никога не излизаше с момичета. Томас смяташе, че това се дължи на притеснението от външния му вид, от щръкналите му като зелки уши, които напразно се мъчеше да скрие с дългата си коса.

Джаксън изскърца със зъби.

— Може пък и да мога.

— Не преди аз да получа от нея своето — срязва го Томас.

— Ти си отвратително копеле, Дженингс.

Томас само вдигна рамене.

— Колкото и да не ми се иска да напусна това шоу — каза той, — по-добре е да се разкараме. Изненадан съм, че още никой не е дошъл.

— Значи наистина смяташ да поканиш умницата на среща, а?

— То се знае — Томас се усмихна до ушите, но не напусна наблюдателницата си.

Уейд пристъпваше от крак на крак.

— Хайде да се измитаме оттук.

— Страх те е, а?

Уейд запали нова цигара с разтреперани пръсти.

— По дяволите, Дженингс.

— О, да, да. Ама че момиче.

— Какво става?

В гласа на Томас прозвуча вълнение.

— Събува си гащичките.

В единия край на женската съблекалня се разнесе хихикане.

Кейт не обърна внимание на момичетата от мажоретния състав, които се ползваха с най-голям успех в училището. Посегна за пешкир, за да прикрие голото си тяло.

Хихикането се усили и се превърна в кикот.

— Хайде, Кейт — подразни я едно момиче. — Не бъди толкова срамежлива.

— Млъквай, Дороти — заплашително подвикна Анджи.

— Я не се намесвай, Анджи Стрикланд! Това не е твоя работа.

Силна руменина изби по лицето на Кейт. Както обикновено, тя бе прицелът на тези шеги, но сега Анджи за пръв път бе почувствала тяхната жестокост.

Щеше ли да има край на болката и притеснението ѝ, чудеше се Кейт. Искеше ѝ се да отвърне на неприятните закачки, да уязви момичетата, както те я уязвяваха. Но ако се поддадеше на желанието си, само щеше да им даде нови поводи за нападки.

Кейт пребледня и погледна към Анджи, която стоеше с ядно стиснати устни. Тя беше най-добрата и единствената ѝ приятелка, макар да бяха много различни и по външен вид, и по темперамент.

Кейт бе висока, слаба и руса, докато Анджи беше ниска, кестенява и мургава. Косата на Кейт бе дълга и права, Анджи носеше своята вързана на къса опашка. Кейт беше тиха и сдържана, Анджи бе отворена и смела. Но и двете бяха умни, а имаха и общи интереси като плуването и четенето, събираха снимки на филмови звезди.

— Ти да не би да се срамуваш от твоето... въ... прекалено развито тяло? — се обади друго момиче и върна Кейт към злобните подбиви.

— Аз... — Кейт не може да каже нищо повече, защото някой издърпа пешкира ѝ. — Ох! — извика тя и се покри, доколкото можеше с ръце.

Анджи ѝ подхвърли друг пешкир.

— Стига! Оставете я на мира! — кресна тя към останалите, а на Кейт прошепна: — Не им обръщай внимание. Те просто ти завиждат, особено Кати. Нейните гърди са по-плоски от яйца на очи.

Кейт прочете съчувствие в погледа на Анджи. Как ѝ се искаше да може да изчезне! Но Господ не ѝ се притече на помощ, затова наведе рамене и вдигна брадичката си. Плачеше ѝ се, но не би дала воля на сълзите си — нито пред най-добрата си приятелка, нито пред злите момичета. Гордостта не ѝ позволяваше.

Кикотът продължаваше.

— Хайде, ела в оня тъгъл да се облечем — тихо я подкани Анджи. — За какво са ни тези гъски.

Като отидоха в другата част на съблекалнята, Кейт наведе глава и съсредоточено започна да се облича, но беше тъй разгневена, че едва се справяше. Ръцете ѝ трепереха, от което на чорапите ѝ се пусна нова бримка.

Навярно бе проплакала, защото Анджи я погледна.

— Искаш ли да ги набия?

Кейт почти се усмихна.

— Бих искала аз да ги набия, но не ми стиска.

— Те скоро ще си получат каквото заслужават. Слушай какво ти казвам.

Внезапно наблизко отново избухна смях. Двете приятелки изгледаха момичетата. Но смехът не спираше. Кейт се стегна, защото не искаше да заплаче. Подгъна под пръстите си прекалено дългите си чорапи, за да се скрият дупките по тях. Облече износения си пуловер,

торбестата си пола и смачкания си жакет притеснена. Мразеше некрасивите си дрехи. Понякога отнасяше някой журнал в стаята си и замечтано го разглеждаше, като си представяше как би изглеждала в елегантните рокли.

Дрехите на Кейт съответстваха на живота в нейния дом. Родителите ѝ бяха бедни, но също така и строги, особено баща ѝ. Те се оженили, защото се наложило да направят това. Тя беше дочувала техни разговори, в които бурно разискваха извършения грях. Баща ѝ не пропускаше случай да подхвърли на Кейт, че няма да ѝ позволи да стане уличница като майка си.

Горчивината на Емит, комбинирана с алкохолизма му, го правеше словоохотлив и опасен. Майката на Кейт винаги се съгласяваше с баща ѝ. Момичето допускаше, че така ѝ е по-лесно, отколкото да търпи от него словесен и физически тормоз.

Кейт възпря сълзите си и последва Анджи навън, където ги посрещна студът, смекчаван само от слънчевите лъчи. Кейт спря за миг и пое дълбоко въздух. Едва сега бучката в гърлото ѝ започна да се стопява.

— Изглежда, че си изпуснала автобуса — забеляза приятелката ѝ. — Ела, ще те откарам до вас.

Кейт се смръщи.

— Не ми се ще да се отклоняваш заради мене.

— Я стига. Знаеш, че го правя, защото искам. Хайде.

Не се опита да спори — беше твърде изморена и възбудена. Освен това ѝ бе приятно да се вози в колата на Анджи. Нищо че бе стар модел камаро, тя пък изобщо нямаше кола.

Старяеше се да не завидва на приятелката си, но ѝ беше трудно. Майката на Анджи, Робърта, имаше добър доход като медицинска сестра в местната болница. Тя обожаваше дъщеря си, която също като Кейт бе единствено дете. Робърта се мъчеше с грижите си да запълни празнотата, останала, след като бащата на Анджи избяга с друга жена.

Кейт съчувстваше на Анджи и искаше да я утеши, но приятелката ѝ мразеше да се говори за баща ѝ, а тя не настояваше. За бога, нямаше ли и тя в живота си толкова неща, за които не обичаше да говори — като се започне от родителите ѝ?

— Защо не дойдеш за малко у дома? — попита Анджи, когато доближиха до камарото. — Мама ми купи плат за блуза и за една

минипола. Искам да го видиш.

Кейт не се сърдеше, когато Анджи говореше за нови дрехи, защото знаеше, че не иска да я наскърби. Тя бе достатъчно проникателна, за да разбира и уважава тихата ѝ гордост. Държеше се с Кейт така, сякаш двете получаваха еднакво внимание в семействата си.

— Бих искала — въздъхна Кейт, — но трябва да се прибирам, за да помогна на мама да издои кравите.

Изведнъж се чу остро изсвирване. Двете момичета спряха като заковани, но Кейт първа се обърна. Две момчета вървяха на няколко метра зад тях — Томас Дженингс и Уейд Джаксън.

— Господи — задъхано прошепна Кейт, — това са Томас... и...

— Уейд — довърши вместо нея Анджи. — Не мога да понасям този малък пор.

— Нито пък аз — каза Кейт. — Струва ми се, че никога не си е мил зъбите.

— И аз така мисля. В часовете по английски седи зад мене и колкото пъти се обърна, се захилва. И веднага виждам разваления му преден зъб, от който стърчи нещо, например парченце спанак.

— Ужасно!

— Томас обаче... — Анджи се засмя.

Момчетата сега бяха точно зад тях.

— Накъде сте тръгнали? — попита Томас усмихнат.

Кейт не можеше да продума. Само като погледнеше Томас Дженингс, езикът ѝ се завързваше и краката ѝ омекваха.

— Към къщи — отговори Анджи небрежно.

— Не е ли по-добре да дойдете с нас? Ще ви черпим по една кока-кола — Томас ръгна Уейд в ребрата. — Нали?

— Хм... то се знае.

Отговори отново Анджи:

— Не, благодарим ви. Трябва да се прибираме.

— Ей, Кейт — извика Томас, — ти какво ще кажеш? Да не си си прехапала езика?

Тя облиза изсъхналите си устни и го погледна.

— Не — каза задъхано. — Съжалявам... и аз не мога.

Като продължаваше да не обръща внимание на Анджи, Томас намигна на Кейт.

— Може би друг път, окей?

— Окей — успя да промърмори тя.

Когато момчетата ги подминаха, Кейт се обърна към приятелката си със странно изражение на лицето.

— Майчице! Може ли да го повярваш?

— Кое? — попита Анджи невинно.

— Знаеш кое!

Анджи я погледна насмешливо.

— Я не се захласвай и влизай в колата!

Фор Корнърс беше малко земеделско селище в хълмистия район, на около трийсет километра от крайните квартали на Остин. Тъй като бе твърде близо до големия град, Фор Корнърс не можеше да разчита на голяма известност. Но неговите жители се гордееха с това, което имаха — със земеделското си производство и с новия магазин за хранителни стоки и бензиностанцията на Апълби.

Двете момичета мълчаха, потънали в мислите си, докато камарото излизаше от градчето и се насочваше към фермата, където живееше Кейт. Но радиото гърмеше. Една песен от албума на Логинс и Месина — „С вдигнати платна“ — запълваше мълчанието.

Анджи тъкмо бе стигнала до отклонението към фермата, когато песента рязко спря и говорителят обяви:

„Новина, току-що получена от «Асошиейтед Нюз». Деветнайсетгодишната Патриша Хърст, внучка на покойния Уилям Рандолф Хърсту, собственика на вестникарски издателски комплекс, е била отвлечена от апартамента ѝ в Бъркли, Калифорния.“

— Колко ужасно! — извика Кейт и се надигна от седалката си, за да слуша по-внимателно. Допускаше, че учителят им по история ще ги пита нещо във връзка с тази новина утре, тъй като обичаше да се отклонява от урока към текущите събития.

— Не мога да си представя, че с мене може да се случи подобно нещо — потрепери Анджи, когато съобщението свърши.

— И аз също — отзова се Кейт и отново замълча, а мислите ѝ се върнаха към Томас Дженингс и начина, по който я бе погледнал. Дори и сега усещаше, че сърцето ѝ потрепва. — Анджи...

— Какво?

— Ти не харесваш Томас, нали?

Анджи продължаваше да гледа шосето пред себе си, но Кейт забеляза, че стисна кормилото по-силно.

— А, добър е — отговори Анджи с безразличен тон, после се обърна към приятелката си и ѝ отпрати една усмивка. — Единственият проблем с него е дето си мисли, че е божи дар за жените.

— Ами че такъв е, не е ли вярно? — усмихна се и Кейт.

— Да, имаш право.

И двете се захихикаха.

— Той наистина ли ми намигна, или съм сънувала?

— Наистина. И аз видях.

— Не мога да си представя защо го направи. Досега дори не е говорил с мене.

— Кой може да знае какво си мислят тези тъпи момчета?

— Иска ми се да ме покани да излезем заедно — неочаквано изтърси тя, като не можа да прикрие нотката на копнеж в гласа си.

Изглеждаше, че е запленена завинаги от Томас Дженингс. Той безспорно бе най-красивият, най-умният и най-популярният младеж от предпоследния гимназиален клас, ако не и от цялото училище. Макар да бе седемнайсетгодишен — с една година по-голям от нея — държеше се като по-зрял от връстниците си. Лицето му на филмова звезда, подчертано от въгленочерна коса и огнени, тъмни очи, които напомняха за очите на Елвис, бяха донесли на Кейт много безсънни нощи.

Тялото му бе не по-малко привлекателно от очите. Беше висок и добре сложен, имаше зашеметяваща усмивка, която обезоръжаваше момичетата. Кейт умираше от завист, макар че никога не ѝ бе минавало през ум, че може „да го направи“ с него. Тя възнамеряваше да остане девствена, докато се омъжи. И все пак в мечтите си много пъти се беше целувала с него.

— Предполагам, че намигването му означава подканяне — наруши мълчанието Анджи. — Чудя се какво ли си е наумил.

— И аз бих искала да знам — сериозно отвърна Кейт. — Смятах, че той си пада по Сали, особено откакто тя стана водачка на мажоретния състав.

— Тя е една малка кучка. Ако имаше малко мозък, щеше да бъде опасна.

Кейт сдържа въздишката си.

— За жалост, изглежда, че се нуждае от мозък.

— Не знам какво има Сали — лукаво каза Анджи. — Сигурно е, че няма никакви гърди. И докато сме на тая тема, трябва да си призная, че имах страшно желание да я оскубя в съблекалнята.

Кейт прехапа долната си устна, която трепереше.

— Благодаря ти, че застана на моя страна. Не знам дали...

— Хайде — прекъсна я Анджи, — няма защо да ми благодариш. И ти би направила същото за мене.

Кейт се опита да овладее чувствата си.

— Вярно е, само никога няма да ми се наложи.

Анджи повдигна рамене, но не каза нищо. Мълчаха докато стигнаха до завоя пред фермата.

— Мога да сляза тук — предложи Кейт. — Ще повървя до дома.

— Сигурна ли си, че ти се ходи пеша?

Кейт едва издържа проникателния поглед на Анджи.

— Сигурна съм. Времето е хубаво, а пък аз обичам да ходя.

Тя я изгледа, смръщила чело.

Кейт виждаше недоверието в зелените ѝ очи, но не искаше да си признае. Баща ѝ беше против нейното приятелство с Анджи и за да няма неприятности, предпочиташе да не развява червена кърпа пред очите му. От опит знаеше, че така е по-разумно.

— Благодаря ти, че ме докара — насили се да се усмихне весело Кейт, — ще се видим утре.

— Питай майка си дали утре вечер може да спиш у дома.

Веждите на Кейт се склочиха.

— Ще я питам, но...

— Знам, знам. Но все пак се надявам.

— Знаеш какъв е баща ми.

— Е, довиждане — извика Анджи.

Кейт загърна по-плътно тънкото палто около слабичките си рамене и закрачи по калния път. Днес времето беше хубаво, в небето

нямаше нито едно облаче, но цялата последна седмица бе ужасна. Всеки ден беше валило.

Заобиколи една локва. Искаше ѝ се да продължи да си мисли за Томас Дженингс и как я беше погледнал. Но не можеше. С всяка стъпка настроението ѝ ставаше все по-мрачно. Мразеше да се прибира вкъщи и се ядосваше на себе си, че изпитва такова чувство.

Пак си спомни усмивката на Томас. „Недей“, каза си наум. Сега не беше време да анализира намигването му. Щеше да скрие този чудесен миг в сърцето си и да го извади оттам по-късно, след като е видяла баща си и е свършила домакинските си задължения.

Едва бе стигнала до предния двор, когато чу някакъв шум. Изтръпна и стомахът и се сви.

— Ох, не... не — проплака тя и се спусна по разклатените стъпала пред входа.

Отвори вратата тъкмо когато баща ѝ стоварваше месестата си длан върху челюстта на майка ѝ.

— Мамо! — изкрещя Кейт.

3

От страх Кейт се закова на място. Видя как баща ѝ вдигна юмрук, за да го стовари върху другата буза на Мейвис Колсън.

— Мамо! — изкрещя отново.

Емит Колсън спря и се обърна.

— Махай се оттук, момиче, или и тебе ще те сполети същото!

— Татко... моля те — изхълца Кейт, — не удряй мама.

Мейвис Колсън най-сетне вдигна измъчен поглед към дъщеря си.

— Прави... каквото ти казва... баща ти. Излез... оттук — добави задавено.

Макар че се опита, Кейт не можеше да се помръдне. Чувстваше, че краката ѝ са много слаби и не могат да се движат, а сърцето ѝ лудо се блъскаше в гърдите. Очите ѝ се бяха заковали на лилаво-червената подутина върху лицето на майка ѝ.

— Слушай майка си — изрева Емит и закричи през стаята към нея. Тромавият мъж с празен поглед и жестоки бръчки около устата сякаш беше самият дявол.

Кейт изтича навън от къщи и се спря чак в плевника. Хладният му полумрак бе като балсам за сторещеното ѝ тяло и за лицето ѝ. Падна разплакана върху купчина уханно сено. Не чувстваше тялото си, а само остра болка в сърцето.

— Мразя ги — повтаряше си тя. — Мразя ги и двамата. Иска ми се никога вече да не ги видя.

Но още докато произнасяше горчивите думи, се страхуваше от Божия гняв. Вдигна глава към небето и безмълвно се помоли за прошка.

Не би могла да преброи колко пъти бе търсила утеха точно тук. Баща ѝ бе ударил за пръв път майка ѝ по лицето.

Кейт се бе събудила през нощта и бе чула виковете на баща си. Промъкна се по коридора до спалнята на родителите си. Вратата бе отворена. Точно когато Кейт надничаше, баща ѝ удари майка ѝ тъй силно, че от устата ѝ потече кръв. И тя, и Мейвис изпищяха, но

писъкът на Кейт привлече вниманието на Емит. Той се спусна, грабна дъщеря си и извика: „Ако още веднъж се промъкнеш да гледаш какво правим, ще те пребия. Чуваш ли ме?“. „Да... татко“ — проплака тя и сълзи обляха лицето ѝ. Тогава той я остави като торба смет и се обърна отново към Мейвис...

От този черен миг Кейт бе престанала да бъде дете. През трудните години след това бе кроила много планове как да попречи на Емит да измъчва майка ѝ. Представяше си как се прокрадва в тяхната стая през нощта и удря спящия си баща с бухалка за бейзбол. Беше измисляла и не тъй болезнени начини да спре баща си, като например да го завърже за леглото, за да могат тя и майка ѝ спокойно да избягат от градчето.

Но не беше предприела нищо, тъй като се боеше от неговото отмъщение.

Сега Кейт усещаше, че я сковава див ужас. Макар че не можеше да се помръдне, знаеше, че не бива да разреши побоищата да започнат отново. Щеше да се върне вкъщи и да защити майка си. „Лъжеш!“ — каза си наум и отново изхлипа. Нямахше как да се противопостави на баща си. Колкото и да се срамуваше от себе си, трябваше да признае, че изпитва страх.

Не искаше да повярва, че ужасите ще се подновят. От няколко години Емит се бе отказал от лошите си навици и се бе постарал да живее според Божията воля, поне така казваше.

Беше престанал да пие. Щом се отвореха вратите на малката църква, той сядаше на първия ред и настояваше Кейт и Мейвис да бъдат до него. Но Кейт не бе забелязала истинска промяна в характера му, само бе престанал да бие майка ѝ. Ала беше все така студен и намръщен. Единствената разлика беше, че вместо бутилка носи със себе си Библията.

Какво го беше разгневilo, какво го беше накарало да се върне към старите навици? Липсата на пари? Някаква разпрания с черквата? Кейт не знаеше каква е причината. Но едно ѝ беше ясно — майка ѝ бе твърде крехка, за да издържи дълго на неговите наказания. Може би този път щеше да повика шерифа. Тази мисъл ободри Кейт.

Добре щеше да е ако потърси съвет, но не можеше да сподели болката си с никого. Никой не би я разбрал, дори и Анджи. Пък се

срамуваше, бе твърде горда, за да разкрие семейната тайна пред външни хора.

Знаеше, че те се досещат, особено Анджи и майка ѝ. Притесненото и изпито понякога лице на Кейт, скромните и изтъркани дрехи, които носеше, бяха явни доказателства, че не всичко е наред в семейство Колсън. В изразителните очи на Анджи от време на време се четяха въпроси, но тя никога не настояваше да получи отговори от Кейт.

Мили боже, какво щеше да прави? Сгуши се в леглото си от сено и плака, докато сълзите ѝ пресъхнаха и я разтърсиха сухи ридания. Търсеше отговори за своите въпроси, но не ги намираще.

— Кейт!

Гърлото ѝ се стегна, тя вдигна глава и примигна няколко пъти. Беше чула гласа на майка си или само така ѝ се стори? Навярно ѝ се беше сторило, защото си представяше, че Мейвис е в спалнята си, в леглото, със студена кърпа върху насиненото си лице. А и никога досега не бе идвала да търси Кейт.

— Кейт, къде си?

Нямаше грешка. Беше майка ѝ. Поиска да се надигне, но това се оказа трудно. Раздиращият плач бе изцедил малкото ѝ останали сили.

— Тук съм, мамо.

Кейт си наложи да се изправи на нестабилните си крака. Докато майка ѝ стигне до нея, успя да отмести полепналите по лицето си мокри кичури коса и да избърше сълзите от очите си.

— Добре ли си? — попита Мейвис.

Момичето не отговори. Опита се да разгледа лицето на майка си. Като се изключи червеното петно, което личеше дори и в полумрака на плевника, Мейвис не изглеждаше променена.

Посивялата ѝ коса, опъната назад и прибрана на кок, обрамчваше дребното ѝ като на птиче лице без никакъв грим. Кейт бе наследила високия ръст и тънката фигура на Емит, който на свой ред ги беше наследил от неговата майка.

От Мейвис беше наследила само дълбоките кафяви очи и едрите си гърди.

— Дойдох да те извикам. Вечерята ти е готова.

Кейт леко се олюля. „О, мамо — помисли си тя, — само това ли имаш да ми кажеш?“

— Къде е... татко?

— В черквата — глухо отговори Мейвис. — Хайде, ела.

Пресякоха бавно калния двор, в който нямаше нищо, освен няколко писукащи пиленца. Не си казаха нищо. Нямаше успокоителни думи, нито докосване. Кейт потрепери — не от хладния вечерен въздух, а от безутешност.

Като влязоха в къщата, безутешността се превърна в примирение на съдбата. Стаите изглеждаха по-неприветливи от всякога. Кейт гледаше дома си и сякаш го виждаше за пръв път. Последните слънчеви лъчи осветяваха мизерните пердета върху мръсните прозорци, възглавниците на дивана бяха разпрани и се подаваше пълнежът им, а линолеумът върху пода бе тъй изтрит, че цветът му не се познаваше. Нейната спалня бе в още по-окаяно състояние, макар че Кейт се бе опитала да я постегне с парите, които бе получила за гледане на съседски деца вечер.

Паянтовата им къща и другите постройки във фермата от година на година изглеждаха по-порутени и изоставени. Вместо да се грижи за посевите, Емит прекарваше лятото си в четене на Библията и в очакване на Божие чудо.

По времето, когато баща ѝ пиеше, майка ѝ припечелваше, като переше чуждо пране. Но след като баща ѝ се бе „спасил“, той не разрешаваше на Мейвис да работи и се позоваваше на Библията, където се казвало, че мъжът трябва да изкарва прехраната — само че той не я изкарваше.

Кейт ненавиждаше дома си и своя живот в него.

— Иди да си измиеш ръцете, а пък аз ще ти сипя ядене — безстрастно каза Мейвис.

— Мамо, трябва да поговорим.

— Не сега. Прави каквото ти казвам.

Момичето потисна желанието си да изкрещи и излезе. След няколко минути се върна в кухнята с измити ръце и лице, но продължаваше да се чувства омърсена.

— Мамо, защо след толкова време татко пак започна да те бие?

— Ти не би могла да разбереш — Мейвис стоеше до печката и бъркаше една тенджера гърбом към нея.

— Мамо!

— Той е добър човек. Той... той просто преживява тежък момент.

— Мъжът, за когото ще се омъжа, няма да се държи с мене така — гневно извика Кейт и очите ѝ блеснаха. — Ако пък се опита... аз... ще го убия.

Горчивите ѝ думи накараха Мейвис да се извърне; очите ѝ бяха широко отворени и тревожни.

— Кейт Колсън, не се осмелявай да говориш така. Господ ще те убие!

„Може вече да ме е убил“ — помисли си тя, като знаеше как ще се чувства.

— Твоят... баща ме обича. Трябва да помниш това. А знам, че обича и тебе.

Кейт изтегли стола встрани от масата и се отпусна на него.

— Не, мамо, това не е вярно. Ти просто се заблуждаваш. Той е чудовище.

— Не говори така за баща си — Мейвис пак се обърна към печката и продължи да разбърква яденето в тенджерата. — Има още неща, които не знаеш.

Момичето стисна юмруци.

— Мамо, аз вече не съм дете. На шестнайсет години съм. Моля те, дай да поговорим.

— Ти си още дете.

Кейт се пребори с желанието да изпищи. Искаше ѝ се да разтърси майка си. Но стоически остана на стола, лицето ѝ не издаваше кипналите в душата ѝ чувства.

Мейвис протегна разтреперана ръка към тила си и затъкна един фуркет.

— Фермата не върви добре, а ти знаеш колко горд е баща ти.

— Не си спомням фермата да е вървяла добре някога — очите на Кейт блестяха от потиснати чувства. — Омръзна ми да бъда бедна. Всички — с изключение на Анджи — ми се присмиват — долната ѝ устна затрепери. — Не мога да използвам грим... — въпреки болката в очите на майка ѝ тя продължи: — Дрехите ми са ужасни. С тия дълги поли приличам на стара дрипа.

— Не приличаш на стара дрипа — Мейвис отиде до Кейт и сложи ръка на рамото ѝ. — Ти си красива — като никога даде воля на

чувствата си и целуна дъщеря си по копринената руса коса.

— Мамо, защо не отидем другаде, някъде, където той няма да може да те измъчва? — дълго бе искала да зададе този въпрос, но мъченическото примирение на майка ѝ я бе възпирало.

— Да изоставя баща ти? Никога не бих направила това. И къде бих могла да ида? Какво бих могла да правя?

— Можем да живеем при леля Мили в Айдахо — сега очите на Кейт блестяха възбудено. — Там мога да си намеря работа, а също и ти. Двете заедно ще се справим.

— Не мога да изоставя баща ти — повтори Мейвис и примирение отново се изписа на лицето ѝ, прозвуча в гласа ѝ. — Знаеш, че съм свършила само основно училище. Баща ти ме спаси от мизерния дом на хората, които ме бяха приютили, и се ожени за мене.

Налагало се е да се ожени, искаше да добави Кейт, но премълча. Майка ѝ никога не бе разкрила при какви обстоятелства се бе родила Кейт. Навярно никога нямаше да ѝ признае това. Мълчеше, защото се срамуваше.

— Преди да почне да пие — продължи Мейвис, — той беше добър човек. И после, когато откри Бога, пак стана добър.

— Той никога не е работил, мамо.

— Как можеш да кажеш това? — в гласа на Мейвис прозвуча възмущение. — Години наред той... се оправяше добре.

Кейт сведе глава и прехапа устни, за да не произнесе горчиви думи. Не можеше да спори с майка си; страхът от Емит я бе потискал. Но с необичайна за възрастта си мъдрост чувстваше, че всъщност всякакъв спор е безсмислен. Майка ѝ никога нямаше да остави баща ѝ, каквото и да се случеше. Това беше ясно.

— Приготвила съм фасул с наденица, любимото ядене на баща ти.

В очите на Кейт блесна за миг и също тъй бързо изгасна порив да се възпротиви. Мълчаха, докато Мейвис напълни чинията на Кейт и я сложи пред нея.

— Мамо — започна момичето и дори не погледна храната, — Анджи ме покани утре вечер да спя у тях. Знам, че татко... не обича...

Мейвис вдигна ръка и спря колебливите думи на Кейт. На устните ѝ се появи лека усмивка. Сърцето на Кейт радостно подскочи — благодарна беше, че намира поне капка съчувствие.

— Добре, иди — каза Мейвис, — на моя отговорност.

— Ами ако татко...

Майка ѝ отново я спря.

— Той ще бъде в черквата. Правят някакви планове... за другата седмица и когато се върне вкъщи, ще е в по-добро настроение.

Кейт се чувстваше раздвоена. Копнееше да иде при Анджи, но се боеше от избухването на баща си, когато разбере, че я няма.

Мейвис усети колебанието ѝ и продължи по-уверено:

— Нищо лошо няма да се случи, обещавам ти. Всичко ще е наред. Ще видиш.

— О, мамо — почти като въздишка прошепна Кейт.

— Хайде, изяж си вечерята. После се изкъпи и си напиши домашните.

Кейт погледна храната в чинията си. Наденицата беше мазна и отблъскваща. Стомахът ѝ се сви и едва не повърна. Отмести чинията встрани.

— Извинявай, но не съм гладна.

Мейвис се облегна на шкафа.

— Тогава приготвяй се да си лягаш.

Кейт наблюдаваше майка си с тревога. Беше тъй бледна, тъй посърнала и нещастна, че тя отмести погледа си. Най-сетне ѝ промърмори:

— Съжалявам, мамо.

Малко по-късно Кейт се отпусна в леглото си. Матракът беше толкова стар, че пружините му се забиваха в гърба ѝ. Но дори и да лежеше в най-мекото легло, постлано с копринени чаршафи, сънят пак щеше да бяга от клепачите ѝ. Гледаше към тавана с широко отворени очи и свито от страх сърце.

— Моля ти се, Господи — прошепна в тъмнината с плувнали в сълзи очи, — ако ме чуваш и ако не съм те ядосала много, помогни на мама, Господи... Моля те... на мене помогни.

4

Кейт слезе от училищния автобус и го видя. Томас стоеше облегнат на огромния дъб, който засенчваше част от класната стая по естествена история. Отдръпна се от дървото и тръгна към нея, а тя си помисли, че изглежда по-красив от всякога.

Възможно ли беше да е чакал нея? При тази мисъл сърцето на Кейт се разтуптя и устата ѝ пресъхна. Огледа се. Наблизо нямаше никой друг. Като се престори, че не го е забелязала, Кейт продължи към училищния бюфет, където всяка сутрин се срещаха с Анджи.

Почти беше стигнала дотам, когато Томас се изпречи точно пред нея. Кейт спря и наведе глава. Не смееше да го погледне. Тази сутрин се чувстваше ужасно, вчерашните събития я бяха изтозили физически и душевно.

Беше си измила косата и дрехите ѝ бяха чисти, но в това се заключаваше цялата ѝ представителност. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, неначервените ѝ устни бяха стегнати. А пък за дрехите ѝ не можеше да се говори.

— Здравей — поздрави я той.

Ниският глас на Томас я накара да вдигне глава. Носеше модни джинси и бяла риза със сини кантове. Косата му беше разчорлена, а бакенбардите му се нуждаеха от подстригване.

Тя отвори уста, за да му отговори, но за изненада гърлото ѝ се стегна и не можа да издаде нито звук.

— Накъде си тръгнала? — попита той и се засмя още по-широко, защото знаеше, че вниманието му я изпълва със страхопочитание.

Кейт се покашля.

— Натам — посочи към бюфета. — Да се срещна с Анджи.

— Вие двете сте много близки, нали? — присви очи той.

— Тя е най-добрата ми приятелка.

Той сякаш се замисли върху това твърдение, но го остави без коментар.

— Ходиш ли с някого?

— Не... не — изпелтечи тя. Наистина ли я беше попитал това?

— Добре — зарадва се Томас. — Искаш ли да излезем заедно някога? Да гледаме някой филм или нещо друго?

— Какво каза?

— Е, хайде! — ухили се Томас. — Знам, че слухът ти не е повреден.

— Не, разбира се — с треперлив глас отговори Кейт.

— Значи си съгласна? — настоя той.

Тя само кимна, защото се боеше, че ако се опита да проговори, гласът ѝ ще прозвучи като жабешко квакане. Не можеше да повярва, че това наистина се случва. Възможно ли беше? Нима най-популярното момче в училището искаше да излезе с едно грозно пате като нея?

— Ама ти се държиш много странно!

Изглеждаше, че Томас става нетърпелив, но продължаваше да се усмихва и да я гледа. Очите му се плъзгаха по тялото ѝ, сякаш знаеше точно какви тайни са скрити под износеното ѝ бельо. Тя се изчерви, когато почувства, че зърната на гърдите ѝ се втвърдиха като камъчета.

— Добре... искам да кажа... разбира се, че искам да излезем.

— Какво ще кажеш за събота вечер?

— Добре — достатъчно бе да погледне, за да усети неговия магнетизъм...

— Имаш късмет — засмя се Томас. — Моят старец ми подари нова кола за рождения ден. Ти ще си първата, която ще се вози в нея.

Очите на Кейт светнаха.

— Нова кола? Хайде де! Каква е?

— Мустанг. Черен.

— Ще отива на косата ти — изтърси Кейт.

— И майка ми казва същото.

Макар че той остана доволен от думите ѝ, тя имаше желание да си откъсне езика. Обикновено не беше склонна да прави необмислени забележки. Господи, той я беше извадил от равновесие и още не можеше да се съвземе. Но не се оплакваше, защото всеки миг с него беше приятен, искаше ѝ се разговорът им да продължи вечно. „Но нищо не трае вечно, освен болката“ — помисли тя.

— Тогава ще дойда да те взема в седем часа, добре ли е?

Кейт изпита ужас. Той не биваше да идва у тях, би умряла от срам.

— Аз ще бъда у Анджи — побърза да каже първото нещо, което й дойде наум. — Можеш да ме вземеш от тях.

Изплаши се той да не отхвърли тази идея, но Томас само повдигна безразлично рамене.

— За мене е все едно.

— Значи... ще се видим утре вечер?

— Точно така — той се обърна и си тръгна.

Кейт още се чудеше на неочаквания развой на събитията, когато Анджи дотича запъхтяна до нея.

— Това великият и единствен Томас Дженингс ли беше?

— Той беше — едва чуто отвърна Кейт.

— Какво става? — заинтересува се Анджи и проследи с поглед Томас, докато зави зад ъгъла на сградата.

— О, Анджи — едва си пое дъх Кейт, — не можеш да си представиш какво се случи! Той ме покани да излезем.

— На истинска среща ли?

Лицето на Кейт помръкна.

— Не те обвинявам, че не ми вярваш. Кой би поискал да излезе с мене?

— О, извинявай, Кейт. Не исках да кажа това — Анджи шеговито я плесна по ръката. — Има много причини момчетата да искат да излизат с тебе, само че ти никога не ги поощряваш.

— Знаеш, че не това е причината. Но няма да споря с тебе.

— Попита ли дали можеш да спиш у дома?

— Да.

— И?

— Може — засмя се Кейт.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Ураа!

Усмивката на Кейт премина в радостен смях.

— Още не мога да повярвам, че си тук.

Анджи бе легнала напреко на леглото си, подпряла глава на дланта си и загледана в Кейт, която седеше с кръстосани крака срещу нея.

— Мама каза, че мога да дойда.

— Гледай ти.

Бяха се затворили в стаята на Анджи от преди два часа. Кейт обичаше да гостува на семейство Стрикланд. Техният светъл дом нямаше нищо общо с мрачната къща на Колсънови. Тази стая, пълна с дрехи, плакати, фотографии и цветя, беше уютна и предразполагаща.

Най-напред бяха слушали плочи, после гледаха няколко шоу програми по телевизията. Сега приятелките слушаха на стереото нов албум, седнали на леглото с голяма купа пуканки пред тях. На масичката до леглото стояха две кутии с пепси-кола.

— Нещо смущава ли те? — внезапно попита Анджи, като гледаше Кейт изпитателно. — Изглеждаш ми някак тиха — после се усмихна разбиращо. — Аха, притесняваш се за срещата с Томас, нали?

— Не особено — отклони погледа си Кейт.

— Лъжеш.

Тя се изплези на Анджи. Леко почукване на вратата прекъсна избликналия им смях.

— Мамо, ти ли си? — попита Анджи.

Робърта Стрикланд отвори вратата и се приближи до леглото усмихната.

— Че кой друг може да бъде?

Кейт смяташе, че майката на Анджи е много мила. Искаше ѝ се нейната майка да прилича на тази винаги усмихната жена.

„Не прилича на дъщеря си“ — помисли си Кейт, като оглеждаше едрото лице на Робърта и солидните рамене, които отвличаха донякъде вниманието ѝ от големия ѝ бюст и широкия ханш. Но чертите на лицето ѝ бяха симпатични и с помощта на малко грим и боя, която освежаваше бледокестенявата ѝ коса, жената бе привлекателна на вид.

— Вие, момичета, не стойте будни цяла нощ, чувате ли?

— Няма — сбърчи нос Анджи.

— Искане ми се да ви повярвам — Робърта се усмихна още по-широко, когато се обърна към Кейт. — На тебе разчитам да вразумиш дъщеря ми. Знаеш колко е кисела, ако не си доспи.

— Ще се постарая.

Анджи хвърли една възглавница по главата на Кейт.

— А, ще видим!

Робърта само поклати глава и тихо затвори вратата след себе си.

— Майка ти ми харесва.

— Да, добра е... обикновено.

Кейт се усмихна.

— Значи изгаряш от нетърпение — подкачи я Анджи.

Тя не се престори, че не разбира за какво става дума.

— Още се чудя дали наистина ме покани да излезем или съм сънувала.

— Е, аз мога да свидетелствам, че той разговаря с тебе.

— Знаеш ли, не може ли вие да дойдете с нас — ти и Лари?

Лари Елиът, най-голямата звезда във футболния отбор, беше последната любов на Анджи. „Той е хубав, но не тъй главозамайващ като Томас“ — помисли си Кейт и продължи да се чуди, че Томас не само ѝ беше обърнал внимание, но я беше поканил и да излязат.

Анджи поклати глава и погледна встрани.

— Не мисля, че идеята ти е добра. Лари не обича Томас.

— Не го обича? Че защо?

Анджи повдигна рамене.

— Нямам представа. Но знаеш какви са спортистите. Те са отделна компания.

— Да, навярно си права — Кейт нави един кичур коса около пръста си. — Томас обича колите... и момичетата.

Айджи се замисли и пак отмести погледа си.

— Слушай, сигурна ли си, че искаш да излезеш с него? Искам да ти кажа, че и двете знаем каква е репутацията му... — спря наред думата и леко се изчерви.

Кейт прехапа долната си устна.

— Знам. Точно затова се чудя защо се занимава с мене.

— И все пак ще отидеш?

— Разбира се. Освен това той няма да се опита да ми направи нищо.

— Откъде знаеш?

— А ти откъде знаеш, че ще се опита? — с предизвикателен тон попита Кейт.

Анджи остана сериозна.

— Не знам. Но съм чувала разни неща.

— Какви например?

— О, сещаш се какви — малко нервно отговори тя.

Кейт наклони глава напред.

— Мислиш ли, че го прави с всяко момиче, с което излиза?

Лицето на Анджи отново поруменя.

— Кейт Колсън, не мога да повярвам, че ми задаваш такъв въпрос. Боже мой!

— Не си искрена — усмихна се Кейт.

— Питаш не когото трябва — с тих, напрегнат глас каза Анджи.
— Чувала съм само слухове.

— А ти правила ли си го? — сега бузите на Кейт също се зачервиха. — Не си длъжна да ми отговаряш, ако не искаш — добави набързо. — Това не е моя работа... — гласът ѝ заглъхна.

Отдавна копнееше да зададе на Анджи този въпрос, но досега не бе се осмелявала. Бяха си говорили изобщо за секс, но никога за собствения си опит — или за липсата на опит. Но предстоящата ѝ среща с Томас я подтикна към този въпрос.

— Разбира се, че не съм го правила — Анджи продължаваше да не я гледа в очите. — Също и ти.

Кейт безрадостно се засмя.

— Да, меко казано. Може ли да не съм девствена, щом никога дори не съм имала приятел?

— Е, сега си имаш.

— Уф! Става дума само за една среща. Трябва да е бил пиан, за да ме покани.

Анджи ѝ хвърли отегчен поглед.

— О, стига де!

— Ще видим.

— Баща ти ще те пусне ли?

Лицето на Кейт потъмня.

— Мисля, че дори няма да го питам.

— Шегуваш се.

— Не. Помисли само. Знаеш колко е строг татко. Представяш ли си, че ще ми разреши да отида на среща? — с горчивина попита тя.

— Права си, но ако се измъкнеш тайно и те хванат, ще имаш страшни неприятности.

— Той ще ме убие — призна си момичето.

Известно време помълчаха.

— И какво ще правиш? — наруши мълчанието Анджи.

В погледа на Кейт блесна увереност.

— Ще отида по един или по друг начин — и добави: — Аз... хм... му казах да ме вземе оттук. Имаш ли нещо против?

Анджи сви устни.

— Нямам нищо против, но мисля, че трябва да поискаш разрешение. В края на краищата Томас е син на проповедник. Това би трябвало да се хареса на баща ти.

— Имаш право. Ще помоля за разрешение, но все пак искам Томас да ме вземе оттук.

— Къде ще те води?

— Мисля, че ще идем на кино, в Остин. Спомена нещо за „Серпико“.

Анджи се надигна и седна.

— Ами тогава трябва да видим с какво ще се облечеш.

От смущение Кейт усети, че стомахът ѝ се свива.

— Забрави за цялата тази работа — промърмори тя отчаяна, а очите ѝ се наляха със сълзи. — Няма да отида.

— Какво?

— Казах, че не мога да отида — проплака Кейт. — Ще му се обадя по телефона и ще се извиня, че съм болна или нещо подобно. Нямам какво да облека.

— Още сега ще намерим нещо подходящо — Анджи скочи от леглото и се спусна към гардероба си. — Мама ми купи нова блуза и яке от дънков плат с оранжеви тегели — бързо свали дрехите от закачалката. — Е, какво ще кажеш?

Кейт се сви в края на леглото с широко отворени очи.

— О, чудесни са!

— Радвам се, че ти харесват, защото ще се облечеш в тях.

Кейт остави веднага блузата и якето, сякаш пареха ръцете ѝ.

— Не, не мога.

— Можеш и ще ги облечеш. Нали имаш дънкова пола?

— Да, но...

— Ще си отиват много добре. И тъй като и двете сме гърдести... — поспря и се изхихика — ще ти станат. Хайде, съблечи твоите дрехи.

Очите на Кейт блестяха от сълзи.

— О, Анджи.

— За бога, не се разкисвай! Има и още нещо. Току-що го получиха в магазина на Апълби. Нов вид червило за устни в малки кутийчици. Помниш ли, гледахме реклама за него в последния брой на списание „Гламър“. Купих три цвята — роза, праскова и корал. Ще си избереш, което ти хареса. Толкова е леко, че баща ти дори няма да забележи, че имаш червило.

Без да продума, Кейт се хвърли към Анджи и я прегърна силно.

— Ти си най-добрата приятелка, за такава всяко момиче може само да мечтае.

За миг лицето на Анджи се помрачи. После се усмихна смутено.

— Мълчи моля ти се, само опитай този цвят.

Стаята утихна чак в един часа през нощта. Анджи веднага заспа. Но не и Кейт. Лежеше, стискаше ръцете си и премисляше събитията от този ден. Наистина щеше да излезе с момче. Едва се сдържаше да не се засмее с глас, но не можеше да лежи мирно. Всеки нерв на тялото ѝ беше изопнат.

За пръв път в живота си нямаше търпение да настъпи новият ден.

5

Преподобният Пол Дженингс застана пред овалното огледало в хола и оправи вратовръзката си. След това приглади черната си коса. Томас, който минаваше по коридора, за да излезе от къщи, зърна отражението на баща си в огледалото. Спря и го загледа с присмехулна усмивка.

Можеше да се обзаложи, че баща му не мисли за проповедта, която ще изнесе след малко. Не. По-вероятно си мислеше кога ще се измъкне пак и да се натиска с жената на председателя на църковното настоятелство.

Какъв лицемер, каза си Томас, като си припомни колко лекции бе чул от баща си, че винаги трябва да се държи като джентълмен и да уважава момичетата. Що за лекции, особено от устата на неговия старец. Всъщност момичетата бяха по мераклии, те правеха първата стъпка и посягаха към ципа. С изключение на Кейт, разбира се.

Но сега нямаше да мисли за нея. Предпочиташе да наблюдава как баща му се конти и се готви за следващото си завоевание. Може би щеше да му се удаде още тази вечер, след службата, когато майка му си легне, както винаги с главоболие.

Томас трябваше да си признае, че първия път, когато беше сварил своя старец да гали жената на църковния настоятел, бе останал потресен. Не беше допускал, че баща му е от тези мъже, които налитат на чужди жени. Преподобният Дженингс бе висок, но леко приведен, с черна, посивяваща коса и с очи отчасти скрити от очила със сребърни рамки. Обличаше се обаче безупречно и умееше да говори с такива думи, че може да омае всекиго, с изключение на сина си. С Томас той винаги се бе държал незаинтересовано, освен ако направеше нещо — добро или лошо — което можеше да се отрази на авторитета му в църквата. Тогава му обръщаше внимание.

Един ден Томас бе направил пакост, която го принуди да се отбие в църквата и да поговори с баща си. Трябваше сам да му каже, преди

съседът да го е изпреварил. Колата на Томас се беше блъснала в бордюра и бе посмачкала задния калник на колата на съседа.

В преддверието на църквата нямаше никой, но Томас бе чул лек смях. Отиде до вратата с табелка „Пастор“ и я намери откритата. Точно в този миг баща му бе мушнал ръка в блузата на жената, за да опипа гърдите ѝ.

Томас бе погледнал с тържествуваща усмивка. После се бе измъкнал на пръсти, убеден, че някой ден може да използва този случай в своя полза.

Сега, когато баща му се приближаваше към него, той нямаше намерение да упреква баща си в съпружеска невярност. В края на краищата, Томас бе издънка от същото дърво. Да се забавлява с жени бе любимо занимание и за баща му. Томас се смръщи и си спомни за Кейт.

— Накъде си се запътил, синко? — попита преподобният Дженингс.

— Ще дойде Джаксън и ще излезем да се повозим.

— Но не забравяй, че те очаквам в църквата, и то навреме.

Момчето пристъпи от единия на другия си крак.

— Да знам. Ще взема и Кейт, ще доведе и нея.

— Хубаво. Тя е добро момиче. Майка ти и аз я одобряваме.

— Радвам се — отвърна той, нетърпелив да се измъкне. — Чувам Джаксън. Ще се видим по-късно.

Бързо излезе и посрещна Уейд Джаксън, които се тътреше по алеята.

— Къде, по дяволите, се бавиш? — извика Томас.

— Ходих за марихуана, нали така ми поръча.

— Много време ти е отнело.

Устната на Уейд нервно потрепна.

— О, ще ми доставяш — хитро се усмихна Томас, — защото не можеш да си позволиш да си купуваш сам.

Уейд се изчерви, но не отговори.

— Хайде, да се махаме оттук. Старецът си е вкъщи.

Щом се вмъкнаха в раздрънкания форд на Уейд, той бръкна в жабката и извади няколко цигари.

— О, манна небесна — ухили се Томас и грабна една.

След няколко минути момчетата усилено засмукаха цигарите, защитени от съседски погледи в сумрака.

— Господи, колко ми беше нужно това! — Томас пое дълбоко дим, задържа го и после го издиша.

— Ей, много си напрегнат, мой човек. Още ли не си успял да й смъкнеш гащите?

— Не се безпокой за това, ще стане.

Джаксън ехидно се засмя.

— А може и да не стане. Напоследък май не ти върви.

— Млъквай.

Уейд се закиска.

— Затваряй си устата, ясно ли е? Ще стане. Само че ми отнема малко по-дълго време.

— А може и да не стане. Може тя да не си пада по тебе, колкото си представяш.

— Предупредих те да не си правиш илюзии. С тебе тя няма дори да говори.

Томас проклинаше деня, в който се беше изтървал да каже, че не е стигнал с Кейт до края. О, той искаше още при първата им среща. Тя обаче не се поддаваше лесно, а той не бе проявил голяма настойчивост. Но след като бяха излизали вече няколко пъти, търпението му се изчерпваше. Щеше да покаже на Уейд. Довечера. Понякога се чудеше защо търпи този шишко, но всъщност знаеше защо. Уейд бе готов да направи всичко, което Томас пожелае, двайсет и четири часа на ден; дори му купуваше марихуана. Томас не можеше сам да поема такъв риск, тъй като баща му бе пастор, а майка му — член на родителския съвет в училище.

Уейд нямаше такива проблеми. Беше едно от десетте деца в семейството си и също като Кейт беше беден като църковна мишка. Нямаше какво да рискува. Освен това според Томас Уейд получаваше от връзката си с него повече, отколкото сам даваше. Чрез приятелството си с Томас, Уейд печелеше уважение и момчетата полесно го приемаха в своята среда.

А когато приятелят му навираше нос както сега, Томас обичаше да го сложи на място.

— Да, Уейд, приятелю — процеди той между две смуквания. — Трябва да се примириш, че никога няма да се докопаш до момиче като

Кейт Колсън.

— Върви по дяволите — промърмори Джаксън.

— Аз, по дяволите? — присмя се Томас. — Слушай, щом баща ми е проповедник и прочие, аз имам еднопосочен билет за рая.

Уейд се смръщи.

— Не бъди толкова сигурен. И докато сме на тая тема, мога да ти кажа, че Кейт не е нищо особено. Вкъщи няма дори и цукало, нито прозорец, през които да го изхвърли.

— Така е — доволен се усмихна Томас. — Да не смяташ, че искам да се ожена за нея? Искам едно — да я чукам. А пък има най-хубавите цици, които съм виждал.

Само като спомена за гърдите ѝ, почувства възбуда. Не можеше да мисли за друго, освен че иска да се вмъкне в гащите ѝ. Взе да се върти на седалката. Марихуаната положително не му помагаше. Напротив, още повече му се искаше.

— Ааа, освен това тя е много умна — каза Томас. — Откакто ходя с нея, получавам по-високи бележки. Тя ми помага.

— Я, стига!

— Какво ти става? — ухили се той. — Още ли вириш нос?

Уейд пое дълбоко дъх и впери очи в Томас.

— Много скоро ще си получиш, каквото ти се полага. Само се надявам да съм наблизко, та да видя.

— Никога, приятелю. Любимият ми стих от Библията гласи: „Намушкай ближния си, преди той да те е намушкал.“

— Дженингс, ти не си нормален.

Томас се изсмя, после с отегчен глас каза:

— Трябва да се прибера и да се приготвя за една пламенна среща.

— Харесва ли ти това момче?

— Да, мамо.

Мейвис въздъхна.

— Татко ти поръча да ти кажа, че младежът трябва да те доведе в нашата църква, а после веднага да те върне у дома, защото утре си на училище.

— Ще идем в методистката църква, за да чуем проповедта на преподобния Дженингс — Кейт забеляза притеснението на майка си, защото в сряда вечер баща ѝ очакваше тя да бъде на първия ред в неговата църква, както и в неделен ден. — Татко няма да има нищо против, нали?

— Смятам, че не, щом все пак ще бъдеш на църква.

Кейт не отговори. Обърна се отново към огледалото и започна да реши косата си. Но вместо да гледа своето отражение, се загледа в лицето на майка си и се разтревожи. Мейвис изглеждаше изтощена, с тъмни кръгове под очите. Лицето ѝ бе възмущено бледо.

— Мамо.

— Какво?

— Татко... пак ли те е бил?

Мейвис изправи рамене, но отбягна погледа на Кейт.

— Не, разбира се.

Не бе убедена, че майка ѝ казва истината. Но тонът ѝ не предразполагаше към спор, а и Кейт може би не искаше да знае истината. Точно сега не искаше нищо да помрачава вечерта ѝ с Томас.

— Добре, щом казваш.

Когато майка ѝ излезе от стаята, мислите на Кейт мигом се върнаха към Томас. „Влюбена съм“ — пееше сърцето ѝ. И той я обичаше. Беше ѝ го казал в събота вечер, след като лицето и гърдите ѝ бяха станали влажни от целувките му. Като си спомни какво му бе разрешила да прави, бузите ѝ поруменияха. Но нямаше намерение да го спира. Обичаше да я целува и да отговаря на целувките му.

Накратко — тя го обичаше.

Времето, прекарано с него, ѝ бе скъпо и тя го ценеше, както майка ѝ ценеше всяка монета. Боеше се, че баща ѝ всеки момент може да ѝ забрани да се вижда с Томас. Всъщност още не можеше да повярва, че изобщо ѝ бе разрешил да излиза с него. Но предсказанието на Анджи се бе сбъднало. Томас бе син на проповедник, а според баща ѝ проповедниците не можеха да грешат.

Тя и Томас се виждаха вече от един месец и животът ѝ се бе променил...

Грубият глас на баща ѝ прекъсна мислите ѝ.

— Момиче, онзи младеж току-що дойде с колата си.

— Кажу ми, че ще изляза веднага.

— Тръгвай. Аз няма нищо да му казвам.

Дори грубите думи на Емит не можеха да ѝ развалят настроението. С усмивка на лице и сякаш на краката ѝ имаше криле, Кейт излетя от къщи.

6

В далечината трепкаха светлините на Остин. Около колата виеше студен северен вятър.

Двамината в колата бяха напълно погълнати един от друг и не забелязваха нищо извън тях.

Топлите влажни устни на Томас се откъснаха от устните на Кейт. Той си пое дъх.

— Това надминава проповедите от амвона на баща ми за огън и жупел.

Кейт не знаеше дали той очаква да му отговори, но това нямаше значение. Не можеше да продума, сърцето ѝ се чуваше по-силно, отколкото вятърът навън. Дишането бе почти оглушително. Тя и Томас се целуваха и прегръщаха от половин час.

Като излязоха от църквата, Томас докара колата си до любимото им място за паркиране — една самотна ливада между Фор Корнърс и Остин. Когато времето позволяваше, понякога се прегръщаха върху тревата — над тях блестяха звездите, а пред тях — светлините на Остин.

Но тази вечер бе много студено. Силен северен вятър бе проникнал в Хълмистия район и температурата бе паднала. Ала на задната седалка на мустанга бе приятно топло.

Томас отново посегна към Кейт и вмъкна език дълбоко между устните ѝ, пръстите му грубо стиснаха гърдата ѝ, която преди малко бе разголил.

Кейт изпъшка и се помъчи да се освободи.

Той се отдръпна.

— Какво има? — на лунната светлина очите му изглеждаха присвити като очите на сърдито животно. — Не искаш ли да си играя с циците ти?

Сърцето на Кейт се сви. Не обичаше да говори за гърдите ѝ по такъв груб начин. Но не смееше да му каже нищо, за да не го разгневи.

Той обаче се гневеше още в началото. Почувства го, когато дойде да я вземе. По време на църковната служба той се въртеше неспокойно на пейката. Когато го погледнеше, виждаше, че в очите му гори тъмна страст. Беше разбрала какви мисли се въртят в главата му, а те нямаха нищо общо с проповедта за спасението на света. Той бе мислил как ще я целува и тя самата бе започнала да изпитва онова топло и смущаващо чувство, което я влудяваше. Но сега усещаше не само полуда, а и страх. За пръв път той я плашеше.

— Нищо няма — успя да прошепне накрая. — Само че е време да се прибирам.

Томас се тръсна на седалката и нацупи устни като сърдито дете.

— Мислех, че ме обичаш.

— Обичам те — задавено каза Кейт.

— Но това, дявол да го вземе, не личи от държанието ти.

Думите му я разгневиха така, че усети болка в гърдите си и не можа да му отговори.

— Ако ме обичаше, щеше да стигнеш с мен до края — в гласа му отново прозвуча раздражение.

— Знаеш, че те обичам — промълви тя и внимателно сложи ръка на бедрото му.

— Тогава защо не можем? — обхвана с ръка другата ѝ гърда и зарови устни в меката ѝ ароматна коса.

— О, Томас... не знам.

— Не знаеш? Какво искаш да кажеш? — горещата му уста се опря на врата ѝ. — Ще бъде хубаво, обещавам ти. Знаем какво да направя, за да ти е хубаво.

Кейт се притисна по-плътно към него, разкъсвана от силни, но противоречиви чувства, които я ужасяваха. Искеше да го направи, но се боеше.

Това, което я бяха учили вкъщи, изплува в съзнанието ѝ. Ако идеше докрай с Томас, наистина ли щеше да гори в ада, както баща ѝ и черквата твърдяха? От друга страна, ако не изпълнеше желанието на Томас, той щеше да я изостави и да си намери друго момиче. Това не би могла да понесе.

— Хайде, бебче — подкани я той. — Разтвори си краката.

Кейт искаше да извика „не“, но от свитото ѝ гърло не излезе ни звук. Трябваше да му позволи да направи каквото желае. Родителите ѝ

го одобряваха, не беше ли така? Бе син на най-уважавания проповедник в града. Съученичките ѝ също го одобряваха, той беше председател на ученическия съвет. А откакто бе станала негово момиче, всички бяха започнали да одобряват и нея. Това ѝ беше приятно.

Сякаш почувствал размекването ѝ, Томас ѝ прошепна настойчиво, но нежно:

— Знаеш, че наистина те обичам.

Шепотът му изведнъж отприщи нещо в нея, усети болезнен копнеж за любовта, която ѝ бе отказвана досега. Приближи се още по-близо и преградната стена у нея рухна.

— О, Томас, и аз те обичам — прошепна тя и затвори очи, обзета от мисли за любов и взаимност.

— Това „да“ ли означава, бебче?

Тя въздъхна под устните му, а той ѝ смъкна гащичките и разтвори бедрата ѝ.

Издигна се над нея със свити колене. Тя го гледаше с разтуптяно сърце и широко отворени очи, докато той свали ципа на панталоните си. Кейт не беше виждала гол мъж и изпита отвращение при вида на твърдата, покрита с изпъкнали вени мъжественост на Томас. Как можеше да изпита удоволствие, ако това нещо влезеше в нея?

Обзе я паника, когато той се сведе над нея и впи устни в зърното на едната ѝ гърда.

— Томас... мисля, че не трябва — стана ѝ студено, макар че капки пот избиха по кожата ѝ. — Моля те... спри.

— Не мога — изпъшка той. — Вече... е късно.

Кейт усети пръстите му между бедрата си. Преди да може да изрази нов протест, устните му се притиснаха върху нейните и той навлезе дълбоко в нея.

Ако устата ѝ не бе запушена от неговата, би изкрещяла в мига, когато изпита остра болка в утробата си. При още няколко негови движения тя продължи да изпитва болка, от която сърцето ѝ се вледени и дробовете ѝ се парализираха.

След това, слава богу, мъчението свърши. Томас отново изпъшка и се отпусна върху нея. Влажната му глава падна на гърдите ѝ. Цялото ѝ тяло се тресеше, Кейт трепереше конвулсивно. Нима това, което бе

изтърпяла, би могло да се нарече чудесно и задоволяващо? Не, нищо подобно. Навлизането в нейното тяло не бе нито едното, нито другото.

— Не беше ли хубаво? — промърмори той и срещна погледа ѝ.

По лицето на Кейт се стичаха сълзи от болка, още не можеше да диша нормално.

— А, по дяволите! — изръмжа Томас, изправи се, вдигна ципа на панталоните си. — Защо плачеш? Не ти ли хареса? Според мене беше чудесно.

Кейт се мъчеше да възпре сълзите си, но не можеше. Те се стичаха по лицето ѝ и го изгаряха.

— Не... не мога да спра...

— Трябва да знаеш, че не се занимавам с момичета, които плачат. Тя избърса лице с длан.

— Съжалявам — гласът ѝ пресекна. — Само... само ме болеше...

— А, другия път ще бъде по-хубаво — той се ухили като доволен котарак, който е излочил цяла паница мляко. — Ще видиш.

Кейт безмълвно кимна, като се съмняваше дали ще има друг път. Томас я наблюдаваше студено.

— Утре ще съм добре — измънка тя, като се мъчеше да спаси положението, доколкото бе възможно.

— То се знае — след миг напрегнато мълчание той добави: — Хайде, ела да седнем на предните седалки.

Кейт едва успя да намери пликчетата си и да ги обуе, като се стараеше да не обръща внимание на лепкавото, неприятно чувство между бедрата си. Беше изтърпнала и я пробуждаха леки болки.

Да иде до предната седалка се оказа още по-трудно. Потрепваше при всяка стъпка, но не смееше да го покаже, нито смееше да мисли за онова, което бе сторила.

Когато мустангът се понесе към фермата, тя погледна Томас крадешком.

— Ще се видим ли утре? — попита тихо.

— Не. Моят старец ме кара да работя, за да си изкарвам за бензина.

— Тогава в понеделник?

Томас смени скоростта и колата полетя напред.

— Възможно е.

Настана мълчание. Кейт отново изпита желание да крещи, в сърцето ѝ бушуваше съмнение, сълзите, които възпираше, бяха заседнали в гърлото ѝ. Но трябваше да го попита. Да чуе уверението му.

— Томас.

— Да?

— Обичаш ли ме още?

Той се обърна към нея с присвити очи.

— Разбира се, бебче. Повече от всякога.

Двайсет минути по-късно Кейт влезе във ваната. Топлата, разпенена вода облекчи болката между краката ѝ. Животът сякаш се възвръщаше в изтръпналото ѝ тяло, но не и в сърцето ѝ. Чувстваше го като буца в гърдите си. Обичаше Томас още повече. Въпреки това не държеше да го види пак. Защо изпитваше такива смесени чувства?

По тялото ѝ премина нова болезнена тръпка. Кейт започна да се сапунисва още по-старателно, изпълнена със съжаление, че не беше му се възпротивила по-енергично. Знаеше какво неминуемо трябва да се случи още в мига, в който той разтвори бедрата ѝ. Но искаше да го успокои, беше възбудена и любопитна. После, когато започна да навлиза в нея, продължаваше да се надява, че той ще се отдръпне, но не беше постъпил така.

Какво щеше да прави? Трябваше да заличи следите на загубената си девственост. След като се бе обадила на майка си, че се е прибрала, беше се шмугнала в своята стая и се бе съблякла. Гледката я беше ужасила. По вътрешната страна на бедрата ѝ имаше засъхнала кръв. Бе отвърнала погледа си; мислите ѝ бяха объркани, чувствата ѝ тъй противоречиви, че не можеше да разсъждава.

Родителите ѝ никога не трябваше да узнаят. Мисълта за тях я бе подтикнала към действие. Ако останеше в банята твърде дълго, майка ѝ можеше да си помисли, че ѝ е лошо и да влезе, за да провери. Не можеше да поеме този риск.

Изкъпа се бързо, върна се в стаята си и се мушна в леглото. Чак когато изтегли завивката до брадичката си, позволи на сълзите да потекат отново.

— О, Томас — прошепна си в мрака. — Толкова ме е страх.

Стисна очи и усети как сълзите мокрят бузите ѝ. Всичко щеше да
бъде добре, мъчеше се да се успокои Кейт.
Все пак Томас бе казал, че я обича.

Пролетта настъпи рано и Хълмистият район се обагри в свежи тонове. Дърветата се разлистиха, а хълмовете се покриха с диви цветя.

Но времето все още бе хладно. Кейт погледна календарчето в края на тетрадката си и потрепери. Кожата ѝ настръхна, ала не от студ.

Не беше имала месечния си цикъл не един път, а вече два пъти. Не можеше повече да оставя този факт без внимание, при това стомахът ѝ се бунтуваше постоянно.

И днес беше така. Учеше уроците си в дома на Анджи. Приятелката ѝ бе отишла в кухнята, за да донесе кока-кола и пуканки. Кейт не беше сигурна, че може да ги задържи в стомаха си, но трябваше да опита.

Макар Анджи да не бе казала нищо, Кейт знаеше, че приятелката ѝ подозира нещо нередно. Бледото лице на Кейт бе достатъчно, за да породи съмнение у нея. Кейт се бе канила да сподели с майка си, че не се чувства добре, но тъй като не обичаше да ходи на лекар и да се подлага на прегледи, се беше отказала. А и без това знаеше, че родителите ѝ нямат пари, за да платят таксата на лекаря, дори и ако баща ѝ би повярвал, че се чувства зле. Щеше да каже, че ѝ няма нищо и че страда само от мързел.

Както винаги той грешеше. Тя не беше мързелива. Изпълняваше усърдно всичките си задължения, особено домакинската и училищната си работа. Уроците в гимназията ѝ бяха приятни. Любимите ѝ бяха история и английски. А след тях идваше испанският език. Кейт не само мечтаеше да стане адвокатка, но искаше и да пътува в чужди страни.

Но сега училището не беше най-важното нещо в живота ѝ. Томас беше на първо място. Бе дори по-важен от здравето ѝ. След оная нощ в колата, когато бяха стигнали до края, тя мислеше за него постоянно, макар че рядко го виждаше. В началото се страхуваше да не го е разочаровала, но после той ѝ напомни, че се е хванал на работа, която запълва почти цялото му свободно време. Винаги когато я срещнеше в

училищния коридор, той ѝ прошепваше на ухо, че я обича. Тези прошепнати думи я крепяха от единия до другия ден.

Вярваше му. Той не би я излъгал. Трябваше да му се вярва.

Дори и само заради Томас тя трябваше да се оправи. Кейт се боеше, че ако продължава да има такъв мъртвешки вид, той ще я остави и ще я замени с друга, макар че трябваше да си признае — онова, което бяха направили, не ѝ беше харесало много и няколко пъти бе разубедила Томас да не го правят пак.

Седмици наред след това тя бе наблюдавала родителите си и Анджи, за да види дали забелязват някаква промяна у нея. Но след като избледня чувството ѝ за вина и страх, че някой ще разбере, осъзна, че промяната е в самата нея. Чувстваше се напълно пораснала.

Не ѝ се искаше да споделя тайната си с Анджи, може би защото не искаше да споделя дори частица от Томас. Смяташе, че той принадлежи единствено на нея и искаше така да бъде и занапред.

По-скоро би умряла, отколкото да го загуби.

— Ей, Кейти, ела тук.

Кейт затвори тетрадката и се примъкна до края на леглото. Не можеше да се придвижи повече, защото стаята сякаш се въртеше и стомахът ѝ се бунтуваше.

— Чакам те — извика Анджи. — Пуканките ще изстинат.

Кейт пое дълбоко дъх. Стаята престана да се върти и тя се изправи. Но не се чувстваше стабилна. Постоя още миг, после излезе от спалнята на Анджи и тръгна по дългия коридор.

Домът на Анджи, с уютната си и жизнерадостна атмосфера, повдигаше духа ѝ. Реши, че вече се чувства по-добре, изправи рамене и мина през дневната. Стаята не бе претрупана с мебели, но бе подредена с вкус, имаше двойно канапе, тапицирано с дамска на цветя и два фотьойла; масичката за кафе от метал и стъкло и камината подсилваха приятното впечатление.

— Следвай миризмата — извика весело Анджи — и ще разбереш къде съм.

— Идвам — промърмори Кейт.

Кухнята също бе светла и просторна, с големи прозорци и много саксии пред тях.

— Боже мой — възкликна Анджи, — изглеждаш ужасно! Пак ли си зле?

Кейт отвърна на забележката с пресилена усмивка.

— Много благодаря. Безспорно знаеш как да ми подобриш настроението.

— Просто отбелязвам това, което виждам — направо й каза Анджи. После погледна Кейт отблизо. — Без шега, лошо ли ти е? Да нямаш колики?

— Нямам колики, но чувствам стомаха си доста особено.

— Седни и си хапни пуканки. Те лекуват всичко.

Кейт я послуша и Анджи сложи пред нея кутия с кока-кола и паница с пуканки, напоени в масло. Миризмата им раздразни носа на Кейт, тя изохка и се уплаши да не повърне.

Анджи като че ли разбра, че нещо не е в ред, и спря да си сипва своята кола.

— Да не би да повърнеш...

— Да! — извика Кейт и изтича навън от кухнята.

Анджи остави колата и се спусна след нея.

Кейт едва успя да стигне до банята, преди да изхвърли съдържанието на стомаха си. Когато стигна до сухи напъни, усети мокра кърпа на челото си.

— Стой мирно — каза Анджи. — Студеното ще ти помогне.

За щастие, наистина й помогна, но тя не смееше дори да благодари на приятелката си. Боеше се, че и с един мускул да помръдне, пак ще й прилошее.

— По-добре ли си вече? — попита я Анджи след няколко минути.

Кейт кимна.

— За бога, кажете ми какво става тук?

Анджи бързо се извърна.

— О, мамо, радвам се, че се прибра.

— Но доколкото виждам, изглежда съм закъсняла — Робърта изглеждаше уморена, но бе облечена в безупречна сестринска униформа.

— Мамо, Кейт е болна.

Жената хвърли отчаян поглед към дъщеря си.

— Виждам това — пристъпи до Кейт и коленичи до нея. — Кейт, мила, можеш ли да стоиш на крака?

— Мисля... че мога.

— Добре — Робърта се обърна към Анджи: — Ти я хвани за едната ръка, а аз ще я хвана за другата.

След малко Кейт стоеше облегната на възглавници в леглото на приятелката си, все още с мокра кърпа на челото. Анджи се бе изтегнала от другата страна, подпряла глава с длан.

— Как се чувстваш сега? — попита Робърта загрижена. Тя бе приседнала в долния край на леглото и се вглеждаше в пациентката си.

Кейт прибра мокрия кичур коса, прилепнал за бузата ѝ, и бавно издиша.

— По-добре.

Благодарна бе за неочакваната поява на Робърта. Преди да ѝ помогне да си легне, Робърта ѝ бе дала хапче против повръщане и то вече бе подействало. Кейт се обърна към прозореца и се загледа в слънчевия ден навън. Една катеричка скочи от близкото дърво върху съседното. Дълго я наблюдава и със завист си помисли колко лесен е животът на животинчето.

— Кейт?

Гласът на Робърта я накара да се обърне.

— Анджи ми казва, че от доста време се чувстваш зле.

— Вярно е — по бузата на Кейт се търкулна една сълза, която тя побърза да изтрие.

— Стомахът ли те смущава? — спокойно попита Робърта.

— Да.

— Редовен ли е месечният ти цикъл?

— Не... нямам вече втори месец.

Дълбока и неспокойна тишина се възцари в стаята. Анджи остана с отворена уста. Робърта се напрегна.

— Мислиш ли... че може да имам нещо лошо? — продума Кейт, като гледаше ту едната, ту другата.

— Да. Може да си бременна — изтърси Анджи.

Робърта погледна дъщеря си с укор, преди да се обърне към Кейт и да я попита нежно:

— Кейт, мила, възможно ли е да си бременна?

Погледът на Кейт изразяваше недоумение.

— Ами аз... не... — започна тя, но думите заседнаха в гърлото ѝ под укоряващия поглед на Робърта. Не смееше да се обърне към Анджи.

— Кейт, отговори ми — тонът на Робърта бе внимателен, но твърд.

— Да — прошепна тя и гърлото ѝ пак се стегна.

Приятелката ѝ изпъшка и се надигна.

— Не мога да повярвам, че си била толкова...

Робърта пак погледна дъщеря си.

— Шшшт!

Анджи замълча и почна да си играе с един конец върху покривката на леглото.

— Кейт, мила — продължи Робърта, — лежи спокойно, докато се обадя на лекаря, с когото работя. Сигурна съм, че ще те прегледа още днес, макар че е доста късно.

Кейт само кимна, защото устните ѝ бяха изтръпнали от страх. Но сърцето ѝ биеше така силно, че го чувстваше в гърлото си. Бременна? „Нее! Моля ви, не!“

Анджи прекъсна мислите ѝ.

— Ей богу, Кейт, как си могла да бъдеш толкова... глупава, толкова непредпазлива? — придвижи се и почти се допря до лицето на Кейт. — Не мога да повярвам, че не си накарала Томас, нали знаеш... да си сложи нещо.

— Какво нещо?

— Какво нещо! — приятелката ѝ почервеня от гняв. — Една гумичка, ето какво. Томас винаги си носи гумичка.

— Ти откъде знаеш?

— Е, не знам, не знам със сигурност — заекна Анджи. — Но знам, че почти всички момчета си носят гумички. И Томас няма да е изключение.

Кейт не можеше да повярва. Мъчеше се да надвие страха, който сякаш искаше да я погълне и да я завлече в някаква тъмна бездна. Бременна. Не, не беше възможно, разсъждаваше тя. Не можеше да е забременяла от един-единствен път. Понадигна се мъчително. Дробовете ѝ като че ли щяха да се пръснат. Сълзи извираха от очите ѝ и обливаха бузите ѝ. Покри лицето си с ръце.

— Плачът няма да ти помогне — обади се Анджи, грабна книжна салфетка от масата и я подаде на Кейт. — Мислех, че знаеш правилата.

Макар че Анджи продължаваше да говори направо, в очите ѝ не се четеше укор и Кейт ѝ бе благодарна за това. Не би понесла най-добрата ѝ приятелка да я отблъсне.

В този миг една мисъл я прободеше като нож. Тя силно изохка. Родителите ѝ! Мили боже, нейните родители. Не, не можеше да мисли за тях сега. Всъщност може би не беше бременна; може би тревогата бе фалшива.

— Кейт, чуваш ли ме? Пак ли ти е лошо?

От болката в главата ѝ бе трудно да чува и да мисли.

— Не.

Анджи въздъхна.

— Мислеше си за Томас, нали?

— Мислех за родителите си.

— А какво ще кажеш на Томас?

Томас, Кейт бързо си пое дъх. Ако наистина е бременна, как ще реагира той?

— Не знам — продума накрая.

— Ако ми падне, още сега бих го...

— Недей, Анджи. Не говори така за него. Аз съм също толкова виновна.

Анджи стисна устни.

— Малко се съмнявам.

— Така е.

— Ти страдаш от собствената си наивност.

— Аз го обичам.

— Ти какво?

— Чу какво ти казах.

Преди Анджи да изрази мнението си по въпроса, Робърта влезе в стаята и отправи поглед към Кейт.

— Все още ли си сравнително добре?

Кейт кимна.

— Тогава иди да си измиеш лицето и да се постегнеш. Лекарят ще те прегледа.

8

Ридания разтърсваха тялото на Кейт. Тя трепереше потресена.

— Хайде, мила — с професионален тон се мъчеше да я успокои Робърта, — плачът няма да ти помогне.

— Знам, знам... но... — Кейт не можа да довърши мисълта си, тъй като нови ридания свиха гърлото ѝ.

Бременна. Ще си има бебе. Мили боже, как да не плаче, като е шестнайсетгодишна, неомъжена и бременна. Ако ужасната новина не бе тъй реална, би могла да се засмее. Тя и Анджи не бяха ли се подсмиввали, когато същото нещастие бе сполетяло друга тяхна съученичка? Бяха се кикотили, а сега Господ може би я наказваше за това. Баща ѝ винаги я бе предупреждавал. *Баща ѝ*. Кейт се залюля напред-назад и изпъшка.

— Кейт, послушай ме — каза Робърта по-строго. — Пак ще ти стане лошо, безсмислено е да плачеш.

— Да, Кейти, мама е права. Трябва да спреш. Каквото станало — станало.

Загрижените думи на Анджи достигнаха до съзнанието на Кейт. Тя изправи рамене, повдигна глава и се обърна към приятелката си. Анджи винаги стигаше до същността на въпроса. Искаше ѝ се да спре да плаче, но не можеше.

— Дръж, избърши си лицето — добави Анджи и ѝ даде няколко книжни салфетки. — Не знам какво би правила, ако не те снабдявах със салфетки.

Опитът на приятелката ѝ да се пошегува извика лека усмивка върху устните на Кейт. Но не за дълго.

Пое си дълбоко дъх и тялото ѝ сякаш се успокои, ала не и умът ѝ.

Откакто лекарят бе потвърдил, че е бременна, Робърта и Анджи не я оставяха. Сега Кейт седеше на канапето в дневната, а те продължаваха да се въртят край нея, искаха да ѝ помогнат да приеме трагичното положение и да реши как иска да постъпи. Тя имаше желание да се измъкне, да се свие в някоя дупка и да се скрие.

Чувството за празнота и безнадеждност не беше ново за нея. Изпитваше го всеки път, когато баща ѝ биеше майка ѝ, когато ваканцията свършваше, без да е имала нито една среща с момче, нито пък нова рокля. Изпитваше го винаги, когато съучениците ѝ се присмиваха, че е умна, но непривлекателна. Но всичко това бледнееше пред новата ѝ беда.

— Кейт, мила, съгласна съм, че е много неприятно, но все пак не е дошъл краят на света — продължи да я успокоява Робърта.

— За мене е дошъл — промърмори Кейт и избърса сълзите си.

Анджи седна до нея на канапето.

— Изпий този сок, може да се почувстваш по-добре.

Кейт отпи две глътки и остави чашата. Нищо не можеше да ѝ помогне.

— Разбира се, ще трябва да кажеш на родителите си.

Мълчание последва при тези думи на Робърта. Кейт отвори уста, но не можа да издаде ни звук. Уплахата ѝ се бе превърнала в безумен ужас.

— Я не се разкисвай отново! — потупа я Анджи по рамото, без да сваля очи от майка си.

Робърта поклати глава, сякаш искаше да подсказе на Анджи да мълчи, после седна до Кейт и я прегърна.

— Знам, че те е страх да им кажеш, но нямаш друг избор.

Кейт се отдръпна и отдръпна измъчените си очи към нея.

— Не... не мога.

— Но...

— Моля те, госпожо Стрикланд — замоли я тя, — моля те, не ме насилвай да сторя това.

Мисълта, че може да каже на баща си какво е направила, бе повече от ужасна. Неговата ярост щеше да е непоносима. Навярно щеше да я бие, докато загуби бебето. А толкова лошо ли щеше да е това, питаше се Кейт. По този начин проблемът ѝ щеше да се разреши. Въпреки всичко, не искаше това да се случи. До този миг не бе се замисляла за искрицата живот, който носеше в утробата си. Инстинктивно бе сложила ръка на корема си.

— Не си ли мислила за аборт?

Ново мълчание последва въпроса на Робърта, по-дълбоко и по-напрегнато от предишното.

— О, мамо! — проплака Анджи, после хвана ръката на приятелката си и я стисна силно.

— Кажи, Кейт? — подкани я Робърта.

— Не, госпожо, не съм мислила.

— А може би трябва. Съществува и такава възможност, щом толкова се боиш да кажеш на родителите си.

— Какво... трябва да се направи? — едва продума Кейт.

— Имаш предвид, за да ти се направи аборт?

Кейт кимна.

— Това... болезнено ли е.

Робърта не отговори веднага.

— Всъщност, процедурата не е болезнена — помълча, преди да продължи: — Най-напред лекарят те преглежда, след това ти прави обезболяваща инжекция.

— Ще заспя ли от инжекцията?

— Не, в никакъв случай.

Кейт скръсти ръце и потрепери.

— После какво става?

— Лекарят използва малка пластмасова тръбичка, да направи вакуумна аспирация. На обикновен език това означава, че плодът се премахва чрез всмукване.

Кейт затаи дъх, а очите ѝ се разшириха.

— Не бих могла да направя такова нещо. Ако не ме убие баща ми, Бог ще ме убие.

Робърта я погледна с отчаяние.

— О, миличка, не говори така, защото не е вярно.

Кейт беше убедена в обратното, но не искаше да спори с Робърта. Премълча си, като се мъчеше да реши как да постъпи.

— Добре, Кейт — примирено каза жената, — засега изоставим този въпрос.

— Ще кажеш ли на Томас? — попита Анджи.

Кейт вдигна глава и изгледа учудено приятелката си.

— Защо? Не трябва ли?

Тя ѝ отговори със също тъй учуден поглед.

— За бога, Кейт, не питай мене...

— То се знае, че трябва да кажеш на Томас — вбеси се Робърта.
— Все пак вината е колкото твоя, толкова и негова.

— Мръсник — тихо измърмори Анджи.

Кейт рязко стрелна с поглед приятелката си.

— Какво каза?

— Нищо — вдигна рамене тя. — Не обръщай внимание на думите.

— Млъкни! — строго нареди Робърта на дъщеря си.

Кейт дълго остана загледана в пространството, преди да промълви:

— Ще кажа на Томас утре. Сигурно ще ме заведе на църква, за да чуя проповедта на баща му.

Анджи вдигна очи към небето, а Робърта сви устни.

Кейт схвана какво си мислят. Макар че ѝ помагаха безкористно, в сърцето ѝ се надигна гняв. Искаха да стоварят цялата вина върху Томас и после да го нарекат лицемер. Надяваше се, че като му съобщи за бебето, той ще докаже, че те нямат право. Но кое е право, Кейт не искаше да мисли сега; във всеки случай не без Томас. Дватама трябваше заедно да вземат решение. Той я обича. Това беше важното.

— Как е стомахът ти? — попита Робърта.

— Чувствам известно смущение, но не мисля, че пак ще повръщам.

Беше изморена, сякаш ѝ бяха източили кръвта.

— Това е добре. Измий си още веднъж лицето и ще те заведе у вас.

При думите „у вас“ Кейт изтръпна. Не искаше да се връща къщи. Ами ако само от вида ѝ познаеха, че е съгрешила с Томас?

— Кейт, Кейт, успокой се — заговори Робърта, като че ли четеше мислите ѝ. — Нищо няма да разберат, ако не им кажеш. Още няколко месеца няма да ти личи.

Горещи сълзи рукнаха отново по бузите на Кейт. Тя бързо ги обърса.

— Не знам какво бих правила без тебе... и без Анджи.

Робърта я потупа по ръката и се усмихна приятелски.

— Радвам се, че можем да ти помогнем.

След като се изми и среса косата си, Кейт се почувства по-добре и по-уверена в себе си. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали. Можеше само да се надява, че родителите ѝ няма да са много наблюдателни, за да забележат или да се загрижат за нея.

— Трябва да се вземат решения за твоето бъдеще, Кейт. Знаеш това, нали? — делово я попита Робърта, докато отиваха към колата.

— Да, знам.

— Така че рано или късно ще трябва да кажеш на родителите си.

— Знам.

Кейт отвори вратата на колата, влезе и се сви на седалката, като се мъчеше да не обръща внимание на ледената буца в сърцето си.

Кръвта на Томас се смрази.

— Какво каза?

Долната устна на Кейт затрепери.

— Казах... че съм бременна.

— Ти си една глупава кучка! — изруга той, а красивото му лице се изкриви от гняв.

Кейт се уплаши, че може да я удари и отстъпи назад.

— А, не! — Томас простря ръка и я сграбчи. Пръстите му стиснаха тънката ѝ китка. — Ако искаш да ми играеш някаква гадна игра, няма да мине.

— Боли ме! — Кейт се опита да се освободи.

Но той я стисна още по-силно.

— Можеш да бъдеш сигурна, че ще те заболи още повече, ако не престанеш да ме разиграваш — той можеше да счупи китката ѝ и бе способен да го направи, ако тя не си вземеше думите обратно.

— Недей... Томас... моля те — умолително прошепна Кейт.

— Недей, Томас! — подигравателно повтори той, а очите му излъчваха жестокост.

Всеки поглед към нея го изпълваше с омраза. Не знаеше от кога бе започнал да изпитва към нея това чувство — може би още след като беше отнел девствеността ѝ, без да получи кой знае какво удоволствие. Тя не беше за него, колкото и да бяха едри гърдите ѝ. Като жена Кейт беше направо загубена. Той обичаше момичета, които разбират от секс.

Томас обаче не бе успял да се отърве от нея. Баща му постоянно го питаше за Кейт, насърчаваше го да ходи с нея. За да не му досажда старецът, той се преструваше, че тъкмо това прави.

Но последната седмица беше ужасна. Затъна в неприятности до гуша. Баща му побесня, че отново бе блъснал колата си. На Томас му

призля от натяквания. Макар че бе приятно да е ангажиран в местния клуб, нямаше истинско желание да работи. Но неговият старец беше настоял, за да помогне в изплащането на повишената застраховка.

Томас се бе изкушавал да използва своя скрит коз и да каже на баща си, че знае за неговите връзки с жената на църковния настоятел, защото беше сигурен, че това ще укроти стареца. Но не беше го използвал. Нещо му подсказваше, че трябва да запази своя коз и да си послужи с него, когато е в сериозна беда, като сега например.

Мили боже, как се бе случило? А пък сега тя бе дошла в неговия дом. Томас огледа стаята, сякаш се боеше, че стените са чули нейната изповед и ще я издадат. Не беше възнамерявал да я води в своя дом, когато и да било. Но пак се бе намесил неговият старец.

След църковната служба баща му го бе изпратил у тях, за да донесе някакъв списък, нужен на една членка на комисията за събиране на помощи. И му бе казал да вземе Кейт със себе си.

Сега, когато Томас наблюдаваше с удоволствие как очите ѝ се изпълват със страх, той продължаваше да стиска китката ѝ и да крещи:

— Вземи си думите назад, чуваш ли?

— Не мога, Томас. Истина е.

Той освободи ръката ѝ, защото изведнъж му стана отвратително да се докосва до нея, особено когато го гледаше с такива влажни, влюбени очи. Кейт е забременяла от онази нощ в колата? Не... Не можеше да е вярно. Но от мисълта, че може да е истина, стомахът му се свиваше и още повече му се гадеше.

Обърна се и отиде до прозореца. Усети, че се изпотява. Тя се лъжеше — това беше всичко. Но в себе си знаеше, че не е така. Нали беше възможно единствения път, когато бе излязъл без презервативи и не бе изпратил Джаксън да му намери, да се случи нещо подобно?

Е, станалото можеше да се поправи също тъй лесно. Нямаше никакво намерение да позволи на тая кучка да съсипе живота му; той си имаше свои планове, а в тях нямаше никакво място за Кейт. Не, беше хвърлил око на една истинска хубавица в местния клуб. А беше и богата. Разбираше от секс. Не беше никаква невинна глупачка.

Томас отново погледна надолу към Кейт, която стоеше, където я бе оставил, прехапала долната си устна. Господи, едва я понасяше!

— Откъде знаеш? — попита той.

— Майката на Анджи ме заведе на лекар и той го потвърди — тя повдигна брадичка. — Ти ще станеш баща.

С две големи крачки той отново се озова пред нея.

— Тая никога няма да я бъде, кучко — изръмжа Томас и я плесна през устата.

Кейт извика като ранено животно, после вдигна ръка и избърса кръвта от долната си устна.

— Какво става тук?

Той изруга. Не беше чул кога родителите му са се върнали вкъщи. Преподобният Дженингс стоеше на прага и гледаше Кейт.

Томас се извърна и проследи погледа на баща си.

— Кейт се спъна в масичката и си разрани устната. Нали така, Кейт?

Рут, майка му, влезе в стаята. Очите ѝ не излъчваха топлота, когато погледна сина си.

— Устната ѝ трябва да се почисти — сухо каза тя.

— Кейт, добре ли си? — попита преподобният Дженингс.

Кейт свали ръка от устата си.

— Да, сър.

— Томас, дай ѝ твоята носна кърпа.

Той се подчини.

— Кейт — каза преподобният и се покашля, — седни, моля те. Томас ще ти донесе антисептичен крем.

Кейт кимна, отпусна се върху най-близкия стол и покри устна с носната кърпа.

— Ей сега ще се върна — кимна Томас ядосан и излезе от стаята след родителите си.

Тя остана като замаяна в един ъгъл на сепло, но с вкус обзаведената дневна на пасторския дом. Не можеше да се примири със случилото се. Единствената мисъл в главата ѝ бе, че Томас я удари.

Цялото ѝ тяло бе настръхнало от насилието на Томас, но трябваше да мисли за бебето. Затова бе замълчала.

Можеше ли да прости на Томас? Да. Той бе изненадан от новината. Нищо повече. Когато се успокоеше, когато си помислеше утре — отношението му щеше да се промени.

Внезапно почувства, че не е сама, и вдигна глава. Очите на Рут Дженингс бяха устремени в нея. Кейт отвърна на погледа ѝ. Жената

беше по-висока от съпруга си и добре сложена, но излъчваше студенина от идеално фризираната си коса до върха на модерните си обувки. Кейт потрепери и сведе поглед.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — хладно попита госпожа Дженингс.

— Не, благодаря.

— Томас би трябвало да се върне всеки миг — замълча, като че ли не знаеше какво друго да каже, после се обърна и излезе от стаята.

Кейт не помръдна, когато Томас се върна. Само го погледна. Подхвърли ѝ тубичка с крем, която падна в краката ѝ. Със замъглени от сълзи очи Кейт се наведе и я взе. Но не намаза устната си. Вече не кървеше и дори не пулсираше.

— Просто ще трябва да се отървеш от бебето — каза той без предисловие.

Но сега тя издигна глас:

— Не.

— Да! — изсумтя той, приближи се и отново се надвеси над нея.

Кейт потрепери.

— Не можем ли да поговорим?

— Няма за какво да говорим. И ако имаш наум онова, което предполагам, забрави го.

— Ти... ти дори не искаш да допуснеш, че можем да се оженим?

— Да се ожена за теб? — изсмя се той. — Сигурно се шегуваш.

Кейт провеси глава.

— Ако не беше толкова глупава, щеше да вземеш мерки. Ти умираше от нетърпение да се вмъкна в гащите ти...

— Това не е вярно! — извика тя.

— А, глупости. Не ми се представяй за невинна — Томас се удари по гърдите. — Аз разбирам от тия работи. А сега може да се направи само едно, а то е да се отървеш от бебето.

Бледното лице на Кейт посивя.

— Моля те... Не искам да правя аборт.

— Заради парите ли? От пари ли имаш нужда? То се знае — той извади портфейла от задния си джоб и издърпа няколко банкноти. — Дръж, вземи ги.

Кейт се отдръпна.

— Не... не мога... не ги искам. Моля те, помисли си.

- Ти си помисли. Аз съм наясно.
- Ръката ѝ се плъзна по корема сякаш искаше да предпази бебето.
- Добре... ще помисля... Обещавам.
- Хубаво си помисли. Хайде да тръгваме. Ще те откарам до вас.

9

Дни наред Кейт изпитваше съжаление към себе си. Измъчваше се от терзания, докато напълно загуби сили. Сега, когато беше бременна, се чувстваше изолирана от съученичките си, макар че според нея още никой не бе забелязал положението ѝ. С Анджи се бяха постарали да продължат приятелството си, като че ли нищо не беше се случило, но някак не вървеше.

Какво мислят приятелките ѝ все пак беше последна ѝ грижа. Все още не беше казала на родителите си и живееше в постоянен страх, че те ще познаят. А после Томас. Досега успяваше да избягва срещи с него в училище, но не знаеше докога ще продължи това. Той искаше от нея отговор за аборта и беше само въпрос време кога ще настои да получи този отговор.

Естествено ужасният ден дойде. Кейт тъкмо бе слезла от училищния автобус и се бе насочила към входа на училището, когато го видя. Беше със своя придружител, Уейд. По изражението на лицата им изглеждаше, че водят разпален спор.

Кейт надви внезапно си прилошаване и не се отклони от пътя си. Освен това Томас я беше забелязал.

Той каза нещо на Уейд и тръгна към нея. Според Кейт видът му беше прекрасен. Облечен бе в джинси и яркочервена риза. Кейт се молеше красивите му устни да се разтворят в сърдечна усмивка. Това обаче не стана.

— Здравей — поздрави го тя със стеснителна усмивка и свито сърце.

— Е, справи ли се с оня проблем? — Томас бе спрял на крачка от нея.

Кейт притисна тетрадките към гърдите си и се вгледа в черните му очи, като търсеше капка топлинка, малко любов. Не видя нито едното, нито другото и мъчително преглътна.

— Още... не...

— И кога ще го направиш? Сигурен съм, че майката на Анджи може да го уреди, нали е медицинска сестра и прочие — посегна към задния си джоб. — Парите са на твоє разположение.

Кейт отбягна острия му поглед и почувства, че я обзема студ.

— Аз... не мога.

Той прокара пръст по едната ѝ буза. Неочакваният му жест предизвика сълзи в очите ѝ.

— Слушай — каза той с по-мек и примамлив глас, — всичко ще мине добре, ще видиш. А като свършиш с това, двамата с теб можем да продължим, откъдето бяхме спрели — пръстът му се спусна по шията ѝ, после се върна към ухото. — Ще бъде по-хубаво от преди. Искаш го, нали?

Кейт потрепери и усети познатата топлина между бедрата си. Ядосваше я неговата власт над нея. Мили боже, тя го обичаше и повече от всичко искаше отношенията им да бъдат каквито бяха по-рано, и още по-хубави. Но аборт...

— Обичаш ли ме още? — прошепна тя.

— Е, знаеш, че те обичам — провлечените му думи свършиха с усмивка. — За мен ти си момиче номер едно.

— О, Томас — как ѝ се искаше да повярва в това! Трябваше да му повярва, за да оцелее. Особено с неговото дете в утробата си.

Той докосна долната ѝ устна с пръстта си.

— Трябва да свърши тая работа — очите му не се откъсваха от нея, но бяха сърдити. — Разчитам на теб. Не искаме някакво кресливо дете да ни обърка живота, нали?

Пръстът му върху устната ѝ действаше магически, гласът му, очите му така омайваха Кейт, че не можеше да мисли.

— Значи ще имаш грижата?

Тя преглътна сълзите си.

— Щом... щом ти искаш така... Щом мислиш, че така ще е най-добре.

— О, миличка, знам, че ще е най-добре за двама ни. Обещавам ти, че няма да съжالياш — той се наведе и я целуна по устните. — Кажи ми, когато свършиш тая работа.

— Ти ще дойдеш ли с мен?

Томас свали ръката си и се изправи със заплашителен блясък в очите.

— Никога, миличка. Няма начин. Но ти нямаш нужда от мен. Казах ти, че сега абортът е най-простата работа.

Аборт. Пак тази ужасна дума; тя се заби в ума на Кейт като остър камък.

— Страхувам се — каза тя. — Искам да си с мен.

Устните му се изкривиха от отвращение.

— Не мога. Но ти си голямо момиче. Ще се справиш.

С тези думи той се обърна и се отдалечи. Кейт потрепери, когато разбра, че Томас весело си подсвирква.

— Пуканките са готови. Момичета, елате да ги вземете.

Гласът на Робърта достигна до Кейт и Анджи, които пробваха нови гримове в стаята на Анджи. След разговора ѝ с Томас Кейт нямаше сили да се прибере вкъщи. Анджи я съжали и отново покани приятелката си у тях.

Робърта се бе върнала от работа рано и им беше приготвила закуска.

— Благодаря, мамо. Миризмата е чудесна — каза Анджи, издърпа един стол и седна.

Робърта се обърна към Кейт:

— Защо не седнеш и ти? Като те гледам, ми се струва, че ще паднеш. Добре ли си?

— Добре съм — усмихна се тя, но очите ѝ останаха тъжни. — Обикновено съм добре.

Анджи побутна паницата с пуканки към нея.

— Вземи си. Както съм ти казвала и друг път, пуканките лекуват всички болки.

— Ех, де да беше тъй!

Робърта въздъхна и спря поглед върху Анджи.

— Ти каза ли на Кейт?

Ръката на Кейт, пълна с пуканки, замръзна във въздуха. Не толкова от въпроса на Робърта, колкото от начина, по който го произнесе. Нещо не беше в ред — Кейт просто го почувства.

— Какво да ми е казала?

Анджи се поколеба, преди да отговори:

— Ние ще се местим.

Кейт почти се вцепени.

— Ще се местите... къде?

— В Ню Браунфелс.

Пуканките се изсипаха от ръката на Кейт.

— О, не!

— Хей, не загубвай ума и дума, чуваш ли? — Анджи скочи от мястото си и седна до нея. — Можеш да ни гостуваш, когато поискаш. Пътят е само един час с кола.

Робърта се пресегна и стисна изстиналата ръка на Кейт.

— Винаги ще си добре дошла в нашия дом. Знаеш го. Че ти си ми като втора дъщеря!

— Но... но... — запелтечи тя, с чувството, че още една опора се изплъзва изпод краката ѝ.

— Аз ще бъда главната сестра в тамошната болница — обясни Робърта, сякаш знаеше какво иска да попита Кейт, но не може да го изрече. — Това е голямо повишение за мене и просто не бих могла да се откажа.

— Разбирам.

Кейт наистина разбираше, но от това не ѝ ставаше по-леко. Не можеше да си представи как ще живее без Анджи.

— Кейт, мила — продължи Робърта, — сега нямаш друг избор, освен да кажеш на родителите си за бебето. И настоявам да го направиш.

Сълзи набраздиха лицето на Кейт, но тя не се опита да ги избърше. Какво ли още щеше да се случи?

— Обещай ми, че ще го направиш.

Кейт пое дълбоко дъх и се поизправи, но очите и останаха изпълнени с тъга и страх.

— Обещавам.

— Можеш да го направиш — шепнеше си Кейт. — Разбира се, че можеш. Ти обеща на госпожа Стрикланд.

Макар че продължаваше да си говори сама и да се окуражава, тя не се чувстваше по-уверена. Представяше си как се е чувствал библейският Данаил, когато е влязъл в клетката на лъвовете. Точно така се чувстваше и тя докато вървеше по коридора към кухнята,

където майка ѝ приготвяше вечерята. Баща ѝ не се беше върнал от нивите.

Бяха изминали две седмици от разговора ѝ с Анджи и нейната майка. Те вече се бяха преместили в Ню Браунфелс. След като бе приела новото си назначение, Робърта бе оставила на един агент по недвижими имоти да се занимава с къщата, а тя и Анджи бяха заминали веднага. Анджи харесваше новото си училище, а Робърта — новата си работа. Кейт се радваше за тях, но приятелката ѝ липсваше. Плака, докато сълзите ѝ се свършиха.

Беше обещала на госпожа Стрикланд, че ще каже на родителите си за бебето, защото знаеше, че няма избор. След шест месеца щеше да роди.

Искаше първо да опита с майка си, насаме. А се нуждаеше от нейната подкрепа и при срещата с баща си. Ала нямаше да е лесно да съобщи дори на майка си. Ясно бе, че Мейвис ще бъде потресена, но не бе известно как ще реагира.

Кейт влезе в кухнята, спря и почака сърцето ѝ да се успокои.

— Мамо!

Мейвис извади лъжицата от тенджерата с грах, която бъркаше, и се обърна. Едва забележима усмивка огря лицето ѝ.

— Мислех, че учиш.

— Учих досега. Мога ли да ти помогна с вечерята?

— Не. Вече е почти готова.

— Мамо... трябва да ти кажа нещо.

Мейвис присви очи.

— Да нямаш неприятности в училище? Ако е така, баща ти ще ти съдере кожата.

— Не, в училище всичко е наред.

— Тогава какво има?

— Мамо, аз съм бременна.

Лъжицата изтрака върху желязната печка като изстрел. Мейвис се хвана за корема с две ръце и успя само тихо и жално да изпъшка.

— О, мамо! — извика Кейт и се спусна към нея, за да ѝ помогне да седне на най-близкия разклатен стол. Коленичи до майка си.

Мейвис сведе изпълнени с ужас очи към Кейт.

— Как си могла? — прошепна тя. — Как си могла?

Чувство за вина изпълни Кейт. Тя покри уста с пръсти, за да не заплаче. Но нямаше връщане назад. Мъчителният разговор трябваше да се проведе докрай.

— Много съжалявам... мамо — гласът ѝ пресекна и за миг нямаше сили да продължи. — Моля те... моля те не ме намразвай.

— О, момичето ми, детето ми! — промълви Мейвис и се залюля напред-назад като обезумяла.

Кейт чу трясъка на задната врата, последван от тежки стъпки. Прилоша ѝ от страх. Не можеше да се изправи, краката ѝ бяха омекнали.

Едрата фигура на Емит Колсън се появи на прага. От неговото присъствие кухнята сякаш стана още по-малка. Не се чуваше никакъв звук, освен ударите на сърцата. Кейт не знаеше дали нейното или майчиното ѝ сърце бие по-силно.

— Защо вечерята не е сложена на масата? Какво става тук?

Кейт успя да раздвижи краката си. Изправи се, но остана до майка си. Страхът ѝ всеки миг се засилваше.

Очите на Емит гледаха втрещено, а думите му бяха леко завалени. Дали беше пил? Или Кейт се лъжеше? Не. Много добре знаеше, че ако не е още напълно пиян, скоро ще бъде. Очите му бяха стъклени, а лицето му — зачервено, макар че някой, който не познава симптомите, би отдал червенината му на добро здраве.

Като се стараяше да овладее уплахата си, Кейт съсредоточи внимание върху работния комбинезон на Емит, изцапан с пръст и покапан с храна. Извърна се отвратена.

Майка ѝ се изправи, а от страха, изписан по лицето ѝ, Кейт съвсем загуби дъх.

— Идваш си... рано — продума Мейвис.

— Какво значение има? Важното е, че съм тук и искам да знам какво става.

— Ами... нищо.

Погледът му проблесна под рошавите вежди.

— Не ме лъжи, жено. След като те накажа аз, ще те накаже и Господ.

— Мамо...

— Ти, дете, мълчи — прекъсна дъщеря си Мейвис и застана пред нея. — Кейт и аз разговаряхме.

Лицето на Емит сега посиня от гняв. Ритна един стол, за да си отвори път, и полетя напред с вдигната войнствена ръка.

— Татко, недей! — викът на Кейт спря ръката му във въздуха. — Аз съм виновна, че вечерята още не е сложена на масата.

— Така ли?

Това не усмири напълно гнева на Емит към Мейвис; Кейт разбра по очите и по стойката му. Въпреки всичко трябваше да му каже. Не можеше да позволи майка ѝ да поеме вината.

— Татко...

— Не, момичето ми... недей... моля те.

Сдържаните ридания превърнаха гласа на Мейвис в пресипнал шепот. Но погледът ѝ се срещна с очите на Кейт и той дълбоко я трогна. В този поглед тя видя любов.

В този миг разбра, че майка ѝ наистина я обича. Може би не както Кейт би искала — с прегръдки, целувки и нежни думи. Но все пак майка ѝ я обичаше. Кейт щеше да ѝ остане вечно благодарна за този миг, защото той ѝ даде сила да продължи.

— Тоя цирк почва да ми омръзва — Емит направи още една крачка и сви юмруци.

— Татко, аз съм бременна. Ще си имам бебе.

Устните му се задвижиха беззвучно. Емит стовари ръка върху Кейт и тя се озова в другия край на кухнята. От удара в стената изпита разкъсваща болка.

— Боже мой, Боже мой! — хълцаше Мейвис и се мъчеше да стигне до дъщеря си.

— Стой си на мястото! — тя замръзна неподвижно от заплашителния рев на Емит. — Господ ще те убие, ако я докоснеш. В Божиите очи тя е нечестива.

В главата на Кейт сякаш биеше барабан, но тя се опита да се изправи.

Емит се спусна към нея.

— Да не си посмял да я удариш пак! — изпищя Мейвис.

Той спря и се извърна с потресен поглед. Кейт никога не бе чувала майка си да му се противопоставя. Навярно и за Емит това бе невиджана смелост.

— О, ще я ударя! Това заслужава моята курва — очите му стрелнаха Кейт. — Вземай си парцалите и се махай оттук — изплю се

на пода. — Не искам да те видя вече, нито теб, нито копелето ти.

Мейвис се сви на стола и заплака.

— Емит, недей, недей...

— Млъквай, ако не искаш да изпъдя и тебе.

Момичето успя да се промъкне до вратата, където спря и се обърна назад.

— Мамо, ела с мен!

— Върви, дете, направи каквото казва баща ти.

С обляно в сълзи лице Кейт тръгна по коридора. Не й беше нужно много време, за да събере вещите си. Отвори вратата на килера, грабна старата платнена чанта и напъха в нея всичко, което й попадна.

По-късно се върна в празната кухня. С разтреперани пръсти взе телефона и избра номера.

— Анджи — проплака тя. — Нужна ми е твоята помощ.

10

Два дни по-късно Томас влезе в дома на семейство Стрикланд. След отчаяното си обаждане на Анджи Кейт бе станала член на тяхното домакинство, а сега изпълняваше единствената молба, която ѝ бе отправила госпожа Стрикланд. Щеше да се срещне с Томас, за да вземе окончателното си решение за бебето.

Робърта я бе попитала дали тя и Анджи да излязат и да ги оставят насаме, но Кейт бе отклонила предложението. Искаше да чувства тяхната подкрепа, защото се боеше от избухливия нрав на Томас.

Кейт седеше в дневната и наблюдаваше Томас, който спря до камината. Постара се да прочете мислите му по изражението на лицето, но то не подсказваше нищо.

Той бе красив както винаги, облечен в джинси и бледосиня риза. Косата му бе рошава, сякаш не бе имал време да я среши. Бакенбардите му бяха станали по-дълги, от което според Кейт изглеждаше още по-секси.

Искаше ѝ се тя също да изглежда по-добре, макар че се бе облякла в лилави панталони и блуза — един от няколкото тоалета, купени ѝ от Робърта. И все пак се чувстваше безлична и неинтересна.

Погледите им се срещнаха за секунда, от което Кейт почти се задъха. Испита желание да скочи от канапето и да се хвърли в ръцете му. Неговото изражение обаче не я подканяше към такава постъпка. Той се облегна на рамката на камината и лицето му се изкриви в гримаса.

Кейт се скова, пренебрегвайки странното усещане в стомаха си, което нямаше нищо общо с положението ѝ. Съзнаваше единствено близостта му и невидимата стена помежду им.

— Кейт, какво става? — попита Томас. Настръхналият му поглед се плъзна по трите жени, преди да се върне към Кейт.

Тя се досещаше какви мисли витаят в главата му. Намерил се бе натясно, а това не му беше приятно. Беше се съпротивлявал да дойде

тук, както можеше да се предполага. Когато му се обади, той веднага я попита дали е направила аборта. Тя отказа да му даде отговор, като заяви, че трябва да се видят. Той поспори, но накрая се съгласи. Навярно го бе страх от Робърта, защото Кейт подчерта, че идеята е нейна.

— Кейт, мила, хайде кажи му — прекъсна проточилото се мълчание Робърта.

— Какво да ми каже? — попита Томас.

— Аз... няма... няма да направя аборт.

Отново настъпи мълчание. Дори шумът на колите по оживената улица не проникваше до съзнанието на четиримата, събрани в стаята.

Внезапно устните на Томас се изкривиха насмешливо.

— Аз казах на моя старец.

— На кого си казал? — хладно и неодобрително попита Робърта.

— Тъ... на баща ми.

— Така е по-добре — каза тя.

— Какво му каза? — на свой ред попита Кейт.

— Какво? За бебето.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Казал си му?

— Да.

— Ами... мислех — запелтечи момичето, убедено, че последният човек, на когото Томас би се доверил, е баща му. — Защо го направи?

Погледът му блесна враждебно.

— Защото допуснах, че ще вземеш подобно решение. Още не съм срещнал момиче, на което може да се вярва, а ти не си по-различна от другите.

— Каква мижитурка! — промърмори Анджи достатъчно силно, за да я чуят всички.

— Стига, Анджи! — обърна се към нея майка ѝ.

— Върви по дяволите! — право в лицето на Анджи извика Томас.

— Млъкнете и двамата! — гласът на Робърта трепереше от гняв.

— Анджи, ако кажеш още една дума, ще те изпратя в твоята стая.

— Да, мамо.

Томас се ухили победоносно към Анджи, после се обърна към Кейт.

— Трябваше да се предпазя... — замълча, погледна Робърта и се покашля, — да си спася кожата, затова му казах за бебето.

— А той как го прие? — попита Кейт и стисна ръце в скута си.

— Каза, че ще намери едно семейство. В черквата имало една двойка, която отдавна искала да си осинови дете, но все не успявали.

Тя примигна изумена. Робърта и Анджи се спогледаха.

— И още какво каза? — подозрително попита Кейт, защото не можеше да повярва, че преподобният Дженингс ще посрещне новината тъй спокойно.

Томас безразлично вдигна рамене.

— Най-напред се разгневи, но после се успокои и ми каза за това семейство.

— Според мене това е най-приемливото решение — обади се Робърта и премести поглед от Кейт към Томас.

Кейт свиваше и отпускаше юмруци, цялото ѝ тяло се бе стегнало и продължаваше да търси в лицето на Томас някаква следа от топлота, от страст, от нещо, което да ѝ подсказже, че той я обича.

Лицето му обаче не показваше нищо, а тя все по-силно изтръпваше. Може би, когато двамата са сами, да успее да пробие стената от упорита враждебност.

— Кейт, мила — обади се Робърта, — ако все още не си готова да вземеш решение, можем да потърсим съвет. В болницата имаме специална служба...

Кейт поклати глава, после се обърна към Томас:

— Това ли искаш ти — осиновяване?

Пронизващият му поглед сякаш я разрязваше.

— Исках да направя аборт.

Тя задържа дъха си.

— Но и осиновяването е добро решение — бързо прибави той.

Кейт изпусна дъха си и усети, че лицето ѝ си възвръща цвета.

Робърта стана и даде знак на дъщеря си.

— Ще ви оставим да си поговорите насаме.

Анджи, ядосана, стана и последва майка си вълн от стаята.

— Кога ще се видим пак? — попита Кейт, щом останаха сами.

Томас вдигна рамене.

— Няма да е скоро, това е сигурно — сякаш усетил, че отговорът му не е подходящ, той се поправи. — Е, може да намина след няколко дни. Може... да идем на кино или другаде.

— Това ще е хубаво — откликна поуспокоена Кейт.

Той пристъпи от единия на другия си крак.

— Слушай, трябва да тръгвам. Трябва да се върна във Фор Корнърс.

— Знам — прошепна тя.

— Значи... ще ти се обадя — добави Томас и мушна ръце в джобовете си.

— Добре.

Щом чу входната врата да се затваря, Кейт облегна глава назад и даде воля на сълзите си. Никога не беше мислила за Томас, за себе си и за бебето като семейство. Но сега, след като го беше видяла пак, осъзна, че още го обича. Все пак може би имаше възможност да се оженят.

Когато родеше бебето, тя все още щеше да е шестнайсетгодишна. Но имаше момичета, които се омъжват на тази възраст. А защо не и тя? Тогавя нямаше да е нужно да се отказва от детето си. Не искаше да се раздели с надеждата, че след като бебето се появи и Томас го види, той ще промени решението си, ще заобича и нея, и детето.

— Отиде ли си? — надникна в стаята Анджи.

Кейт отвори очи.

— Да.

— Ти заспала ли беше?

Понадигна се и изтри сълзите си.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита приятелката ѝ, като се приближи.

— Засега — не. Добре съм.

— Искаш ли да поговорим?

Кейт се усмихна за пръв път от дълго време и посочи мястото до себе си на канапето.

— Да, това ще е добре.

Времето през октомври беше прекрасно, с хладни, слънчеви дни и свежи, студени нощи. Горите в Хълмистия район пламтяха с ярко оцветените си листа. Във въздуха се носеше лек мирис на запалени дъбови клони.

Същият аромат се носеше и от дневната на семейство Стрикланд. Кейт седеше на люлката в задния двор, но усещаше мириса на огъня в камината. Преди да дойде на люлката, бе лежала на дивана, загледана в жълтите и синкави пламъци.

Според Робърта не беше разумно Кейт да излиза навън, но на нея ѝ се искаше да поседи на слънце. Твърде много бе стояла затворена вкъщи.

Сега Кейт се загърна по-плътно с палтото си и отправи поглед към дървото до люлката, където две сойки пърхаха между листата. Но гледката не ѝ донесе радост. Нищо не я радваше. Сърцето ѝ сякаш се бе превърнало в буца лед.

Днес беше събота, денят, в който Томас щеше да дойде за бебето. Чудото, за което Кейт се бе молила, не стана. Той не обикна малкото момиченце, което се роди преди три дена. Дори не се беше появил, когато лекарят, подпомаган от Робърта, ѝ акушира.

При спомена за раждането усети, че я побиват студени тръпки. Винаги бе изпитвала страх от болниците, внушен ѝ от убеждението на баща ѝ, че човек не бива да се разболява, а още по-малко — да постъпва в болница. Затова, когато водата ѝ изтече, Кейт помоли Робърта да остане в техния дом и там да роди. Тя отказа, като заяви, че винаги е възможно да се появят усложнения.

Робърта се бе оказала права. Наистина имаше усложнения. Кейт разви някаква инфекция и като следствие от нея, според лекаря, тя нямаше да може да има други деца.

Анджи и Робърта бяха плакали, но самата Кейт не проля сълза. Беше тъй изтощена, че не можеше да товари съзнанието си с още една

травма. Знаеше обаче, че по-късно, когато се възстанови физически, нова болка щеше да завладее ума ѝ.

Кейт изпъшка, въздишката излезе някъде дълбоко от гърдите ѝ. Искаше ѝ се да спи и да плаче. Не желаше да мисли за миналото; нито пък за бъдещето. А и не би могла, когато настоящето беше жив кошмар.

Помръдна се и се намръщи. И най-малкото движение изсмукваше цялата ѝ енергия. Мечтаеше да бъде отново здрава и силна.

Телефонът иззвъня. Сърцето ѝ заби лудо. Дали не се обаждаше Томас, за да каже, че не може да дойде? Напрегна слух да дочуе разговора през отворения прозорец. Когато разбра, че говори Робърта — щяла да иде веднага — Кейт се успокои. Викаха Робърта в болницата за втори път днес, а денят бе още пред тях. В централен Тексас се беше появила грипна епидемия. Кейт можеше само да се надява, че нито тя, нито бебето ще се заразят.

Под топлите слънчеви лъчи тя затвори клепачи, но не можеше да се отпусне. За миг изпита желание да види майка си. Кой знае защо. Откакто бе напуснала фермата, бе говорила с Мейвис само три пъти. И трите разговора бяха напрегнати. Майка ѝ я обичаше, но не достатъчно, за да се противопостави на баща ѝ. Това причиняваше на Кейт неизмерима болка.

— Кейти!

Тя отвори очи. Пред нея стоеше Робърта.

— Дойде ли... Томас?

— Още не. Но аз трябва да ида в болницата.

— Знам, чух през прозореца разговора ти.

— Преподобният Дженингс ще дойде с Томас, нали?

— Би трябвало. Поне Томас ми каза така, когато говорих с него и му съобщих за бебето.

В очите на Робърта се четеше притеснение.

— Не бих искала да си тръгнат, преди аз да се върна — погледна часовника си. — Този път се надявам да не се бавя.

Кейт също се надяваше да е тъй, заради самата Робърта, която бе смъртно изморена. Макар и да бе потопена в своите грижи, забелязваше бръчките от изтощение по лицето ѝ.

— Уверена ли си, че не се боиш да останеш сама? — попита жената.

— Разбира се.

Робърта се наведе и я целуна по бузата.

— Знам, че тъгуваш, миличка, и ми е неприятно да те оставям така дори и за минута — замълча, после продължи: — И Анджи няма да е тук. Днес и утре ще гледа децата на едно младо семейство. Класът ѝ ще организира екскурзия, затова ѝ трябва повече пари — тя се смръщи. — Но аз... бихме могли да уредим нещо.

— Не, не е нужно. Нищо ми няма.

Робърта я целуна още веднъж. Сега Кейт усети, че с нейните сълзи се смесват и сълзите на Робърта.

Като остана сама, Кейт затвори очи, стисна зъби и зачака.

Кейт беше вътре, на дивана, с бебето в ръце, когато чу звънеца на входната врата. Притисна заспалото дете до гърдите си. Болката в сърцето ѝ бе тъй силна, че се боеше да не се пръсне. Въпреки това успя да извика.

— Влез.

Наведе се над сладкото, невинно личице. Сара. Тайно я беше нарекла така. Как би могла да се откаже от Сара? От бебето, което държеше, целуваше и обичаше? Струваше ѝ се, че няма да може. Предпочиташе да умре, отколкото да направи това.

Погали нежните бузки леко, с обич. Ала Кейт бе принудена да се раздели с детето. Беше дала дума и трябваше да я спази. А и какъв друг избор имаше? Нямахте как да се грижи за своето малко момиченце.

Гласът на Томас прекъсна мислите ѝ, но не разбра какво бе казал. След миг той се появи на прага. Беше сам.

Сърцето ѝ замря.

— Къде е баща ти?

— Не може да дойде.

— Ами... нали...

Без да обръща внимание на заекването ѝ, Томас бавно се приближи към дивана.

— Приготвила ли си детето?

Само това ли имаше да ѝ каже? Без прегръдки. Без целувки. Без болка.

Томас се извисяваше над Кейт. Тя го погледна и със задавен глас прошепна:

— Не е ли красива?

Сара беше съвсем мъничка, нямаше и три килограма. Но чертите ѝ бяха идеално очертани, а очите ѝ — големи и черни като на Томас.

Той погледна детето бездушно.

— Да, е... щом ти казваш.

— Томас, как можем да се откажем от нашето бебе?

— То не е наше. И никога не е било.

Безразличието му нарани Кейт като остър нож.

— Как можеш да кажеш такова нещо?

Готова бе дори да му се моли, стига да имаше някаква полза от това.

— Баща ми му е намерил семейство и с това всичко се приключва.

— Не! — викът на Кейт се разби в студеното му мълчание.

— Добре ще е, обещавам ти — Томас отбягна въпросителния ѝ поглед, но думите му прозвучаха утешително. — И татко обещава. А проповедниците не лъжат.

— Ще знам ли... ще знам ли къде ще бъде?

— Съмнявам се. Татко... тъ... каза, че е по-добре да не знаем. Осиновяването е свързано с тайна. Мисля, че татко е уредил бебето да иде у една двойка в Ел Пасо. По-рано съпрузите са били членове на нашата църква.

— Но аз не мога да понеса мисълта, че няма да го виждам...

— О, ще можеш — сега тонът му не беше утешителен, а нетърпелив. — Защото да се постъпи така е правилно. За двама ни.

Сълзи изпълниха очите на Кейт и замъглиха погледа ѝ.

— О, Томас...

— Слушай, трябва да ми вярваш — седна до нея и сложи ръка на раменете ѝ, но продължи да гледа встрани. — И аз обичам нашето бебе — сега говореше нежно и убедително. — А после, като свършим колежа и се оженим, ще имаме и друго дете.

Друго дете. Друго дете. Тези думи разкъсваха сърцето ѝ. *Никога няма да има друго дете!* Не можеше да каже това на глас, не можеше

дори да мисли за него. В този миг Сара изпълваше сърцето и душата ѝ. Кейт се боеше, че ще загуби и тях, ако Томас отнесе бебето ѝ.

— Вярвам ти — проплака Кейт, — но не можеш да отнесеш бебето сам. А и госпожа Стрикланд каза да не тръгвате, преди тя да се върне.

Лицето на Томас потъмня и той се надигна.

— Не мога да чакам. Трябва да тръгвам веднага.

— Защо?

— Защото така трябва.

— Защо не дойде баща ти?

— Беше зает. А и аз трябва да отивам на работа.

— Тогава ела по-късно.

— Не може.

— В такъв случай аз ще дойда с теб.

— Не!

Кейт се стресна.

— Няма защо да крещиш — долната ѝ устна затрепери.

— Съжалявам, но ти дори не можеш да се държиш на крака, а камо ли да пътуваш.

Кейт би искала да вярва, че той е загрижен за здравето ѝ, но се съмняваше в това. Би искала да разбира Томас по-добре. В един миг беше нежен, а в следващия — не.

— Госпожа Стрикланд каза...

— Пет пари не давам какво е казала — той пое дълбоко дъх. — Просто ми подай бебето и толкоз.

— Не, не можеш да го отнесеш сам — процеди тя.

— Мога, сам — студено и властно отвърна Томас. — Ще взема детето. А ти не можеш да ме спреш.

Кейт знаеше, че това е вярно. Не можеше да го спре. Точно от този миг се бе страхувала, надявала се бе, че той няма да настъпи. Но мигът беше дошъл и тя преживяваше целия му ужас.

Томас грабна сака на бебето с всичките му дрешки, метна каишката през рамо и протегна ръце.

Кейт отстъпи назад и стисна бебето по-силно.

— Трябва да ми го дадеш — каза той и изтръгна детето от ръцете ѝ.

— Не! — извика тя сърцераздирателно и остана с протегнати ръце.

Томас забърза към изхода. Кейт отвори уста, за да му извика да спре, да му каже, че е готова да направи каквото поиска, само да не ѝ отнема бебето. Но не можеше да продума. Гърлото ѝ бе парализирано.

Томас отвори шумно предната врата, излезе навън и тресна вратата зад гърба си. От трясъка Кейт усети прилив на сили. Спусна се през стаята към изхода.

Посегна към дръжката, но после оттегли ръка.

— Моля те върни ми бебето — изхълца тя. — Върни ми го!

Чу как се затваря вратата на колата. Ново ридание я разтърси. Обърна се, изтича до кошчето на Сара. На чаршафчето още имаше отпечатък от телцето ѝ. Не можеше да повярва, че кошчето е празно, че никога вече няма да види детето си.

В ъгъла на кошчето стоеше плюшено мече. Кейт го взе и го притисна до гърдите си. Болеше я цялото тяло и не можеше да помръдне.

— Сара — проплака тя и се свлече на пода. Прехапа долната си устна. Едва когато шумът от мотора на колата заглъхна в далечината, Кейт усети вкуса на кръвта.

— Кейт, мила, къде си?

Беше чула кухненската врата да се хлопва, но не ѝ достигаха сили да се обади. Сърцето ѝ бе разбито на милион парченца.

— Кейт? — извика я отново Робърта.

Тя все още не можеше да отговори. Робърта влезе в дневната, свали палтото и обувките си.

— А, ето къде си била — забеляза тя Кейт. — Оставих Анджи и дойдох тук, колкото можах по-бързо. Брей, че капнах. Слава богу все пак, че изпреварих Томас... — гласът ѝ заглъхна, а погледът ѝ се премести от изкривеното от болка лице на Кейт към празното кошче.

— Детенцето ми го няма — изстена Кейт с глух, безжизнен тон. — Томас го отнесе.

— А преподобният Дженингс?

Кейт се изправи като курдисана играчка и погледна Робърта.

— Не. Томас беше сам.

— Какво?!

Разказа ѝ какво се бе случило — всичко, освен заплахата на Томас да ѝ отнеме бебето на всяка цена. Когато свърши, Робърта въздъхна разтреперано и се отпусна на канапето.

— Бих искала този млад непрокопсаник да ми падне в ръцете задето не удържа на думата си. И все пак преподобният Дженингс без съмнение ще оправи нещата — замълча за малко. — Ще се почувствам по-добре обаче, ако сама му се обадя.

Кейт не каза нищо. Ужасът, който бе преживяла, я накара отново да се разплаче. Не можеше да говори заради буцата в гърлото си.

След няколко минути Робърта остави слушалката с озадачено изражение.

— Странно — измърмори тя.

— Какво? — очите на Кейт се разшириха. — С бебето ли е станало нещо?

— Не — отвърна Робърта. — Преподобният обаче го нямаше вкъщи, така че попитах госпожа Дженингс за детето. Тя помълча няколко секунди, после побърза да ме увери, че всичко е наред; да не се безпокоя.

И на Кейт ѝ се искаше да се утеши, но не можеше.

— Детенцето дори не плачеше, знаеш ли? — подутата ѝ долна устна трепереше.

— Това показва единствено, че дъщеря ти е истински герой, като майка си — Робърта изтри сълза от окото си. — Как се чувстваш?

— Доб... добре съм — излъга тя.

— Мога ли да ти помогна с нещо, да ти донеса нещо?

— Не, няма нужда. Просто... просто искам да остана сама.

— Ясно. Ще си поговорим после — когато имаш настроение за това.

— Обичам ви... и двете ви обичам.

— Знаем — мило отвърна Робърта. — И ние те обичаме.

Тя излезе, а Кейт се върна на канапето, зарови глава във възглавницата и се разплака. Знаеше, че никога няма да забрави страданието, преживяно в този ден.

12

— Как си?

Въпросът на Анджи накара Кейт да отмести поглед от стъклото на колата и да се обърне отново към приятелката си. За миг не й отговори, докато гледаше маневрите на Анджи по изоставения участък от пътя.

— Имаш предвид как се чувствам, след като съм решила да се върна вкъщи?

Само седмица бе минала, откакто бе загубила бебето. Загубата зееше като рана в нея и се отваряше все повече с всеки нов ден. Молеше се скоро да зарасне, защото трябваше да продължи живота си.

В училище бе минал половината срок, но тя смяташе да поеме обратния път към Фор Корнърс, към дома на родителите си, към училище.

— Да, за това говоря.

— Искаш да знаеш истината ли?

— Да.

— По-скоро бих умряла — призна си направо Кейт.

Анджи прехапа устни.

— Е, тогава защо, по дяволите, се връщаш? Наистина не е нужно. Да не би мама да ти е дръпнала ухото или нещо такова?

— О, Анджи — проплака тя, — не е толкова просто и ти много добре го знаеш.

— За мене е просто. При нас имаш дом, а сега решаваш да го напуснеш.

Кейт въздъхна.

— Съзнателно ли забравяш обаждането на майка ми по телефона?

— Не, макар че бих искала да го забравя.

Същото чувстваше и Кейт. В ушите й още звучаха болката и безнадеждността в гласа на Мейвис. Майка й се бе обадила същия ден, когато Томас отнесе бебето.

Тя бе чула телефонът да звъни, но не бе реагирала — беше сигурна, че отново търсят Робърта от болницата. Но Робърта ѝ каза, че е за нея, и тя се вцепени.

— Кой е? — попита и се помоли наум да е Томас.

— Майка ти.

Кейт се намръщи.

— Майка ми? Случило ли се е нещо?

— Опасявам се, че да — Робърта разтри врата си; лицето ѝ изглеждаше уморено, също като гласа ѝ. — Попитах я дали да ти предам нещо, но тя отчаяно отговори „не“.

Кейт се пресегна към своя дериват на масичката.

— Мамо?

Когато затвори след няколко минути, се загледа в Робърта.

— Господи, детето ми, приличаш на привидение!

— Трябва да се върна вкъщи — гласът на Кейт трепереше. —

Мама се е наранила.

— О, Боже! И как?

— Из... изляла е тенджерата с вряла вода върху ръката си.

— Ужасно.

— На мен...

Робърта я спря.

— Нищо ли не мога да направя, за да те разубедя?

Очите на Кейт отново се изпълниха със сълзи, но тя сви рамене:

— Не, госпожо.

Сега, като хвърли още един поглед на Анджи, на Кейт изведнъж ѝ се поиска да крещи. Лицето на приятелката ѝ излъчваше твърдост и неумолимост.

— О, Анджи, разбери, че дори мама да не бе се обадила, не бих могла да ви дотягам повече. Ти и майка ти направихте достатъчно за мен, повече от достатъчно. Когато дойдох при теб, преди... преди бебето да се роди... — всяка дума я караше да се чувства като че ли сърцето ѝ се раздира. — Нямах намерение да остана така дълго.

— Само че нямаше къде другаде да отидеш, нали?

— Така си е.

— Доколкото ми е известно, положението ти не се е променило.

— Анджи, остави ме да довърша мисълта си, моля те.

Анджи сви рамене и отново се загледа в пътя.

— Мама има нужда от мен вкъщи, а татко... е, мама каза, че и той няма да ме изпъди.

— Какво благородство само!

Мрачният сарказъм на приятелката ѝ я накара едва-едва да се усмихне. Анджи изсумтя.

Кейт разтегна устни в широка усмивка, но тя съвсем скоро угасна. Тия дни и усмивките бяха рядкост.

Наистина не ѝ се ходеше във Фор Корнърс, но нямаше къде другаде да отиде. Робърта все пак се бе опитала да ѝ внуши да отиде до къщи, да види как е Мейвис, а после да се върне и да довърши училище в Ню Браунфелс. Но Кейт бе прекалено горда, за да приеме това предложение. Точно както бе казала на Анджи, прекалено дълго им бе тежала и бе изпълвала с хаос живота им. На това трябваше да се сложи край; беше прекалено.

Постоянната близост бе напрегнала отношенията им с Анджи и положението не се бе променило особено след раждането на бебето. Напротив, бе се влошило и понякога Кейт усещаше, че на Анджи не ѝ е приятно да остава насаме с нея.

Но сигурно основната причина да чувства, че трябва да се върне вкъщи, беше Томас. Беше решила веднъж завинаги да разбере какво е мястото ѝ в живота му. И не само това — искаше да поговори с преподобния Дженингс. Трябваше да бъде сигурна за детето си.

От Томас, след като го срещнеше пак, смяташе да получи някои прями отговори. Тогава всичко щеше да дойде на мястото си. Сигурна беше в това.

— Хей, мисълта ти отлетя нанякъде! — подвикна Анджи, след като колата профуча покрай първите табели на Фор Корнърс.

Кейт примигна и заръча:

— Завий надясно при оня светофар, моля те.

Анджи я изгледа остро.

— Защо? Това не е пътят към вашата ферма.

— Знам. Първо искам да мина покрай къщата на Томас.

— Глупости, Кейт! Ти не си наред.

Кейт се намръщи.

— Не започвай пак, Анджи, става ли? Знам за отношението ти към Томас.

— Той е съвсем обикновен плъх. Просто не разбирам защо и ти не виждаш това.

— Той е баща на детето ми.

— Да, бащата, който те караше да абортираш, а когато не го направи, едва изчака момента да ти отнеме бебето, за да го даде на други.

— Моля ти се, Анджи, недей — в шепота на Кейт се усещаха напиралите сълзи.

Анджи свали едната си ръка от кормилото, стисна дланта на Кейт и я притисна към скута си.

— Извинявай, но нали ми знаеш голямата уста.

Това накара Кейт да се усмихне през сълзи.

— Господи, знам я.

— Обичаш ли ме още, Кейт?

— Да, но знам ли защо?

— Защото съм много обична — затова.

— О, Анджи, ще ми липсваш.

— И ти на мен.

Помълчаха малко, всяка унесена в собствените си мисли. Мълчанието свърши едва когато Анджи спря колата пред къщата на Дженингс.

— Пристигнахме — загаси мотора, облегна се на вратата и изгледа Кейт. — Сега какво?

Тя облиза устни.

— Няма да се бавя.

— Знаеш кого ще завариш там.

— Ох!

Кейт потърси дръжката на вратата на колата, докато се опитваше да се пребори със смущението си. Накрая излезе и тръгна по тротоара. Томас я пресрещна на половината път. Тя забеляза силно стиснатите му зъби, неприязнения блясък на очите му. Сърцето ѝ се сви.

— Какво търсиш тук? — строго я попита той.

Тя не отстъпи назад.

— Искан да поговоря с теб.

По лицето му изби пот, а погледът му се стрелна назад, към къщата.

— Тук ли? — измърмори той. — Не искам родителите ми да ни видят.

Издърпа я зад огромен дъб.

— Е, говори — подкани я, като издуха кичур коса, паднал на челото му.

Смелостта на Кейт се стопи. Нямахше да бъде така лесно, както се бе надявала. Той проявяваше инат като някое от мулетата на баща ѝ. Но когато му кажеше защо е дошла, отношението му щеше да се промени.

— Прибирам се вкъщи завинаги. Искан да знаеш това.

— Добре де, каза ми го.

Кейт успя да се отърси от обхваналия я страх.

— Искан също да науча нещо за бебето — жадуваше и за най-дребното сведение.

— Татко се погрижи за всичко.

— Добре, но все пак ме интересуват някои подробности за хората.

Томас отвърна глава.

— Добри са, сигурен съм в това.

— Имат ли пари? — настояваше тя.

— Ммм, не знам. Всъщност баща ми не говори кой знае колко.

— Тогава може би аз да поговоря с него.

— Изобщо не мисли за това — отсече Томас. — Не се приближавай към него и зад гърба ми. Направиш ли го, и двамата сме свършени.

— О, Томас, защо говориш така? И двамата все пак създадохме това миниатюрно същество.

Лицето му побледня.

— Не искам никога да споменаваш това, чу ли?

— Но ти не можеш да отречеш съществуването му — промълви тя внимателно и посегна към ръката му.

— Не го отричам, нали? Но ти трябва да не говориш за това — той си поигра с ръката ѝ, а в гласа му отново се прокраднаха хипнотизаторски нотки. — Време е и двамата да продължим живота си, да помислим за бъдещето си.

— Но...

— Бебето го няма — погледът му беше мрачен. — Трябва да го разбереш най-после — той се отблъсна от дървото и погледна часовника си. — Виж какво, закъснявам. Трябва да вървя, но скоро ще ти се обадя — наведе се и пощипна бузата ѝ.

Кейт проследи с поглед как се връща към стъпалата пред входа и изпита толкова силна болка в себе си, че почти се сви на две. Бебето ѝ бе отнето завинаги. Томас бе приел този факт; сега беше неин ред. За нея обаче загубата не беше така незначителна.

Изпитваше нуждата да побегне, да се погрижи за раните си насаме, но Анджи я чакаше. Ако не отидеше скоро при колата, тя щеше да излезе да я търси.

Кейт опита да се съсредоточи, доколкото можеше, и тръгна обратно към колата.

Животът вкъщи бързо навлезе в обичайното си русло.

Първия ден, когато Кейт се върна, майка ѝ я попита за бебето. Тя ѝ разказа какво е станало, но и на двете не им беше приятно да говорят за тези ужасни дни, така че Кейт реши твърдо да не повдига въпроса отново. Емит, разбира се, не я бе попитал нищо и тя добре знаеше защо. Сигурна беше, че отново е започнал да пие. Стигаше ѝ да погледне повехналото, тъжно лице на майка си, за да го разбере. Ръката на Мейвис поне заздравяваше добре.

И все пак ѝ беше трудно да повярва, че Емит я е допуснал обратно вкъщи. Възможно бе да е поомекнал малко зад суровата си външност или пък майка ѝ се бе осмелила веднъж да му се противопостави и бе спечелила. Кейт подозираше, че истината се крие във второто, но не искаше да проявява излишно любопитство. Майка ѝ имаше нужда от нея, а това беше най-важното.

Намери си работа в близката пицария и беше доволна от това, но въпросът с Томас оставаше открит. От три дена ходеше отново на училище, но не го бе видяла нито веднъж.

Сега, като си тръгваше от последния час за деня, любопитството отново я загложди. Къде беше той? Погледна часовника си. Може би трябваше да наmine покрай тях. Беше далече, но днес не трябваше да бъде в пицарията рано, както повечето пъти. Може би дори щеше да

успее да поговори с преподобния Дженингс. Но се колебаеше, като си припомняше предупреждението на Томас.

Колебанията ѝ не траяха дълго. Независимо от това дали щеше да се срещне с преподобния Дженингс, или не, трябваше да разбере какво става с Томас. Беше понесла толкова ужасни неща, че изглеждаше странно той да не провери как е.

Тръгна през двора на училището, но веднага ѝ се наложи да спре. На пътя ѝ се изпречи Уейд Джаксън. Тя го ненавиждаше. Не само беше противен на външен вид, мислеше си тя, като гледаше изпънатата на дебелия му корем тясна риза, която сякаш всеки миг щеше да се пръсне, а беше също така противен като събеседник. А и я гледаше по още по-отвратителен начин.

— А, това не е ли всесилната госпожица Колсън!

Тя не обърна внимание на подигравката.

— Виждал ли си Томас?

— Кой се интересува?

— Джаксън, ти си истинска гадина, нали го знаеш?

Лицето му се изкриви.

— А ти си мислиш, че си по-добра от всички, макар че не си и троха повече от мен. Миличка, ние с теб сме от един дол дренки.

— Я се разкарай оттука! — с тези думи тя се завъртя на токовете си.

— А аз си помислих, че искаш да научиш нещо за своя приятел и любовник.

Кейт спря и отново се извъртя.

— Ако имаш нещо да ми кажеш, кажи го.

— Няма го тук.

— Тогава кажи ми нещо, което не знам.

Уейд се изхили.

— Е, бас държа, че не знаеш къде е отишъл, тъй като го няма в града. Даа, на баща му се обадили от друга църква и го преместили там — той замълча и поглади брадичка, като че ли чакаше бомбата му да попадне в целта си. — Стана преди два дена, за по-голяма точност.

Томас заминал? Не можеше да бъде. Не би напуснал града, без да ѝ се обади. Нали?

— Да не би да не ти се е обадил? — продължаваше да я дразни Джаксън, като явно изпитваше огромно удоволствие.

Кейт се опита да преглътне болката в гърлото си, преди да я е задавила. Не успя. Мили боже, сега унижението ѝ беше пълно. Боеше се, че в съчетание с останалите ѝ нещастия това би могло да я накара направо да повърне тук. Можаш единствено да остане неподвижна и да изслуша грубия и циничен смях на Джаксън.

— Може би сега вече ще слезеш на земята — Уейд се приближи. — Нямаш никаква представа какво изпускаш, като не излизаш с мене — изпъчи гърди. — Пък и аз винаги съм те харесвал.

Нещо у нея се сви. Той наистина ѝ бе предлагал на няколко пъти да излязат заедно, обещава ѝ беше да я забавлява по-добре от Томас. Тя не му бе обърнала внимание, разбира се. Самата мисъл да се покаже някъде с това влечуго я плашеше.

Като че ли прие мълчанието ѝ за съгласие, Уейд се пресегна и прокара пръст по ръката ѝ.

— Е, как мислиш? Какво ще кажеш двамата да се съберем?

Кейт плесна ръката му.

— Да не си посмял да ме докосваш... ти... ти...

Уейд сграбчи цялата ѝ ръка и я притегли към дебелия си корем с жестоко свити устни.

— Значи си мислиш, че не съм достатъчно добър за теб, а?

— Пусни ме!

Той я пусна, но преди това се изсмя грубо.

— Добре, но нека ти кажа още нещо, сладурче. Томас не мислеше нито теб, нито твоето копеле за достатъчно добри за него.

— Ти... знаеш за бебето? — едва промълви Кейт през изтръпналите си устни.

— Разбира се. Томас искаше час по-скоро да се отърве и от тебе, и от бебето.

— Лъжеш! — извика тя. — Говориш такива ужасни неща само защото не искам да изляза с теб.

— Да, да! — Уейд доближи лице към нейното, като гневът ясно личеше в изпъкналите му очи. — А знаеш ли кое е най-интересното? — захили се той. — Нямало е никакво осиновяване.

— Стига! — отново извика Кейт и закри уши с дланите си.

Уейд рязко ги смъкна и се изсмя силно.

— Просто млъкни! — крещеше Кейт, но това не му правеше впечатление.

— Не още, сладурче. Трябва да чуеш истината.

— Просто млъкни, чуваш ли! — повтори тя.

Той не спираше.

— Аха, твоят любовник не само заряза теб, но и заряза копелето ви в една затънтена мотелска стая като торба със смет.

Остин, Щата Тексас, пролетта на 1993

Кейт Колсън вкара на заден ход кадилака си в място на паркинга с надпис: „Съдия Кейт Колсън“. След като изключи двигателя, остана за миг неподвижна и загледана в надписа, с поглед върху думата „съдия“.

Беше робувала деветнайсет години, за да спечели тази престижна титла и си бе поставила за цел да я запази, като я преизберат. А това нямаше да е никак лесно. Неколцина квалифицирани мъже искаха да я свалят от съдийския стол. Но случеше ли се решителността ѝ да трепне, макар и за секунда, тя си спомняше за всичките години на черна работа и разочарования, които бе оставила зад гърба си.

Дните, седмиците и месеците, които последваха кошмара след загубата едновременно на бебето ѝ и на Томас, бяха дошли прекалено много за Кейт. В деня, когато получи дипломата си от гимназията, тя напусна Фор Корнърс, като научи и един ценен урок. Независимо от последствията тя се закле да отстоява своето мнение и своите права, особено по отношение на мъжете. От този ден нататък поемаше изцяло живота си в свои ръце.

Кейт остана вярна на клетвата си. Чрез стипендии и неквалифицирана полудневна работа успя да завърши колеж в Тексаския университет в Остин. С къркорещ стомах и измъчено сърце си бе лягала всяка вечер, като обръщаше гръб на глада си за храна и любов, защото бе пожертвала всичко в името на бъдещето си. Накрая ѝ бе помогнал един заможен и мил приятел, Ричард Прайс, който беше олицетворение на баща, за какъвто Кейт бе мечтала.

С търпението и всеотдайността си Ричард Прайс беше ярка противоположност на рождения ѝ баща, който бе потънал още по-дълбоко в блатото на алкохолизма след смъртта на майка ѝ от сърдечен удар по време на първата година на Кейт в университета. Прайс

ценеше интелигентността и устрема на Кейт и я бе наел като правна секретарка в една от компаниите си. По време на четиригодишната си работа за него тя изкарваше добра заплата, но спестяванията ѝ се стопиха, когато баща ѝ получи кръвоизлив в мозъка и трябваше да бъде настанен в частна клиника.

След смъртта му Кейт реши да стане адвокат; нужно ѝ беше ново предизвикателство. Интелигентността, високият успех в колежа и блестящата препоръка от Прайс ѝ дадоха възможност да следва право.

След три години завърши юридическия факултет и стана съдружник в най-престижната остинска адвокатска фирма „Джонс и Страсбург“. Тъкмо там се срещна с Харлан Мур, най-важният клиент на фирмата, който се радваше на властта и успеха си, придобити от търговията с недвижими имоти. Дейв Нилсън, който се занимаваше във фирмата с делата на Харлан, бе помолил Кейт да му помогне в оправянето на един проблем с данъците му; но не остана доволен, когато тя преди него откри начин да намали данъците на Харлан с хиляди долари. Дейв беше извън града, когато фирмата настоя Кейт лично да представи на Харлан какво бе открила. След това Дейв я обвиняваше за това, че е загубил авторитета си пред фирмата.

Шумното недоволство на Дейв от нея обаче не успя да спре движението ѝ напред. Всички във фирмата признаваха интелигентността и чувството ѝ за отговорност. Скоро Кейт стана старши съдружник и само няколко години след това я назначиха за съдия.

Харлан, който обичаше да се обгражда с най-умните хора, я подкрепяше изцяло... до момента, когато тя отказа да използва познанството си с друг съдия и така да осигури победата на Харлан в дело за голям поземлен участък. Вбеси се и изля чувствата си с такава отмъстителност, че случката дори сега караше коленете на Кейт да се разтреперят.

Беше се втурнал в кабинета ѝ, след като всички останали бяха напуснали сградата. Кейт подреждаше книгата си за следващия ден, когато вратата рязко се отвори. Тя се стресна, вдигна глава и видя Харлан да се втурва през прага.

— Какво, по дяволите, стана?

Той почти крещеше, но Кейт стисна устни и реши да го остави да си каже своето, преди тя да му отговори. Накрая той се спря пред

бюрото ѝ.

— Мислех, че се бяхме разбрали.

Кейт забеляза пламналото му лице и хлътналата му уста. Дотогава винаги го бе мислила за привлекателен мъж, който — макар и над шейсетте — явно се грижеше за тялото си. Макар да беше нисък и набит, той се движеше като че ли беше над метър и осемдесет. Вратът и раменете му бяха наедрили, но това не намаляваше привлекателността на гъстата посребрена коса и леденосините му очи. Общо взето, външността му вдъхваше респект и Харлан се открояваше навсякъде. Беше хитър, амбициозен и пробивен. Тъкмо на последното качество дължеше онова, което бе станал днес.

— Е?

Злобният му тон накара Кейт да присвие очи.

— Казах ти и преди това, че не бих се намесила заради теб.

— Доколкото знам, аз ти обясних, че нямаш друг изход, освен да го направиш.

Кейт сви рамене.

— Ти не си в състояние да ми даваш нареждания, Харлан — нито сега, нито когато и да е.

— По дяволите, Кейт, ти си стигнала сегашното си положение само благодарение на мен!

Тя не повиши глас, макар че жадуваше да му каже да се махне от кабинета ѝ и никога да не се връща. Ръцете ѝ се разтрепериха и склучи длани, защото бе решила да не оставя този човек да я унижи. От друга страна пък не искаше да се скара с него. Налагаше се да го накара да разбере как действаше тя, какъв беше етичният ѝ код.

Кейт се облегна на стола си, но не отмести поглед от Харлан.

— Не напълно — възрази тя тихо, но властно, — макар че трябва да призная и помощта на твоето влияние. Освен това ти знаеш колко високо ценя онова, което направи за мен — замълча, като остави думите ѝ да окажат цялото си въздействие. — От друга страна, никога не съм те молила за помощта ти; тя ми беше предоставена доброволно. А и никога дори не съм ти загатвала, че бих направила компромис с принципите си — заради теб или заради когото и да е.

Харлан силно стисна дланите си в юмруци.

— За мене беше важно да спечеля делото за този поземлен участък, а ти би могла да ми помогнеш, по дяволите!

Кейт се изправи.

— Явно не си чул и дума от това...

— О, чух те, не се безпокой! — рязко отвърна той, като имитираше нейния тон. — Но от това положението не се оправя. Ти и твоето принципино отношение ми разгонихте фамилията, мадам.

Кейт забеляза как пулсира една вена на шията на Харлан, докато той се мъчеше да се овладее. Никога не беше го виждала в такова състояние и за момент дори изпита притеснение. Но то не пролича, когато му отговори с леденостуден тон:

— Съжалявам, че се чувстваш така.

Харлан удари с юмрук по бюрото.

— Съжаляваш? Само това ли можеш да ми кажеш?

Положението изведнъж се стори на Кейт тъй абсурдно, че едва не се изсмя.

— Не мислиш ли, че прекаляваш? В края на краищата ти сам си се поставил в тежко положение спрямо щатската поземлена комисия, а не аз.

— А аз съм възмутен, че не ми се притичаш на помощ! — кресна той. — В моите среди приятелите се грижат един за друг. А ти си ми задължена!

— Но не и ако трябва да направя компромис с принципите си.

— Ще видим тоя въпрос.

С тези думи Харлан излезе от кабинета ѝ и тресна вратата зад гърба си.

Кейт си спомняше, че се бе отпуснала на стола си с пресъхнала уста.

Инцидентът бе станал преди два месеца и макар оттогава да бе виждала Харлан няколко пъти, той не бе го споменавал. Но ако преди не е бил враг на Кейт, сега с положителност беше.

Ароматът на прясно кафе, смесен с мириса на коктейл от плодови сокове посрещна Кейт, щом отвори вратата на кабинета си. Мислено благослови своята секретарка Лесли Стрингър и отиде до малкото барче в ъгъла на стаята, където си сипа чаша кафе, после съблече сакото си. Макар да беше само средата на юни, вече беше горещо.

Огледа стаята. Не беше лоша за съдийски кабинет, призна си тя, но само защото се бе постарала да го направи уютен.

При първото си влизане в кабинета, след като нейният предшественик бе напуснал, Кейт се беше ужасила. Заварила бе студена и неприветлива обстановка. И тя незабавно се бе заела да я пригоди към своите изисквания. Сега кабинетът бе подреден с вкус, макар и не разкошно, беше преобоядисан. В центъра се открояваше малкият еркереен прозорец със синьо-зелени щори.

Няколко акварела украсяваха стените, а до едната стена имаше библиотечен шкаф. Пред бюрото бяха поставени две кожени кресла, а синьо-зеленият малък килим придаваше колорит на бежовия мокет.

Кейт се обърна към бюрото си, където я очакваше дебела папка. Но вместо да седне, отиде до прозореца, привлечена от шума навън. Една стара кола се движеше по улица „Гуадалуп“, а от ауспуха ѝ излизаше обилен пушек. Такъв е животът в града, помисли си тя и поклати глава.

Разположен на река Колорадо и наричан вратата на Хълмистия район, град Остин се развиваше. Кейт хареса живота тук още от самото начало. Нямаше по-хубава гледка от ширналите се долини и насечените хълмове, покрити с дъбови гори.

Често градът ѝ се струваше приказен, особено когато блеснеха светлините му. Но сега не беше нощ и при това трябваше да работи. Кейт обаче продължаваше да стои. Отдаваше неспокойствието си на факта, че ѝ предстои да гледа дело, свързано с едно дете.

Кейт винаги се гордееше със способността си да не позволява личните ѝ чувства да оказват влияние върху присъдите, които произнася. Днес обаче мислите ѝ бяха пообъркани.

Обвиняемият, Уейн Джордан, компютърен инженер с тих глас, бе признат за виновен в блудство с осиновената си дъщеря и бе получил едногодишна условна присъда като изпитателен срок. Сега отново бе призван в съда, защото бе нарушил условията на присъдата и бе повторил престъпното си деяние.

Кейт не бе искала да поеме това дело, но и старшите съдии се бяха отказали. И тъй като беше назначена отскоро, възложиха делото на нея.

Делата, свързани с деца и особено блудство с деца, я изнервяха. Днешното дело не излизаше от ума ѝ, събуждаше отново чувствата ѝ за

собствената ѝ дъщеря. Спомни си оня отдавнашен ден, когато Уейд Джаксън ѝ бе казал, че Томас е напуснал града, но че преди това е подхвърлил детето ѝ като торба със смет.

Кейт дълго бе стояла вцепенена пред злорадстващия Уейд, после бе хукнала и бе спряла чак при близката горичка. Беше се хванала за едно дърво с туптящо от гняв сърце.

По-късно същата вечер в бедната си, малка спалня, бе застанала пред прозореца, по който се сипеше суграшица, изпълнена с чувство за вина и за собствената си глупост. Но беше изпитвала и ужасен страх. Ами ако Уейд ѝ бе казал истината? Тогава трябваше да намери Томас чрез новия пастор и да се опита да открие Сара.

Но сърцето ѝ се бе възпротивило да приеме, че Уейд ѝ е казал истината. Не бе искала да допусне, че Томас може да бъде толкова жесток. Беше убедила себе си, че думите на Уейд са плод на объркания му ум и накърнено самолюбие.

Но истина бе, че е загубила детето си и приятеля си, че мъката ѝ бе дълбока и истинска. Гневът бунтуваше кръвта ѝ. И тогава, и сега знаеше, че Томас никога не я е обичал, че се е преструвал на влюбен само за да я обладае. Последното му предателство бе обещанието за някакви връзки в бъдеще.

— Кейт!

Неочакваният повик я върна в настоящето. Поклати глава, сякаш за да я проясни, обърна се и видя, че на прага стои секретарката ѝ.

— Съжалявам, не исках да те изплаша — извини се с мекия си глас Лесли.

Кейт махна с ръка.

— Няма защо да се извиняваш. Радвам се, че влезе, бях се заплеснала.

Лесли се усмихна и вдигна един паднал на бузата ѝ кичур коса.

— Смятах, че ти никога не се заплесваш.

— Рядко, но ми се случва — отмести поглед Кейт.

Секретарката ѝ я загледа любопитно, като че ли очакваше някакво допълнително обяснение. Но Кейт мълчеше и тя каза делово:

— Време е да отиваш в съдебната зала.

Кейт се пресегна за съдийската си тога.

— Ще се радвам, когато това дело остане зад гърба ми.

— Знам — Лесли помълча и добави: — Този кучи син трябва да бъде кастриран.

Очите на Кейт се разшириха и тя се изсмя.

— Какво говориш, Лесли Стрингър!

Жената се изчерви, но не се извини.

— Мисля, че това заслужава.

— Такова наказание би разрешило много от проблемите на съда, но за жалост нямам такива права.

Облече тогата си и я загърна. Вдигна глава и остана загледана в пространството един миг, стиснала устни.

— Да не би да не си добре? — попита Лесли.

Кейт леко се усмихна.

— Добре съм. И това дело трябва да мине.

— Всички да станат!

Мощният, гърлен глас на разсилния, Бен Апългейт, оживи присъстващите в съдебната зала.

Кейт отвори вратата, влезе спокойно и се изкачи по стъпалата към съдийския стол.

— Областният съд 165 започва заседанието си, съдия е уважаемата Кейт Колсън — продължи Бен. — Моля, седнете.

Неколцината присъстващи седнаха и се вторачиха в Кейт.

— Разглеждаме дело номер 14 432, щатът Тексас срещу Уейн Джордан. Днес ще разгледаме иск за отмяна на условна присъда. Какво е мнението на прокурора?

Прокурорът Франк Парнел се изправи. Пак е прекалил с одеколона, помисли си Кейт, когато силният мирис стигна до нея. Навярно си мислеше, че така някак прикрива дебелината, плешивостта и ниския си ръст. Но все пак според нея той работеше безупречно. Беше опитен помощник-областен прокурор.

— Готов съм, ваше благородие — той изтри чело с бялата си носна кърпа.

— А какво е мнението на защитата? — попита Кейт.

Защитникът, Албърт Лофтин, също стана. По външност се различаваше напълно от Парнел. Беше млад, висок, рус, с привлекателен вид. И самоуверен, каза си Кейт, докато слушаше равния му, но мазен глас.

— Готов съм, ваше благородие.

— Добре — тя се обърна към двамата адвокати. — Искате ли да се прочетат мотивите към иска за отмяна на условната присъда?

— Не, ваше благородие — заяви господин Лофтин.

Кейт насочи вниманието си към ответника.

— Вие ли сте господин Уейн Джордан?

— Да, ваше благородие.

— Господин Джордан, разбирате ли защо сте призован?

— Да, ваше благородие — отговори Лофтин от негово име. — Той има условна присъда и прокурорът иска тя да бъде отменена.

— И вие, господин Джордан, сте запознат с мотивите на прокурора, в които се изтъква, че сте нарушили изискванията на условната присъда? — тя говореше с твърд, но тих глас и продължаваше да гледа ответника. Той бе едър мъж с приведени рамене и спусната глава. Не я беше погледнал нито веднъж, докато тя говореше. — Запознат ли сте?

— Да.

— Какъв е отговорът ви на обвиненията?

— Невинен.

Кейт сбърчи чело.

— Отговорът ви е, че те са верни или неверни? Твърдите, че те са неверни — това ли искате да кажете с „невинен“? Твърдите, че мотивите за отмяна на условната ви присъда са неверни?

— Точно така — отговори Джордан.

— Разбирате ли, че този иск предлага да се отмени условната ви присъда? — запита отново тя, като се стараше да потисне растящото си раздражение. — Това не е ново разглеждане на делото.

Ответникът все така гледаше настрани.

— Да, ваше благородие.

— Значи разбирате това. И все пак твърдите, че мотивите, в които се изтъква, че сте нарушили изискванията на условната присъда и сте извършили повторно наказуемо деяние, са неверни. И искате прокурорът да докаже тези обвинения? Така ли е?

— Да, ваше благородие.

— Имате ли някакви въпроси по процедурата?

— Не, ваше благородие.

— Вашият защитник е бил назначен от съда. Доволен ли сте от него?

— Да.

— Свидетелите могат да бъдат призовани.

— Готов съм, ваше благородие — каза Лофтин.

— Прокурорът готов ли е да започне? — запита Кейт, обръщайки се към Франк Парнел.

— Готов съм.

— Наред с първия ви свидетел — продължи Кейт — нека станат и останалите свидетели, за да се закълнат. Моля всички призовани като свидетели по това дело да станат и да вдигнат дясната си ръка.

След като свидетелите се заклеха, тя продължи:

— Моля свидетелите да чакат вън от залата. Ще бъдете извиквани, за да дадете показанията си. Нямаме право да разисквате показанията си с други свидетели, нито те да разискват своите с вас.

Защитникът на Уейн Джордан се изправи.

— Ваше благородие, младото момче на задния ред, Уейн Джордан младши, който е възможно да бъде призован да даде показания, може би не съзнава защо е тук. Той не стана и не положи клетва. Не възразявам да я положи по-късно, но заявявам, че може да бъде призован като свидетел.

Кейт потърси с поглед десетгодишното момче.

— Възможно е да бъдеш призован за свидетел. Стани и се закълни.

— Не искам — обади се Уейн младши.

— Няма никакво значение дали искаш или не — заяви тя. — Ти си в съда. Вдигни дясната си ръка. В показанията, които ще дадеш по това дело, заклеваш ли се да кажеш истината, цялата истина и нищо, освен истината с Божията помощ?

— Не, не искам...

— Млади човече, съдът не ти желае зло — прекъсна го Кейт със съчувствен глас. — Уверена съм, че искаш да направиш най-доброто за сестра си. Затова моля да се опитаме пак. В показанията, които може да дадеш по това дело, заклеваш ли се да кажеш истината и само истината с Божията помощ? Обещаваш ли да направиш това?

— Аз не знам нищо — каза Уейн младши.

— Може да не знаеш. Аз не бих могла да кажа. Но трябва да се опиташ да ни помогнеш — Кейт говореше все така тихо и съчувствено, като се стараеше да освободи момчето от страх и да го убеди, че може да й се довери.

— Да, добре — отговори неохотно Уейн младши.

Залата остана тиха, докато упоритото момче положи клетва и излезе вън.

— Страните готови ли са? — запита Кейт. Двамата мъже кимнаха. — Тогава да започваме.

Помощник-областният прокурор се изправи.

— Призовавам Елзи Джордан на свидетелското място.

Кейт изслуша въпросите на Парнел към дъщерята на Джордан — име, месторождение, адрес и прочие.

Елзи е прекрасно дете, помисли си тя, като наблюдаваше как различни чувства променят изражението ѝ, докато отговаря на прокурорските въпроси. Но когато Парнел посочи ответника и попита дали Елзи познава този мъж, момичето не издържа. Сълзи рукнаха от очите му и потекоха по слабичкото му лице.

— Той... той е баща ми — изхълца то.

— Уейн Джордан живял ли е във вашия дом с тебе и майка ти? — попита Парнел.

— Да, сър.

— Колко време е живял в дома ви с теб и майка ти?

— Откакто съм се родила.

— Уейн Джордан пипал ли те е и правил ли ти е нещо друго, което смяташ за нередно.

— Да, сър.

— Кога стана това?

— Направи го два пъти. Преди една година и преди два месеца.

— Сигурна ли си за случая преди два месеца?

— Да, сър.

— Защо си тъй сигурна?

— Защото беше на тринайсетия ми рожден ден.

— Ти самичка ли беше вкъщи?

— Да, поне мислех, че съм сама. Но смятам, че и брат ми може да е бил у дома.

— Той как се казва?

— Уейн младши.

— Моля те, кажи на съда какво се случи в този ден, Елзи.

— Ами... аз... бях в стаята си, на леглото. Разглеждах албума със снимки, когато той... той влезе и седна на леглото.

— В колко часа беше това, Елзи?

— Около десет часа вечерта.

— Как беше облечен баща ти?

— По гащи.

— По гащи? Искаш да кажеш по долно бельо.

Тя кимна.

— Ти как беше облечена?

— Бях по нощница.

— Продължавай — подкани Парнел.

— Той... не каза нищо... само да си сваля нощницата и да легна.

— А ти направи ли това?

Елзи наведе глава и прошепна:

— Да, сър.

— Защо?

— Защото иначе щеше да ме измъчва.

— После какво стана?

— Той... — детето си пое дълбоко дъх. — Той... почна да ме пипа навсякъде, после... се качи върху мене.

— След това какво направи?

— Мушна нещото си в мене.

— Това неговия пенис ли беше?

— Да, сър.

— Продължавай.

— След това почна да го прави.

Сега Елзи плачеше. Франк Парнел ѝ подаде няколко книжни салфетки. Когато момичето се поуспокои, той спокойно попита:

— Когато той свърши, какво стана?

— Той... ме изгори с цигарата си.

Уейн Джордан скочи на крака.

— Това е гадна лъжа. Тя сама се изгори!

Кейт удари по масата със съдийския чук — звукът напомняше на куршум, който пробива стъклен прозорец.

— Седнете, господин Джордан. Още едно такова избухване и ще ви обвиня в обида към съда — гласът ѝ беше леден. — Ясно ли е?

— Да — отговори Уейн глухо, като продължаваше да гледа дъщеря си.

Кейт се обърна към защитника на Джордан.

— Господин Лофтин, погрижете се клиентът ви да се държи прилично. Съдът няма да търпи такива избухвания.

Лофтин се изправи почервенял.

— Ще се погрижа, ваше благородие.

— Тогава да продължим.

Парнел взе няколко фотографии.

— Бих искал да приложа тези снимки като доказателство, ваше благородие.

— Приема се.

През следващите три часа, които минаха без инциденти, Кейт изслуша свидетелските показания против и в подкрепа на Уейн Джордан. След показанията прокурорът и защитникът направиха своите обобщения, които тя изслуша с внимание.

Накрая дойде време да произнесе присъдата.

— След като изслуша свидетелските показания, съдът приема обвиненията по дело № 14 432 за верни, отменя условната ви присъда и ви осъжда на десет години затвор, които да се излежат в Тексаското отделение за криминално правосъдие. Съдът също така ви налага парична глоба в размер на десет хиляди долара.

През залата премина шепот.

Уейн Джордан отпусна глава и брадичката му се опря върху ризата.

Кейт задържа погледа си върху него още миг, после стана, а разсилният обяви.

— Съдебното заседание е закрито. Всички да станат!

Не можеше да откъсне мислите си от това дело. Негодникът заслужаваше доживотен затвор, гневеше се Кейт, като гледаше снимките, представени като доказателство. Бяха пръснати по пода на дневната.

Беше излязла от съдебната палата преди малко и се бе прибрала в своя дом — възстановена къща, строена преди петдесет години с външни греди и лъскав дървен под. Беше намерила тази къща на югоизток от центъра на града в район, наречен Теритаун. Повечето къщи тук бяха стари, но почти всички бяха подновени. Кейт смяташе, че нейният дом се намира на най-хубавата улица в района, на ъгъла на Покуоник и Удлон.

Тук можеше да бъде такава, каквато е, без сериозната си и спокойна фасада, да се занимава с цветята си, да пече любимите си сладкиши в голямата кухня, която бе сърцето на къщата. Но обичаше и дневната си — с голям горен прозорец, с широка камина и антикварни предмети, които бе събирала с любов в различни краища на света.

Но тази вечер къщата не ѝ доставяше очакваната радост. Снимките, на които личаха следи от физическо насилие върху детето, продължаваха да я терзаят и не можеше да мисли за друго, освен за делото.

Кейт отиде до френския прозорец, който водеше към вътрешен двор. В почивните дни обичаше да сядат там, за да изпие кафето си и да наблюдава птичките. Като усети лъха на нощния въздух, отвори прозореца и излезе навън. Облъкна я нежният аромат на цъфналия розов храст и на орлови нокти. Вдигна гъстата си, дълга коса и усети милувката на ветреца върху влажната си кожа.

— Престани, Кейт! — каза тя на глас, но това не облекчи натежалото ѝ сърце. Искаше да не мисли повече за делото, но не можеше. То беше затвърдило желанието ѝ да намери своята дъщеря.

Обърна се и се прибра вътре, после се изкачи по стълбите в спалнята си. Спря чак в банята до спалнята. Тя беше с голяма вградена

вана, достатъчно широка за двама души. Килим в прасковен цвят, горно осветление и тоалетка с голямо антикварно огледало, допълваха очарованието на банята.

Малко по-късно Кейт излезе от ваната, ухаеща на люляк. Облече си пеньоар и слезе в дневната. Снимките, още пръснати по пода, сякаш ѝ се подиграваха.

Извърна поглед от тях, сви се на канапето и притисна една възглавничка до гърдите си. В този миг си припомни съвета, който един стар, мъдър съдия ѝ бе дал, когато я назначиха.

Беше влязла в кабинета на Андрю Пиърсън един следобед. Като я изгледа с трепкащите си очи, той ѝ каза:

— Ще се обидиш ли, мила, ако ти дам един добър съвет?

— Не, разбира се — усмихна му се Кейт. — Ще съм благодарна за всеки съвет, който ще ми помогне да не се държа като глупачка.

— Няма такава опасност — засмя се Пиърсън. — Друго ме тревожи — напрежението, което ще изпитваш при изпълнение на служебните си задължения. Казано по-просто — много трудно е да се произнасят присъди над другите. Разбираш ли ме?

— Мисля, че да. Докато работиш в адвокатска фирма, нямаш чувството, че играеш ролята на бог.

— Точно тъй. Но когато влезеш в съдебната зала в съдийска тога, играта е съвсем друга. Други са и правилата.

— Погледнато така, изглежда страшно.

— Повече от страшно е — потвърди без колебание Андрю. — Умопомрачително е. В повечето случаи хората, които съдиш, заслужават присъдите си. Въпреки това не е лесно да ги гледаш в очите и да ги осъдиш на доживотен затвор или — което е още по-лошо — на смърт — помълча и добави: — Независимо от личните ти чувства, ако правосъдието изисква такова решение, ти го вземаш. Истинско терзание обаче е, че присъдата, която си произнесъл, остава в ума ти, в мислите ти.

— Което значи, че трябва да се научиш да живееш с тези мисли — отговори му Кейт.

— И да се освобождаваш от тях. Ако ги отнасяш със себе си вкъщи, съдийската професия ще вземе своя данък и скоро няма да

струваш и пет пари.

Кейт въздъхна дълбоко.

— Сигурна ли си, че можеш да приемеш това предизвикателство?

— Сигурна съм — бе незабавният отговор на Кейт.

Сега, като си припомни този разговор, тя нерадостно се засмя. Твърде сигурна бе в оня следобед, но увереността ѝ бавно се стопяваше.

Тогава бе възнамерявала да се отнесе най-сериозно към съвета на Андрю и да се придържа към правилото, че като съблече съдийската тога в края на деня, ще свали от раменете си и проблемите, с които се е занимавала. И в повечето случаи бе спазвала това правило, ако не за друго, то заради собственото си душевно спокойствие.

Но дела като днешното възбуждаха чувствата ѝ, дълго не ѝ даваха покой. Кейт затвори очи. Нямаше да постигне нищо, като се рови в миналото, но беше твърде уязвима, когато ставаше дума за деца, осиновени от „добри семейства“. В противоречие с жестоките думи на Уейд, които свидетелстваха за обратното, преди деветнайсет години Кейт бе повярвала, че бащата на Томас наистина е настанил нейното дете в любещо семейство. Напоследък обаче бе започнала да се пита дали случилото се с Елзи Джордан не би могло да е станало и с нейната Сара.

Тих, болезнен стон се откъсна от устните на Кейт. Въпреки успешната си кариера цели деветнайсет години не се беше чувствала пълноценна. Бе действала добре зад професионалната си фасада, но болката, нуждата да узнае какво е станало с детето ѝ никога не бяха я напускали.

В началото бе потискала сърдечния си копнеж, защото не би могла да предложи нищо на своето дете, дори достатъчно храна. По-късно, след като се бе сдобила с необходимите средства, пак не беше се постарала да намери дъщеря си.

Съмнението я бе приковало като затворник с верига на крака. Какво право имаше да се намесва в живота на дъщеря си, да го разбива? Кейт знаеше, че ако открие Сара, не би могла да се откъсне от нея.

Но вече не беше тъй уверена, че решението ѝ е било правилно. Ами ако дъщеря ѝ бе изпаднала в положението на това

тринайсетгодишно момиче? Беше малко вероятно, но не и невъзможно. Тази вледеняваща мисъл се загнезди в ума на Кейт. Наистина, нямаше право да се втурне в живота на дъщеря си и да извика: „Познай коя съм. Аз съм твоята майка!“. Но тя искаше да се убеди, че Сара е отраснала в добра и безопасна среда. Главата ѝ сякаш щеше да се пръсне. Кейт се изправи, но почувства, че стомахът ѝ се надига. Запуши уста с ръка, спусна се към най-близката тоалетна и се наведе над умивалника, защото ѝ беше приляло.

Анджи Стрикланд Гейтс паркира своята хонда в гаража до кадилака на Кейт и слезе от колата. Отправи се с тежки стъпки към входа. Щом мина през широката предна врата, тя се провикна:

— Ало, Кейт!

Кейт отново се бе върнала в дневната, седеше на канапето и отпиваше малки глътки чай с надеждата, че стомахът ѝ няма повече да се бунтува.

— Тук съм, Анджи! — обади се Кейт, остави чашата с чай на масичката и погледна приятелката си, застанала на прага.

Анджи бе вече на трийсет и пет години, но възрастта не бе оставила никакви следи по лицето ѝ. Фигурата ѝ бе чудесна, с извивки точно където трябва, и най-вече в бюста и ханша. Кестенявата ѝ коса бе вдигната нагоре по модата и подчертаваше зелените очи и маслинената ѝ кожа.

Но хубостта не ѝ беше донесла голямо щастие. Всъщност по отношение на мъжете хубостта ѝ я бе подвела към прибързани и неподходящи връзки. Тя живееше в Остин от няколко месеца след един неприятен развод, който я бе оставил в депресия и разорена финансово. По тези две причини бившият ѝ съпруг бе успял да получи временно попечителство върху тригодишната им дъщеря. След това се бе преместил на работа в Бостън и бе отвел детето там, затова Анджи трудно можеше да използва правото си на посещения при своята дъщеричка.

В отплата за отдавнашното гостоприемство Кейт бе взела Анджи да живее при нея, докато стъпи пак на крака. Досега съжителството им беше безпроблемно главно защото и двете прекарваха малко време вкъщи. Анджи работеше като секретарка на един много взискателен

шеф, който Кейт подозираше, че я използва. Приятелката ѝ трябваше да се научи да се справя и да се брани, както тя се бе научила.

— Изглеждаш като че ли са те драли котки и са те дърпали кучета — засмя се Анджи.

— Благодаря. И точно тъй се чувствам.

— Имала си лош ден, така ли?

Кейт тъжно се усмихна.

— Да, най-меко казано. Бих го нарекла най-лошия ми ден, откакто съм в съда.

— Гледай ти! — Анджи се отпусна на канапето до нея. — Има ли нещо, което искаш да споделиш?

— Не съм сигурна дали бих могла — с трептящ глас отвърна Кейт.

— Защо не се опиташ? — Анджи събу обувките си и ги ритна под канапето. — Разполагаме с цялата нощ.

Кейт дълго мълча, като се стараяше да събере мислите си. Може би, ако поговореха, някои от страховете ѝ щяха да изчезнат, щеше да види нещата в перспектива.

— Тежко дело ли имаше? — тихо настоя Анджи.

Кейт стана и отиде до френския прозорец. След малко се обърна с мъченически израз на лицето. Приятелката ѝ се смръщи, но я изчака да заговори.

— Днес трябваше да произнеса присъда по дело за блудство с дете.

— Възхищавам се на куража ти — процеди Анджи, — но аз не бих могла да направя такова нещо. Нервите ми не са достатъчно здрави.

— Понякога не съм уверена в здравината и на моите.

— Уверена си. Ти си най-силната жена, която съм срещала.

Всъщност си по-силна от повечето мъже, които познавам.

Кейт сведе глава.

— Ще приема това като комплимент.

— Заслужен комплимент.

Ако Анджи знаеше как размекната се чувства, не би говорила така.

— Продължавай, разкажи ми за делото — подкани я тя. — Ще ти помогне да се освободиш от вътрешното напрежение.

— Може би си права — въздъхна Кейт и започна да разказва. Когато свърши, в стаята настъпи тягостна тишина. Накрая прошепна: — Анджи, мислиш ли, че решението ми е било правилно?

И двете знаеха, че този въпрос не се отнася за току-що описания случай. Отнасяше се до деня, в който Кейт бе оставила Томас да отнесе бебето ѝ, ден, за който двете приятелки никога не бяха говорили.

Анджи отмести погледа си.

— През годините много пъти съм си задавала този въпрос. Никога не съм имала доверие на Томас.

Кейт усети някаква горчивина в гласа ѝ, когато спомена за Томас.

— Искам да те попитам нещо. Защо изпитваше такава омраза и недоверие към Томас? — Кейт отдавна искаше да зададе този въпрос, но се боеше, че отговорът може да я настрои срещу Томас.

Анджи отново отмести погледа си. Внезапно на гладкото чело на Кейт се появи бръчка.

— Анджи!

Анджи стана от канапето и закрачи напред-назад из стаята. Кейт я следеше мълчаливо с очи. Изведнъж Анджи спря и се извърна рязко.

— Томас и аз бяхме любовници.

— Какво? — невярващо примигна приятелката ѝ.

— Истина е — потвърди Анджи глухо.

Кейт се мъчеше да осъзнае току-що казаното от приятелката си, но не можеше. Умът ѝ отказваше да възприеме признанието.

— Но... но... — гласът ѝ заглъхна.

— Сега разбираш защо не исках да ти кажа. Знаех как ще реагираш. Щеше да сметнеш, че съм уличница, която спи с любимия на най-добрата си приятелка.

— Анджи, никога не бих помислила такава нещо за теб — потресена Кейт не можеше да намери думи. — Ти... наистина ми беше най-добрата приятелка.

Анджи наведе глава.

— Тъкмо затова не можех да ти кажа. Срамувах се — рязко вдигна глава. — Но нека сме наясно. Аз спях с Томас, преди ти да започнеш да ходиш с него. Кучият син ме заплашваше, че ще ти каже, ако не изпълнявам желанията му — замълча и въздъхна.

— Каква каша! — промълви Кейт.

Анджи стисна устни. Някакво предчувствие накара Кейт да я запита отново:

— Има още, нали? Знам, че премълчаваш нещо. Познавам те почти както познавам себе си. Каж ми. Не може да бъде по-лошо от това, което вече чух.

Очите на Анджи за пръв път се насълзиха.

— По-лошо е, повярвай ми.

Кейт преглътна, обзета от страх.

— Слушам те.

— Томас ми се похвали, че не е занесъл Сара при родителите си, а я оставил... оставил я в един мотел на юг от Остин — пренебрегвайки ужасения поглед на приятелката си, продължи, сякаш не можеше да контролира езика си, след като веднъж бе започнала да говори. — Мислел, че като я остави там, някой ще я намери и ще я занесе, където трябва.

Кейт напразно се опита да каже нещо с изтръпналите си устни. Анджи продължи възбудено:

— Аз, разбира се, не му повярвах. Мислех, че само вдига пара. И какъв смисъл щеше да има да ти съобщя тази измислена история?

Младата жена трепна, сякаш Анджи ѝ бе нанесла физически удар.

— Боже мой, само ако беше ми казала...

— Няколко пъти се канех. После обаче Уейд ти каза — отвърна Анджи в своя защита, — а ти не му повярва.

— Това е съвсем различно — извика Кейт в отговор на нанесения ѝ удар. — Уейд беше истински хулиган, който никога не говореше истината. Но ако ти ми беше казала какво ти се е похвалил Томас, щях да го възприема съвсем по друг начин.

Анджи потърка челото си и отправи тъжен, остър поглед към нея.

— Наистина ли?

Стенният часовник удари десет пъти.

„Не мога да понеса това — мислеше потресена Кейт. — Не искам да слушам повече.“ Въпреки това попита:

— Дълбоко в себе си вярваш ли, че Томас ти е казал истината?

Часовникът отмерваше секундите. Сърцето на Кейт биеше в гърдите ѝ като гонг.

— Да. По онова време не, но по-късно, като възрастна, започнах да вярвам, че кучият син ми е казал истината, а майка му го е прикривала.

Гняв скова Кейт. Но след миг чувствата ѝ се възвърнаха и доведоха до последствия, които дори нейното въображение не би могло да сътвори.

Устата ѝ пресъхна и не можеше да преглътне. Зрението ѝ се замъгли. Главата ѝ пулсираше от невъобразима болка. Гневът ѝ към Томас в този миг бе тъй силен, че изпита желание да го убие. И все пак гневът ѝ бе по-слаб от паниката, която сякаш щеше да я умъртви.

— Моля те, не ме намразвай — замоли се Анджи.

Кейт не помръдна и не продума.

— Кейт, моля те... кажи нещо — молеше я Анджи. — Каквото и да е, кажи една дума!

Кейт обхвана тялото си с ръце и започна да се полюлява назад-напред.

— Господи, колко съжалявам — промърмори Анджи. — По-добре да не бях ти казвала.

Животът се възвърна в очите на Кейт.

— Знаеш, че не те мразя. Нито ти търся отговорност. Моя е вината, че не предприех нищо.

— А какво би могла да направиш? Ти нямаше и пукната пара. Освен това беше напълно прехласната по Томас и ако беше заговорила по този въпрос, той щеше да те убеди, че съвсем не е тъй.

— Може би — прошепна тя съкрушена. — Но никога няма да узнаем какво се е случило, нали?

Анджи не отговори. Наведе отново глава и зарита края на килима.

— Ако не възразяваш, бих искала да остана сама — с глух и безжизнен глас каза Кейт.

Тя не се опита да спори. Целуна я по бузата и тихо излезе от стаята.

Щом вратата се затвори, Кейт се свлече на пода. Чувствала бе, че рано или късно ще дойде ден за разплата. Един проповедник бе казал, че всеки страда и плаща за греховете си. Вярваше, че е така. Ала от убийствената болка, която раздираше сърцето ѝ, усети, че се заражда сила. Знаеше какво трябва да направи. Каквито и последствия да имаха

за кариерата ѝ нейните действия, тя трябваше да намери дъщеря си. Трябваше да се обърне с лице към миналото и веднъж завинаги да си разчисти сметката с него. Трябваше да възвърне душевното си равновесие.

Стана и раздвижи рамене. Отиде до масичката и посегна към телефонния указател. Много пъти Харлан се бе хвалил, че използва услугите на най-дискретния частен детектив в града. След два опита най-сетне успя да набере номера на Сойър Брок и зачака сигнала на телефонния му секретар. Решила бе, че няма да позволи жаждата за отмъщение на Томас да ѝ попречи.

Негодникът щеше да си получи заслуженото по-късно. Единственото, което имаше значение засега, бе да намери дъщеря си.

Харлан Мур се отпусна удобно в тапицирания стол зад бюрото си и смукна дълбоко и с удоволствие от цигарата си. Рядко пушеше, защото вече не се гледаше с добро око на пушенето, особено на публично място. Но със старите навици бе трудно да се скъса, дори и да искаш, а той не искаше. Вдишването на никотин повдигаше духа му както нищо друго, освен може би някое секси двайсетгодишно момиче под тялото му.

„Продължавай да мечтаеш“ — каза си той и отново смукна. Ако двайсетгодишна бе твърде млада за него, то трийсетгодишна не беше. Намерил си бе такава и сега тя го очакваше в апартамента, който ѝ беше обзавел, макар че не тъкмо тази жена бе желал.

— По дяволите — промърмори Харлан, защото мислите му се бяха насочили не натам, накъдето му се искаше.

Стана от стола и отиде до малкия бар, който бе поръчал да му направят в един ъгъл на просторния кабинет, и си наля чаша прясно сварено кафе. Докато го отпиваше на малки глътки, очите му оглеждаха помещението — неговата империя, както обичаше да се изразява.

Кабинетът му неотдавна бе обновен. Беше наел най-известния архитект по вътрешна декорация от Ню Йорк, с когото няколко пъти бяха играли в казината на Лас Вегас. Харлан се радваше на разкоша край себе си, предназначен да впечатлява посетителите и да привлича клиенти. Мебелите, тапицирани в черна кожа, изпъкваха елегантно върху дебелия тъмнорозов килим. По чисто белите стени висяха безценни картини, които бе придобивал в течение на години. В нишата зад бюрото му бяха наредени книги и сувенири, донесени от чужди страни.

Гордееше се с империята си за търговия с недвижими имоти, която бе изградил, започвайки от нищо. Само да не беше си вземал съдружник, помисли с въздишка Харлан, но и тази посока на мислите му бе неприятна.

Трябваше да мисли за своя бизнес, ако искаше да постигне нови успехи. Думата „бизнес“ сякаш бе магическа, защото в този миг финансовият му съветник застана на вратата.

— А, Джо, влез. Тъкмо щях да ти позвъня.

Джо Уорд се насочи към бюрото. Беше слаб, със силен загар и гъста кафява коса, леко посивяла. Широкият му нос изпъкваше над крива усмивка и липсващ горен зъб, счупен отдавна, но непоправен.

Въпреки физическите му несъвършенства Харлан му се доверяваше, а това бе най-важното.

— Седни — покани го той и посочи стола точно срещу бюрото.

— Има ли нещо по-специално в програмата за днес? — попита Джо. — Ако няма, трябва да ида със самолет до Тамиа и да се срещна с онези евентуални клиенти.

Харлан прокара длан по сивата си коса и се смръщи.

— Как ти се струва тази сделка?

— Засега — добре — вдигна рамене Джо. — Но нищо не се знае.

— А трябва да знаем. Тази сделка ми е необходима, Джо. Гледай да я осъществиш.

Сделката трябваше да се осъществи. Харлан бе притиснат като в менгеме, а единственият начин да се освободи, бе да продаде този участък земя. Какво от това, че всичко не беше съвсем както трябва? Ако използваше козовете си правилно, той и компанията му щяха да се измъкнат неопетнени. А щеше да спечели и още куп пари. А пък ако попаднеш в беда, имаше си човек, който да го отърве.

Джо притисна папката, която бе донесъл, до мускулестото си бедро и се изправи.

— Ще направя каквото мога.

— Обади ми се веднага, ако постигнеш нещо. Ако е нужно и аз ще доляя.

— Имаш ли новини от Уолас?

Харлан отново се смръщи.

— Не, но можеш да бъдеш сигурен, че този негодник се готви да предприеме нещо.

Уолас Граймс скоро щеше да му бъде бивш съдружник. Поне така се надяваше. Тъй като той упорито бе оспорвал начина, по който върти бизнеса, Харлан му бе казал да си изчисти чекмеджето на

бюрото и да се разкара. Той се беше разкарал, но неохотно и след като бе обещал, че ще сложи главата на Харлан върху сребърно блюдо.

— Ще се справим с него, когато му дойде времето — отвърна Джо. — Така както се справяме с всичко друго.

— Само се погрижи да имаме достатъчно пари, за да се справим.

— Правя всичко, което е по силите ми, шефе — Джо отиде до вратата, но се спря и пак се върна до бюрото. — Щях да забравя — отвори папката си, извади изрезка от вестник и я сложи пред Харлан.

— Какво е това?

— Прочети и ще разбереш.

Очите на Харлан пробягаха по отбелязаната с молив колона. Заглавието привлече вниманието му:

„ОБЛАСТНИЯТ СЪДИЯ КЕЙТ КОЛСЪН НЕ СЕ БОИ ОТ ТРУДНИТЕ ДЕЛА.“

Прочете материала, вдигна глава и измърмори:

— Кучка!

Джо вдигна вежди.

— При това силна кучка.

— Това още не се знае.

— Мисля, че си е попаднала на мястото, поне по слуховете, които чувам.

— Не вярвам. Няма да е силна, ако се заеме с нещо, свързано с мене.

— Изглежда, че съдия Колсън е от ония заблудени души, които вярват в нашата съдебна система.

— А, това е сигурно — изсумтя Харлан.

— Е, трябва да признаеш, че е красива — ухили се Джо.

— Тя е студена и злобна и не искам да се доближава до мене.

— С хубавия си задник бих помислил, че ти...

— Знам какъв е задникът ѝ — прекъсна го Харлан грубо, — и бъди сигурен, че ще бъде мой. Можеш да разчиташ на това.

Джо сякаш се озадачи.

— Защо не ѝ предложиш толкова много пари, че да няма как да се откаже? Парите говорят, приятелю, и могат да те измъкнат от всякаква съдебна неприятност.

„Добре звучи“ — съгласи се мислено Харлан, но не разполагаше с пари за подкуп — дори и тя да бе склонна да ги приеме — а бе уверен, че никога не би го направила. Джо не знаеше, че съпругата на Харлан бе изтеглила големи суми от личната им сметка, преди той да успее да я спре. В момента нямаше налични пари, но ако сделката със земята в Тампа се уредеше, щеше отново да е платежоспособен.

— Тя още не е започнала официално избирателната си кампания, нали? — попита Харлан.

Джо махна един конец, залепнал за самото му.

— Доколкото знам, не. Все пак има още няколко месеца до изборите за съдии.

— Което е добре.

— Защо? Имаш ли нещо наум?

— Още не. Плановете ми са в съвсем начална фаза.

Кривата усмивка на Джо стана по-широка.

— Нямам търпение да ги науча.

— Ще чакам да ми се обадиш — каза Харлан, за да го отпрати.

Джо разбра намека и излезе от кабинета.

Харлан пак погледна изрезката от вестник, изруга, сви я на топка и я хвърли в кошчето. Въпреки това не можеше да пропъди Кейт Колсън от главата си. Загледа през прозореца с надежда да се отърве от мисълта за нея. Не можеше. Спомни си първия път, когато я бе видял.

Джонс и Страсбург даваха парти — този път в чест на Кейт Колсън, която отскоро бе постъпила във фирмата им.

Беше облечена в къса, черна, копринена рокля, която идеално прилепваше към тялото ѝ и предизвикваше зяпачите да мислят какво се крие под роклята. Косата ѝ бе разделена на път, опъната назад и вързана на опашка. Всяка друга жена не би изглеждала добре с такава семпла прическа. Но Кейт изглеждаше страхотно, защото така профилът ѝ удивително се очертаваше.

Харлан я огледа от глава до пети с мъжко вълнение и на часа се закле, че ще я има в леглото си. Но не предприе нищо, за да я привлече, докато не измина един месец от назначението ѝ за съдия, главно защото в адвокатската фирма тя се бе занимавала с неговите

проблеми и му бе спестила хиляди долари от данъци. Ала през цялото време на съвместната им работа, въпреки растящия му апетит, Харлан бе изчаквал.

Джонс и Страсбург бяха организирали още едно парти в чест на Кейт, този път по случай назначението ѝ в съда. Макар и да съжаляваха, че ще загубят един добър специалист, те се гордееха с нея. Към края на това парти Харлан забеляза, че тя е все още там, заобиколена от няколко мъже. Приблужи се с единственото намерение да я покани да отидат някъде заедно.

— А, Харлан — усмихна му се учтиво Кейт.

Един миг той не можа да каже нищо, сякаш се беше удавил в дълбоките ѝ очи. После се съвзе, отвърна на усмивката и каза:

— Много хубаво парти.

— Да, наистина — леко се засмя Кейт, обърната към всички. — Но днешният ден беше много дълъг и съм готова да си тръгвам.

Без да обръща внимание на останалите мъже, Харлан побърза да отговори:

— Аз също. Мога ли да ти се обадя утре? Искам да те поканя на вечеря — със самоуверена усмивка продължи: — Ако искаш, можеш да приемеш тази покана като лична благодарност към тебе.

Изражението на Кейт не се промени, но гласът ѝ стана хладен:

— Благодаря, но вече имам други планове за утре вечер.

Харлан усети, че се изчервява. „Промени си плановете, кучко“, изкушаваше се да каже, но премълча. Ала отказът ѝ го бе вбесил, особено като забеляза подигравателните погледи на другите мъже.

Успя да запази самообладание. Сега, когато тя беше съдия, имаше нужда от нея. Но по-късно отново го обзе гняв — тя бе отказала да използва влиянието си и да му помогне да спечели едно дело.

Както и да е, никой не можеше да прецака Харлан Мур, и то два пъти. Нито можеше безнаказано да го направи на глупак пред чужди очи.

Кейт твърде бързо се бе възгордяла и трябваше да ѝ се даде урок. Харлан сега наистина имаше неприятности, но вярваше, че ще се справи, както се бе оправял в много подобни случаи. Щеше да се отърве от съдружника си, да го надвие. Щеше да се справи и с жена си. Очакваше, че тя съвсем скоро ще заведе дело за развод, а това напълно го устройваше.

Но най-важното му намерение бе да накара Кейт Колсън да си плати. По някакъв начин трябваше да провали кариерата ѝ.

Харлан съсредоточи мислите си, взе указателя и потърси буквата „Б“. Щеше да използва за своите планове Сойър. Той щеше да измисли какво трябва да се направи. Усмихна се доволно и набра номера.

Тази кучка непременно щеше да си плати, и то как!

Сойър почука с молив по папката на бюрото си и продължи да чете още няколко минути. После изръмжа ядосано, остави молива и се облегна назад. Столът му изскърца, което още повече изопна нервите му. Трябваше да смаже проклетия стол и да се отърве от това скърцане веднъж завинаги.

Какво, по дяволите, му ставаше? Не му беше привично да е така напрегнат. Стана и отиде до прозореца. Слънцето вече се бе издигнало високо и блестеше като златна топка.

В такъв прекрасен пролетен ден трябваше да тича в парка, а не да стои затворен в някакъв офис. Но за съжаление трябваше да остане затворен. Беше затънал до гуша в работа.

Знаеше кой го изнервяше най-много; съдия Кейт Колсън. Тъкмо бе прегледал нейната папка и отново се съмняваше, че беше постъпил правилно.

Защо бе приел да се занимава с нейния случай? Нито му трябваше, нито го искаше. Дявол да го вземе, че той отдавна не се занимаваше с издирване на лица в неизвестност, освен ако не ставаше дума за някоя важна клечка, когато високото заплащане си заслужаваше труда. Трябваше да признае, че хонорарът, който щеше да получи от съдията, нямаше да е незначителен. Въпреки това не му беше нужно подобно главоболие.

Беше стигнал до положение, когато можеше да подбира с какво да се занимава. Постигнал бе онова, което бе желал. Е, почти. Не беше станало лесно. Но се гордееше с успеха си и понякога мислено сам се потупваше по рамото. Никога обаче не смяташе, че късметът идва сам. Никога не забравяше своите младежки, изпълнени с мъка години и затова си оставаше скромнен.

На десетгодишна възраст загуби баща си, който беше полицай. Уейн Брок бе съзнателен, предан на работата си, както малцина други. Патрулирал района си в една късна нощ, когато започнала битка между банди. Уейн поискал по радиовръзката си подкрепа, но колегите му

закъснели. Един куршум го улучил в главата и той починал на място. След известно време бандитът убиец бе заловен и след няколко обжалвания бе осъден на смърт чрез инжекция.

Сойър приветства края на процеса, но той не подобри живота му. Майка му, с неподходящ за съпруга на полицай характер, не можа да се примири с насилствената и безсмислена смърт на мъжа си. Не след дълго умря от сърдечен удар.

Останал сам, той бе изпратен да живее с една леля и съпруга ѝ. Внезапно и сега отново потрепери при този спомен.

— По дяволите — промърмори.

Най-малко от всичко би искал да мисли за годините под покрива на своите роднини. Да можеше, би изрязал хирургически от мозъка си този спомен, за да не се връща никога вече към него. Но тъй като това не беше възможно, можеше само да го потиска в съзнанието си и да се примири със съдбата си.

Ала от болката му се бе родила непоколебимата решимост да оцелее на всяка цена. Няколко години се мъчеше да се справя сам, после постъпи във флотата и служи там, за да може да получи образование. За да се издържа, трябваше да работи, докато завърши колежа. Дипломира се по криминалистика и следвайки стъпките на баща си, стана полицай. Скоро се издигна от патрулиращ по улиците до високоценен детектив.

Но едва след срещата му с Харлан Мур късметът му провървя. А, Харлан. Сойър тъжно се усмихна, защото все пак трябваше да отдаде заслуженото на този хитрец. Домът на Харлан бе ограбен и той бе натоварен с разследването. Находчивостта и упоритостта му направиха силно впечатление на Харлан и той му предложи помощта си, за да може Сойър да основе собствена детективска агенция. По този начин хитрецът искаше да си осигури помощта и верността на Брок.

Сойър надзърна в програмата си за деня. Харлан трябваше да дойде всеки момент.

— Чудесно — каза си той и тръгна към стола си в мига, в който на вратата се почука.

— Влез.

Секретарката му, Джейн Сондърс, отвори вратата. Хубавото ѝ лице бе озарено от усмивка.

— Господин Мур току-що се обади, че е зает и ще закъснее.

— Не е нещо неочаквано.

Джейн се изхихика.

— Някои хора никога не се променят, нали?

— Да, за съжаление.

Харлан почти винаги закъсняваше за уговорените срещи. Хронически закъснения, помисли си Сойър, и хроническа досада.

— Ще ти звънна, щом дойде.

— Благодаря, Джейн.

Тя кимна и излезе.

Като съзнаваше, че бе загубил доста време, Сойър отново погледна папката на Кейт Колсън и си зададе същия въпрос, както преди малко. Защо бе приел да се заеме с този случай? Навярно нейният чар му беше подействал. Зад хладната фасада бе видял болката в големите ѝ кафяви очи и нейната уязвимост. Любопитството го бе накарало да проучи данните за съдията. Не бе открил нищо особено, но инстинктът му, на който той напълно се доверяваше, му подсказваше, че тя крие нещо. И можеше да се закълне, че младото момиче, което Колсън искаше да издири, бе нейна дъщеря.

Имаше нужда само от повече информация. Съдията, меко казано, бе твърде пестелива в това отношение. А той се нуждаеше от повече данни.

— Господин Брок.

Сойър вдигна глава в очакване да чуе гласа на Джейн.

— Господин Мур дойде, да го покани ли да влезе?

— Крайно време беше да дойде.

Джейн се усмихна и излезе.

— Е, синко, как я караш? — започна Харлан.

Сойър не знаеше кое го дразни повече — навикът на Харлан да му казва „синко“ или когато му говореше с превзета кротост, тъй неподходяща за него, че го правеше да изглежда като глупак.

Изправи се и подаде ръка на Харлан. Съзнателно запази лицето си безизразно. Беше установил, че когато общуваш с Харлан, така е най-добре.

— Седни — покани го Сойър.

Както винаги Харлан бе облечен безупречно в тъмносин костюм на леки райета, бяла риза и синьо-сребърна вратовръзка, която подходеше на косата му. Сойър едва не се усмихна на видимото

старание на приятеля му да бъде безукорен. Каква загуба на време и на сили, помисли си Сойър.

— Бих изпил чаша кафе.

— Заповядай, налей си — отвърна Сойър и пак седна.

— Какво ще кажеш за капка бърбън в кафето?

Сойър се намръщи.

— Толкова рано? За бога, Харлан, откога доби този навик.

— Откакто всичко тръгна от лошо към по-лошо.

— Би ли ми обяснил?

— Като му дойде времето. Най-напред ми кажи къде държиш бърбъна.

— На долния рафт в шкафа.

След като наля щедро алкохол в кафето си, Харлан се върна на стола пред бюрото на Сойър и седна.

Сойър не започна разговор, докато Харлан отпиваше голяма глътка. Дори обърна лице настрани, за да скрие отвращението си. Изглежда, че имаше някаква голяма неприятност, никога не го бе виждал тъй разстроен.

— Готов ли си да ми кажеш какво, по дяволите, става? — наруши мълчанието детективът.

Харлан остави чашата си на масичката до стола.

— Имам една работа за тебе.

— Така и предполагам.

— Не си предполагал обаче, че искам да се заемеш с нея веднага.

Остави всичко друго.

Сойър се понадигна със свити устни, но заговори с равен тон:

— Това е голямо изискване, приятелю.

— Знам, но работата е много важна за мене.

Сойър беше чувал такива твърдения и преди. Всичко, което Харлан искаше, беше спешно. Но рядко му отказваше, защото му беше задължен. Сойър не забравяше, че не би имал собствена агенция без помощта на Харлан Мур.

Обичаше да живее добре, а успяваше да направи това до голяма степен благодарение на бизнеса с Харлан. Сойър беше не само решителен, но и амбициозен. Единствената цел, която още не бе успял да постигне в кариерата си, бе да разшири работата на своята агенция и в чужбина. В ума му от известно време зрееше такъв план. Искаше

да се включи в борбата срещу тероризма заради предизвикателството и заради доходите, които би му донесла.

Като напускаше дома на леля си, се бе заклел никога вече да не е беден. По-скоро би умрял. И не беше променил решението си. Ако бе нужно да се съобразява с някой богат клиент и дори леко да се отклони от правилата, щеше да го направи.

— Е, какво ще кажеш? — нетърпеливо попита Харлан.

— Още не си ми съобщил какво искаш от мене.

— Искам да натопиш някого и да го натопиш добре.

Сойър вдигна гъстите си вежди.

— Така ли? И кой е той?

— Не е мъж, приятелю.

Веждите му се вдигнаха още по-високо.

— Гледай ти!

— Става дума за съдия Кейт Колсън. Искам да натопиш тая кучка.

Сойър зяпна.

— Какво?

— По дяволите, синко, не почваш да оглушаваш на четиридесет години, надявам се — тъй като Сойър не отговори, Харлан продължи: — Казах, че искам да натопиш съдия Кейт Колсън — тонът му стана нетърпелив. — Не се съмнявам, че знаеш коя е тя.

Сойър затвори устата си. Рядко нещо го сварваше така неподготвен.

— Сойър, какво за бога, става с тебе?

Харлан го гледаше гневно. Детективът поклати глава и тихо въздъхна.

— Разбира се, че знам коя е Кейт Колсън — и неговият тон изразяваше раздражение.

— Нещо неясно ли има? — попита Харлан.

Сойър не можеше да седи на мястото си по-дълго, стана и отиде до прозореца. Небето се бе заоблачило. Един черен облак бе увиснал над самата сграда. Продължи да мълчи, за да спечели време. Най-после все още с гръб към Харлан попита:

— Какво например?

Харлан внезапно се изсмя.

— Хайде да не си играем на шикалки, а?

Сойър се извърна към него.

— Какво искаш да кажеш?

Харлан се плесна по коляното.

— Нещо ми подсказва, че се дърпаш. Да не би случайно да я познаваш? Дори ще те попитам дали не си почнал да ходиш с нея? Възможно е двамата да се движите в едни и същи среди — помълча и потърка брадичка. — Да, това наистина е възможно.

— Не ме разсмивай, Мур.

— Но мога да ти кажа, че аз ще се смея последен.

Господи, Харлан наистина се беше навил. Какво му бе сторила Кейт Колсън, за да я преследва с такава отмъстителност?

Като облече мислите си в думи, Сойър попита:

— И защо искаш да натопиш тъкмо съдия Колсън?

Лицето на Харлан пламна.

— Поисках ѝ една услуга, а тя ми отказа.

— Това ли е всичко? Не мислиш ли, че реакцията ти е прекалено силна?

— Не, не мисля — отрязва той. — Тя ме накара да изглеждам като глупак, а такава нещо не прощавам на никого.

Сойър присви очи.

— Вие двамата откъде се познавате?

— Няколко години тя беше адвокат във фирмата на Джонс и Страсбург, преди да я назначат за съдия — Харлан пак замълча, извади носна кърпа от джоба си и обърса чело.

— Продължавай — подкани го Брок, макар да знаеше точно какво следва. Вече бе научил наизуст всички известни факти за Кейт Колсън, но искаше да чуе как ще ги представи Харлан.

— Казано накратко, тя ми беше адвокат от името на фирмата, и то много добър адвокат. Но когато скорострелно я назначиха за съдия, бързо вирна нос — Харлан пак обърса челото си. — А единствената причина да заеме този пост съм аз, моята подкрепа и влияние. Да, аз фактически ѝ помогнах, а тя се обърна срещу мен.

— Какво точно е направила?

— Отказа да каже една добра дума за мене.

— Обясни ми. Подробности, Харлан. Нужни са ми подробности.

— Поисках да помогне за уреждането на оная сделка със земя, която стигна до съда.

Сойър се върна до бюрото си и седна.

— И тя ти отказа.

Харлан забеляза колко директно назова факта Сойър.

— Не изглеждаш учуден — с обвинителен тон му отвърна Харлан.

— Не съм учуден — без да даде възможност на събеседника си да каже нещо, детективът продължи: — Какво точно поиска от нея да направи? Да използва влиянието си пред друг съдия?

— Да, а тая кучка вирна нос и каза „не“, а пък аз загубих куп пари.

— Нещо друго.

Харлан отмести поглед встрани.

— Не.

— Сигурен ли си? — продължи да пита Сойър, защото знаеше, че той лъже.

— Сигурен съм.

Не беше убеден, но не настоя повече.

— Как мога да ти помогна аз? Колсън е абсолютно чиста. Има безупречно досие и се слави като принципен човек.

— Не искам тя да спечели в изборите за съдия. Нищо повече.

— Само че това съвсем не е просто.

— Може би, но за тази работа ще ти платя. Затова се справи с всички трудности и ми дай каквото искам. Зад лъскавата ѝ фасада не може да няма някаква мръсотия.

Сойър се почеса по врата и го погледна право в очите.

— Ами ако няма?

— Слез на земята — саркастично се засмя Харлан. — Няма безгрешен човек. Всеки си крие някакви кирливи ризи в долапа.

Настъпи мълчание. Нарушаваше го само шумът на колите на оживения кръстопът долу.

— Ами ако ти откажа? — наруши най-сетне мълчанието Брок.

— Не можеш. Ти си ми вързан в кърпа.

— Не съм вързан в ничия кърпа.

Не толкова думите, колкото начина, по който ги произнесе Сойър, натегнаха атмосферата. Всяка сричка излъчваше студен, овладян гняв. Сега лицето на Харлан побледня. Двамата мъже се гледаха мълчаливо, с напрежение.

Харлан отстъпи пръв и заговори с помирителен тон:

— Нямаме причина за несъгласие, нали? Ти почехи моя гръб, аз ще почеша твоя. Нали така работи системата? — ухили се той.

— Харлан...

Харлан махна с ръка и стана.

— Провери миналото ѝ, поговори с хората във фирмата. Има много слухове по какъв начин е успяла да се издигне тъй бързо.

— Намекваш, че е спала с този-онзи, за да си проправи път нагоре, така ли?

— Бих го допуснал. Разбери кой и защо я подкрепя и го пошушни на пресата. Познаваш ли един репортер на име Мик Преснъл?

— Да — рязко отговори Сойър.

— Ако под някоя скала е скрит червей, той ще го намери и ще напише дописка.

— Само защото и той самият е червей.

Харлан отметна глава назад и се изсмя.

— Такива хора обичам.

Сойър само изсумтя, тъй като знаеше, че е безсмислено да спори с Харлан. Беше решил да си отмъсти и нищо не можеше да го разубеди. Единственото, което Сойър можеше да направи, бе да замълчи, а по-късно да помисли как да постъпи с искането на Харлан.

Тъй като мълчеше, Мур се отправи към вратата. Спря на прага, извърна се и кресна:

— Обади ми се.

Вратата шумно тракна зад гърба му. Сойър стовари юмрук върху бюрото си.

— Гадина!

Томас Дженингс се изтегна на дивана и огледа обстановката. Не е лошо за хотел в Москва, прецени той. Е, не беше като хотел „Риц Карлтън“ в Ню Йорк, но той нямаше оплаквания. Беше най-доброто, което може да се получи срещу пари, а руснаците се отнасяха с него сякаш можеше да ходи по водата. Изсмя се на глас. Може би тези дни щеше и това да направи.

А, да, помисли си той и се отпусна върху възглавничките. Не съществувахе нищо, което да е пожелал и да не го е получил. Кръстоносният му поход вървеше по-добре, отколкото бе очаквал; парите се сипеха. Животът му бе безоблачен. Имаше само една сянка: Държавната данъчна служба.

Върху лицето на Томас се появи гримаса. Седна, после стана от дивана и отиде до средата на стаята. Оттук се виждаха очертанятия на Кремъл. Слънцето огряваше златните кубета. В гледката има жестока ирония, помисли той, след като повече от половината руснаци гладуват. Но той ли трябваше да критикува, щом бедните даваха най-много пари за неговата църква?

Смяташе да си запази тези пари въпреки Държавната данъчна служба. Бяха го търсили отново, преди да тръгне за Русия. И ако продължаваха да се ровят, преподобният Томас Дженингс можеше да изпадне в голяма беда. Разбира се, тъстът му го бе спасявал от много трудни положения досега, а и ако бе нужно, пак щеше да го направи. Че нали милата му дъщеря бе радост за очите на стареца!

Томас изведнъж изпита нужда от силно питие. Отиде до добре заредения бар на апартамента и си приготви едно мартини. Като го изпи, се почувства много по-добре. Всъщност денят пак му се виждаше многообещаващ. Да върви по дяволите Държавната данъчна служба, да върви по дяволите тъстът му и най-вече, да върви по дяволите миналото му!

Единствено бъдещето имаше значение. Проповядвайки Словото, бе натрупал състояние и бе успял да скрие по-голямата му част от жена

си и от тъста си. Имаше планове за своето бъдеще без тях двамата и никой не можеше да му попречи.

Много усилия беше положил, за да стигне дотук. Не беше лесно да стои на амвона, да крещи и да ридае, докато затрогне вярващите. Отплатата им обаче заслужаваше такива усилия. На първо място бяха парите. На второ — обожанието. Ако им позволеше, последователите му биха целували и краката му.

Но не бяха ли го обожавали така винаги, още от училищните години? Дори в онова нещастно градче, в което беше израснал, момичетата лудееха по него. И особено едно от тях, Кейт Колсън. Тя наистина го обожаваше. От тази мисъл му призля.

Телефонният звън прекъсна мислите му.

— Да?

Беше секретарката му. Пристигнал бе с антураж, защото искаше да има всичко, което има вкъщи, че и повече.

— Преподобни, търсят ви — съобщава тя. — Жена ви е.

Томас помисли един миг.

— Кажете й, че съм зает, Мадж. Готвя проповедта си за довечера.

— Да, сър, но...

— Но какво?

— Нищо, само изглежда, че е много развълнувана.

— Кажете на Анет, че ще й се обадя по-късно.

— Да, сър.

— Между другото, защо не излезеш да поразгледаш града. Днес няма да си ми нужна повече.

— Благодаря — радостно откликна Мадж. — Много мило от ваша страна.

Томас изпита желание да тресне слушалката. Ако Анет се обадеше още веднъж днес, той... по дяволите, дори не знаеше какво би направил. Самата мисъл за нея бе отблъскваща. Но въпреки това трябваше да е внимателен заради баща й.

Пригответе си още едно питие и пак се изтегна на дивана. Изпълни го познатото чувство на доволство. Имаше още една важна среща, преди да отиде на стадиона, среща, която бе очаквал цял ден. На устните му разцъфна усмивка.

Сякаш телепатията му работеше, чу леко почукване по вратата.

— Отворено е.

В стаята влезе прекрасна млада жена. Гърдите ѝ, прозиращите ѝ зърна го подканяха, докато затваряше вратата и се придвижваше бавно към него.

— Здравей — прошепна тя.

Томас преглътна и изръмжа:

— Ела тук.

Тя тръгна по-бързо и застана пред него. Той свали ципа на панталоните си.

— Падни на колене.

Без нито дума, тя коленичи и го засмука.

— Ах, да, да! — извика Томас от удоволствие.

Двайсетте минути във ваната напълно освежиха Кейт. Зави се с голям пешкир и заедно с капките вода попи и последните следи от умора. Но се боеше, че след малко пак ще се почувства отпаднала.

Сутринта беше започнала с повторен процес срещу човек, осъден преди години за убийство на жена с нож в малка бакалница. Жената била самотна майка с четири деца и навремето този факт събудил особено силно обществено вълнение. Въпреки това, след като осъденият излежал няколко години в очакване на смъртната си присъда, защитникът му бе успял да оспори присъдата на основание, че съдебните заседатели не са имали възможност да преценят умствената недоразвитост на подсъдимия.

Днес защитата бе представила своите доказателства. Но прокурорът бе също тъй непреклонен, настояваше, че ответникът има само леко забавено умствено развитие и е знаел какво върши по време на убийството. Възбудата в залата бе голяма; прокурор и защита хвърляха обвинения един към друг, както и към свидетелите. Кейт бе играла ролята на рефер, наред с разнищването на юридическите усложнения. Делото не бе приключило. Тя знаеше, че то ще продължи през целия ден утре, а може би и през част от следващия, преди съдебните заседатели да могат да започнат разискванията си.

Кейт се напръска с дезодорант и облече лек пенъоар. Слезе в дневната, но пътьом се отби в кухнята и си направи чаша френско кафе.

Седна на канапето и подви крака. Възнамеряваше да прегледа още доста книга, които бе донесла в адвокатската си чанта.

Стенният часовник в ъгъла удари четири. Оставаха поне два часа, преди Анджи да се върне от работа, и Кейт се надяваше да ги прекара сама, на спокойствие.

Отпиваше от кафето си, като се мъчеше да подреди мислите си. Трябваше да прегледа книгата по няколко дела и освен това да прецени материалите, подготвени за избирателната си кампания.

Джинджър Андърс, която бе работила в юридическата фирма, преди да заеме високоплатен пост в една телефонна компания, ръководеше изборната й кампания. Джинджър настояваше Кейт да участва активно в нея. Тя намираще, че още е твърде рано, тъй като изборите за съдии щяха да се проведат след осем месеца. Но Андърс не беше на това мнение.

Кейт изведнъж се смръщи. Още няколко дни като днешния и може би щеше да се откаже да заеме постоянен съдийски пост. Но знаеше, че няма да се откаже. Обичаше предизвикателствата — колкото по-трудно, толкова по-добре. А и не беше от хората, които се предават. При трудни обстоятелства се стягаше още повече.

Кампанията щеше да бъде още една битка за излъчване на най-добрите. Когато не беше тъй изморена, Кейт обичаше подобни съревнования. Ала не и сега. Искаше й се да даде покой на ума си и да не мисли. Но в този миг в паметта й изплуваха предупредителните думи: „Помни, мила, че мързеливият ум е съветник на дявола“.

След толкова години Кейт отново се усмихна. Професорът ги бе казал именно за нея. Ако не беше работила всяка вечер до пълно изтощение, не би оцеляла. Тъмните сенки на минали разочарования биха я задушили.

Сега обаче, когато бе решила да изясни миналото, може би щеше да намери покой. Надяваше се, че когато дъщеря й бъде открита, сърцето й най-сетне ще заздравее.

Кейт извади от чантата си куп книга. Най-отгоре имаше вестник и едно заглавие привлече погледа й.

„СОЙЪР БРОК РАЗНИЩВА СЛУЧАЯ С ИМЕНИЕТО БРЕМОНД В ХЮСТЪН“

Бързо затвори чантата и мислите й литнаха в друга посока.

Нарочно събираше вестникарски материали за детектива, но тази вечер не искаше да мисли нито за тях, нито за него. Беше петък и дори не би трябвало да работи. Сойър Брок обаче не беше свързан с работата, напомни си тя; той бе поел личен ангажимент към нея и не трябваше да го пренебрегва.

С примирена въздишка Кейт отмести горния вестник и погледна изрезката под него. Тя също бе похвална за Сойър ѝ цитираше няколко случая, в които с упоритост бе разкрил привидно неразрешими загадки.

Дали не беше сгрешила, като го нае? Той я притесняваше — трябваше да го признае. Сякаш четеше мислите ѝ; разбираше, че не му е казала цялата истина. И какво от това? Беше му дала достатъчно информация, за да започне издирването.

Кейт не знаеше защо той едновременно я плаши и интригува. На снимката в „Уол Стрийт Джърнал“ изглеждаше елегантен и светски мъж. Но човекът, когото тя бе срещнала, бе друг — твърд и непроницаем. Почти нищо не пишеше за произхода му, освен че е останал сирак като малък. Каквото и да е било семейството му, очевидно не е имало богатство и високо обществено положение.

В статиите обаче се казваше нещо за образованието му. Сега бе четиридесетгодишен, бе работил, за да се издържа в колежа и в полицейската академия. След това постъпил на работа в полицията, което му дало възможност по-късно да създаде частна детективска агенция.

Известен бил с упоритостта си; не се отказвал от енергични действия, ако са нужни.

Телефонът иззвъня. Кейт подскочи. Малко раздражена, вдигна слушалката.

— Ало.

— Госпожица Колсън? — попита глас със силен испански акцент.

— Да — отговори тя колебливо.

— Тук е Хулио Санчес.

Хулио? Не познаваше никакъв Хулио. Но той знаеше телефонния ѝ номер, който не бе вписан в указателя. Преди тя да каже нещо, гласът продължи:

— Забравихте да дойдете за вашите растения. Си?

Кейт си отдъхна. Докато работеше във фирмата, ѝ се бяха обаждали малцина нахалници, а откакто стана съдия, още по-малко. Но предпазливостта не беше излишна, особено сега, когато из града имаше толкова откачени. Все пак тя всекидневно си създаваше врагове.

— А, Хулио, разбира се. Извинявай, не се сетих веднага — той беше помощник-управител на разсадника, от който купуваше цветя и храсти.

— Си — отвърна той.

Беше поръчала голям брой растения, а той вече втори път се обаждаше.

— В колко часа затваряте, Хулио?

— В осем.

— Добре. След малко ще дойда да ги взема.

— Ако искате, можем ние да ви ги донесем.

— Знам, но предпочитам да ги видя. А може да взема и още някои.

— Си.

Кейт остави слушалката, остави чантата с книжа на възглавничката до себе си и стана. Край на работата и на Сойър Брок. Написа бележка на Анджи и се качи в спалнята си.

След няколко минути по джинси и спортна блуза тръгна към разсадника.

— Ако има още нещо, което мога да направя за вас, кажете ми.

— Благодаря Хулио, но ако си качил растенията в камионетката, това е всичко. Освен ако реша да взема още няколко — ухили се Кейт.

Усмивката на Хулио разкри равните му, бели зъби.

— Вземете колкото искате.

Тя направи точно това. Тръгна между масите, отрупани с годишници по цветарство, които нито един художник не би могъл да сътвори. Навярно истинската ѝ страст бе да се занимава с растения. Обичаше да си обуе груби джинси, да си сложи шапка и ръкавици и да разкопава цветните лехи. Тази физическа работа, чувството за единение с природата, сякаш отпускате мускулите и мислите ѝ. Любовните усилия също освобождаваха душата ѝ от тъгата. Но само за кратко време.

Кейт поспря и вдъхна приятния аромат. Добре, че си бе направила труда да дойде. Щеше да очаква с нетърпение сутринта, за да стане рано и да започне да засажда растенията.

И тази вечер бе прекрасна, още една картина, която нито един художник не би могъл да нарисува. Пролетта със своята краткотрайна прелест бе в разгара си. Топлото слънце още трептеше над хоризонта. Червеноглав кълвач чукаше с човката си по едно дърво, преди да отлети до хранилката и да покълве слънчогледови семки. Ароматни пъпки обсипваха различни храсти, а мирисът на млада трева се смесваше с лъха на растенията.

Кейт пое дълбок дъх и видя, че Хулио приближава намръщен.

— Сеньорита Колсън, един господин ви търси.

— Господин? — повтори тя учудено. — Тук?

— Си, сеньорита.

Извърна се и се втрещи. Сойър Брок отвърна на острия ѝ поглед. Сърцето на Кейт замря.

— Нещо сбърках ли? — попита Хулио притеснен. — Не знаех какво да кажа на господина.

Кейт преглътна.

— Правилно си постъпил, Хулио. Благодаря ти.

Хулио я изгледа смутено, но се обърна и се отдалечи. Кейт обаче не виждаше нищо около себе си. Погледът и мислите ѝ бяха изпълнени единствено от Сойър Брок.

Не беше забравила грубоватата му привлекателност. Въпреки това, като го видя да се приближава към нея между многобройните растения и да я гледа с хладен интерес, дъхът ѝ спря.

Ако той беше изненадан от облеклото ѝ, то изненадата бе взаимна. Беше заменил костюма си с джинси, зелена риза с отворена яка и ботуши. Липсваше му само каубойска шапка, но положително имаше такава.

Кейт знаеше, че не бива да позволи спортното му облекло да я заблуди. Самият Сойър представляваше опасност. От първия миг, когато го бе видяла в кабинета му, той ѝ въздействаше по начин, който тя не искаше да признае. Бе смущаващо привлекателен мъж, различен мъж, различен от всички, които бе срещала досега. Отново ѝ направиха впечатление противоречивите му страни. Външно изглеждаше изискан и спокоен. Но чувстваше, че в него се таи необузdana сила и дори може би безскрупулност.

— Какво търсите тук? — попита тя накрая озадачена. Гласът ѝ потрепваше от потиснат гняв. Не обичаше да нахлуват в личния ѝ

живот.

— Изпълнявам задачата, за която ме ангажирахте — макар че отговорът му бе равен и тих, един мускул на бузата му трепна от раздразнение, че му говори така.

— Как ме намерихте?

— Приятелката ви Анджи ми каза къде сте.

Кейт беше потресена.

— Искате да кажете, че сте били в моя дом?

— Да — тонът му искаше да я предизвика да реагира по някакъв начин.

Тя прие предизвикателството.

— Моят дом не е в границите на разрешеното за вас.

Той леко се поклони.

— Да, ваше благородие.

Кейт не обърна внимание на присмеха зад думите му.

— Често ли работите след обичайното време?

— Винаги. Предполагам, че и вие правите същото.

— Какво правя аз е без значение.

— Грешите. Тъкмо то има значение. Трябва да поговорим.

— Защо не дойдете в понеделник в моя кабинет?

— Мислех да поговорим сега.

— Сега?

— Слушайте, съдия Колсън, искате ли да намеря младото момиче или не?

— Разбира се, че искам.

— Тогава ще е най-добре да ми сътрудничите.

— Аз ви сътруднича — бързо отговори Кейт, като се стараяше да не обръща внимание на разкопчаните горни кончета на ризата му и на капките пот по врата му. Отмести погледа си.

— Не бих казал.

Отново го погледна.

— Какво точно искате от мен?

Той помълча. Очите му се плъзнаха по Кейт.

— Достатъчно сведения, за да мога да свърша работата, за която ми плащате. Ако не, ще се откажа от този случай.

— Това е естествено.

— Можем ли да сметнем, че сме постигнали примирие?

— Примирие? Не бях осъзнала, че сме във война?

— Разбира се, че го съзнавате — рязко каза Сойър.

Кейт въздъхна и се огледа. Други клиенти се движеха между растенията. Дватама със Сойър привличаха любопитни погледи.

— Тук едва ли е подходящо място за делови разговор.

— И на мене така ми се струва — озърна се и той.

— Какво има, господин Брок, изненадан ли сте?

Той не се престори, че не я разбира.

— Дали съм изненадан, че обичате да ровите пръстта в лехите?

— усмихна се леко. — Да, всъщност съм изненадан.

Усмивката му я свари неподготвена. Кейт почувства, че нещо в нея оживява, но побърза да си напомни, че е безумство да вярва на тази усмивка, независимо от въздействието ѝ.

Не че тя нямаше нужда и желаниа като всяка друга жена. Имаше ги, но не им се поддаваше. Този мъж, а и който и да е друг мъж, не влизаха в периметъра, който си бе разрешила.

Пазеше се от личните отношения, защото болката от миналото винаги ѝ напомняше за цената на любовта. Беше имала приятели, дори и една кратка любовна връзка — незадоволяваща, общо взето. Нито пък можеше да забрави, че не е способна да има деца. Тя се бе примирила с това, но не можеше да очаква мъж, който иска деца, също тъй да се примири. Съзнавайки тази даденост, отдавна бе решила, че любовните отношения с мъж не са за нея.

Най-добре беше да приеме Сойър Брок такъв, какъвто бе — наемен помощник, нищо повече, нито по-малко. Не биваше да забравя това.

— Предполагам, че всеки човек си има своите странности, не е ли така, господин Брок? — прекъсна мълчанието Кейт.

— Предполагам, че е така — и той отново се усмихна. — Не мислите ли, че можем да минем без някои формалности? Наричайте ме Сойър.

— Добре — отговори тя след кратко колебание. Но не можеше да се обърне към него по име.

— Та да се върнем към причината за моята поява тук — загледа я съсредоточено. — Нужна ми е информация. В болницата не научих нищо, освен че в посочения период никакво бебе не е било осиновено там.

— Знам — продума Кейт тихо.

Лицето му се оживи.

— Знаели сте. Тогава защо...

— Мисля, че бебето може да е било оставено в една мотелска стая — прекъсна го Кейт.

Един миг Сойър не можа да намери думи.

— В мотел? Господи! — и тъй като тя мълчеше, той продължи:
— Сигурно има и още нещо.

— Засега не. Аз самата неотдавна научих за мотела.

Той изруга.

— Мотелът няма ли име?

— Положително има, но аз не го знам.

— Уверена ли сте? — настояваше той.

— Да — твърдо заяви Кейт.

— Но можете да го научите, така ли е?

— Надявам се.

— Е, добре, трябва да знаете, че не мога да направя нищо повече, докато не разбере откъде трябва да започна.

Кейт възнамеряваше да се срещне със самия Томас, но когато тя решише, а не Сойър. През годините се бе старала да не вижда Томас, нито да чете или да гледа по телевизията нещо свързано с него или църквата му.

Срамът и гордостта я бяха възпирали, но сега положението бе друго. С подтик от страна на Сойър или без никакъв външен подтик тя бе решила да узнае истината, макар да подозираше, че Томас наистина бе оставил Сара в някой мотел като малка торба смет. Ако това се потвърдеше, той щеше да си плати скъпо. Но каквото и да бе станало, тя трябваше да намери дъщеря си.

— Кейт.

Името ѝ, произнесено от Сойър, я накара да потръпне. А освен това той я гледаше упорито. Тя се извърна, защото не ѝ бе възможно да се чувства напълно спокойна в негово присъствие. Може би това идваше от израза на очите му, който Кейт не можеше да разчете напълно. Възхищение ли изразяваше погледът му? Или презрение? Или пък желание...?

— Слушайте — каза тя, — щом се сдобия с повече информация, ще ви я съобщя.

— Коя е майката на детето?

Този внезапен, тежък въпрос сякаш падна от небето и я прониза до дъното на душата. Кейт го изгледа.

— Това няма значение за издирването.

— Оставете на мене да преценя дали има, или няма. Освен това на този етап всичко е от значение...

— Ако нямате нищо против — прекъсна го тя, като подсказваше ясно, че е време да приключват разговора, — трябва да си платя за растенията на касата.

— Добре. Ще почакам и ще ви изпратя до колата.

Кейт изпита желание да изкрещи от яд, че така неочаквано успяваше да наруши равновесието ѝ. Но съумя да остане спокойна и да се покаже дори равнодушна.

— Както обичате — отговори тя, обърна се и тръгна към касата с вдигната глава.

Облегнат до един фонтан, Сойър наблюдаваше как Кейт се движи в прилепнали по ханша джинси. Бе твърде различна от деловата жена, която беше дошла в кабинета му. В спортното си облекло приличаше по-скоро на гимназистка, отколкото на съдия. Някои щастливи жени можеха да носят тесни джинси, без да изглеждат евтини. Кейт Колсън бе една от тях.

Косата ѝ не беше прибрана както обикновено, а се полюшваше свободно около лицето ѝ. В гаснещата слънчева светлина тя блестеше като злато. В гласа на Кейт имаше някаква плътност и рязкост, които ставаха по-забележими, когато се развълнува. Сойър съзна, че всичко у нея му харесва.

Въпреки това му беше приятно да я жилва от време на време. Не се гордееше, че тактиката му не е професионална, но нямаше намерение да се извинява. Знаеше защо държанието ѝ не му допада. Също като неговия и нейният произход бе скромнен. Тя обаче не искаше да си го припомня, а той държеше никога да не го забравя.

Трябваше да ѝ признае, че умееше да запазва хладнокръвие, когато я атакуват. Сойър нарочно бе подхвърлил онзи въпрос за майката на детето, та да види как ще реагира. Кейт навярно се бе стреснала, но не го показа. Той обаче бе забелязал. Макар и само едно трепване. Вътрешното му чувство продължаваше да го убеждава, че детето е нейно.

Той внезапно се поизправи и си помисли колко хубава бе тя, истинско удоволствие беше да я гледаш. И други мъже смятаха така. Неколцина се обърнаха и я изгледаха одобрително, а Сойър осъзна, че и той прави същото. Изруга се наум.

Докато стигне до него, гладката ѝ кожа бе поруменяла. Не пожела да срещне възхитения му поглед.

— Готово ли е всичко? — попита той.

Все още с извърнат настрани поглед, тя леко вдигна рамене.

— Да, засега.

Бездушният ѝ отговор го раздразни и той стисна устни. Напразно бе очаквал примирие.

— Има ли нещо, което бих могъл да отнеса до колата? — попита той от желание да пробие самоуверената ѝ фасада.

— Не, благодаря. Всичко вече е отнесено.

Този път раздразнението му се превърна в гняв. Не му беше нужно да бъде наскърбяван — нито от Харлан, нито — особено — от нея. Трябваше просто да си измие ръцете и да се измъкне, да прати и единия, и другия по дяволите, а той да си върви по пътя.

Сякаш усетила, че е отишла твърде далеч, Кейт го погледна. Очите им се срещнаха. Разделяха ги само няколко сантиметра разстояние, но като че ли бяха на различни континенти. Сойър усети, че напрежението расте и му се искаше да го разрези, но не можеше. Не можеше да се откъсне от тези прекрасни кафяви очи.

Тя въздъхна дълбоко и се опита да разведри атмосферата:

— Добре, значи информацията, която ви предоставих, е доста нищожна. Съгласна съм.

Сойър се оживи.

— А, сега работата може да потръгне.

Усмивката на Кейт изглеждаше насилена.

— Винаги ли сте така настойчив, господин Брок?

— Сойър.

Тя все още не можеше да му говори на име. Но вдигна ръка.

— Не ми отговаряйте на последния въпрос. Аз вече знам отговора — каза Кейт.

— Разбира се, иначе не бихте ме наели. Аз съм безкомпромисен както всички в моята професия. Може би и повече от другите. Ровя, за да стигна до кокала, дори ако следвам само миризмата.

— Ще имам това предвид — думите ѝ прозвучаха по-рязко от обикновено.

— Значи мога да се надявам да ми се обадите — зелените му очи я гледаха съсредоточено. — И то скоро.

Без да му отговори, Кейт се обърна и се насочи към колата си. Сойър тръгна редом с нея.

При колата тя се изви към него. За момент Сойър си помисли, че ще му подаде ръка, но Кейт само каза:

— Ще ви се обадя. Скоро.

— Да се измъкне информация от вас е по-трудно, отколкото да се извади зъб.

— Изложихте мнението си, господин Брок.

Той не си направи труда да я поправи още веднъж. Отвори вратата на нейната кола и вдъхна съблазнителния ѝ аромат, който го развълнува. Бързо отстъпи назад. Тя с нищо не показа, че е забелязала рязкото му движение.

— По-късно ще поговорим — каза той.

Кейт се поколеба, но кимна.

Сойър отиде до своята кола и се качи в нея. Остана неподвижен на седалката, докато нейната кола изчезна зад ъгъла. Едва тогава той завъртя ключа на своя ягуар и се заслуша в шума на двигателя. В какво, за бога, се беше забъркал? И още по-важно — защо? Досега никой не го беше водил за носа. Засмя се иронично. Може би остаряваше и се размекваше. Или просто не беше срещал още жена като Кейт Колсън.

Да, биваше си я — умна, строга и секси, въпреки сдържаността си. Замисли се дали би могъл да преодолее тази сдържаност.

— Стига, Брок — промърмори си той и тръсна глава. Имаше и по-полезни, макар и не така интригуващи занимания, с които да запълни времето си.

Щом събереше мислите си, трябваше да си начертае план за изпълнение на поетия ангажимент. И най-добре беше да започне от самата Кейт Колсън.

Ако имаше нещо нечисто около съдия Колсън, както се кълнеше Харлан, щеше да го открие. Но не заради Харлан. Вече бе решил да не изпълни неговото желание. Възнамеряваше да разкрие загадката на Кейт Колсън, но за себе си.

Това решение го накара да се почувства неудобно и Сойър изруга, преди да напусне паркинга.

Лонд Силвърман спря камиона си на улицата зад колата на Сойър. Преди малко едва не направи онова, което беше намислил, но в последния миг се отказа. Засега. Когато се сблъскаше със Сойър Брок, трябваше да е сигурен в своето изгодно положение. В разсадника имаше твърде много хора — служители и клиенти, което беше

преимущество за Сойър. Не че Силвърман не можеше да го надвие на всякакъв терен. Можеше. Но все пак това шоу бе негово, той искаше да бъде звездата, той искаше да получи овациите.

Стисна кормилото здраво с една ръка, а с другата извади от задния си джоб изцапана бяла носна кърпа.

Избърса горната устна и челото си, защото стичащата се пот можеше да замъгли зрението му. Трябваше да бъде внимателен. Сойър не беше лесна плячка. Като бивш полицай лесно можеше да забележи, че има „опашка“, дори и когато не я очакваше. Такъв бе кучият син и Силвърман го знаеше.

Отново избърса челото си. Искаше му се да избърше цялото си тяло, защото и ризата му бе залепнала от пот.

Без да обръща внимание на личните си неудобства, той продължаваше да следи Сойър, докато детективът влезе в паркинга на Брок билдинг. Силвърман спря камиона си до тротоара от другата страна на улицата, натисна спирачката и завъртя ключа. Но двигателят не спря да работи, продължи да трака и да се дави, а улицата се изпълни с бензинов дим.

Той изпъшка и сниши глава, защото се боеше, че шумът може да привлече вниманието на Сойър. Но това не стана. Детективът започна да се изкачва по стъпалата, енергичен както винаги.

— Копеле — промърмори Силвърман и се надигна на седалката.

Остана дълго на мястото си, обзет от желание да слезе, да се втурне в сградата и да разкъса Сойър Брок на парчета.

От яд и отчаяние удари с длан по кормилото, но това не го успокои. Не усети болка в дланта, а само в сърцето си.

Господи, как му липсваше Емили! Откога беше мъртва? От шест месеца? Все още не можеше да повярва. Как я бе обичал! И продължаваше да я обича.

Лицето му се изкриви, а сълзите му пресъхнаха тъй бързо, както се бяха появили. Загледа се в горния прозорец, където знаеше, че е кабинетът на Сойър и в очите му се появи безумен блясък.

— Ти уби жена ми, ти копеле! И ще си платиш.

С тези думи Силвърман подкара камиона си и потегли, оставяйки следа от отровен дим.

21

Кейт се облече с непоколебима решителност. Трябваше да се представи в най-добрия си вид. След работа възнамеряваше да се срещне с Томас.

Внезапно краката ѝ леко затрепериха. Седна на табуретката пред тоалетната си масичка и няколко пъти пое дълбоко дъх. Не се боеше от срещата с мъжа, който ѝ бе причинил толкова мъка, но не я и очакваше с радост. Никой нормален човек не би искал да погледне в лицето на дявола. А преподобният Томас Дженингс бе преоблечен дявол.

Кейт се постара да се освободи от мисълта за него и продължи това, с което се бе захванала. Вече бе взела душ, беше гримирала лицето си и бе вдигнала косата си с гребенчета както обикновено. Но няколко непослушни кичура постоянно се изплъзваха върху страните ѝ.

Тя въздъхна притеснено, стана и облече една ленена бежова рокля. Кръглото деколте и коланът имаха розови кантове. Над роклята носеше жакет с изправена яка и обърнати маншети, също с яркорозови кантове. Беше избрала този тоалет, за да повдигне самочувствието си и да добие необходимата увереност.

Предстоеше ѝ да изслуша заключителните пледоарии по повторното дело за убийство. След това трябваше да се произнесе по две дела за притежание на наркотици. Беше обещала на организаторката на избирателната си кампания да се отбие в офиса. А като свършеше всичко, щеше да потърси Томас, за да научи истината.

Безрадостно се усмихна. Не беше сигурна, че той може да говори истината, макар че проповядваше Евангелието пред милиони хора. Но обожаващите го негови последователи не знаеха колко неморален е техният идол.

Ако той бе подхвърлил детето ѝ, последователите му щяха да научат това. Целият свят щеше да го научи, Кейт щеше да направи необходимото. Най-напред той трябваше да ѝ каже какво е направил с

бебето в онзи съдбоносен ден. После тя щеше да предаде информацията на Сойър Брок.

Сърцето на Кейт трепна. Сойър. Мисълта за него я вълнуваше. Не по-малко отколкото с Томас се страхуваше да се срещне и с него. Той постоянно бе в ума ѝ откакто се бяха видели в разсадника.

Представяше си как се приближава към нея с походката на грациозно, но хищно животно. Видът му бе възбудил у нея чисто женска реакция, макар че нито тогава, нито сега искаше да изпитва това чувство.

Но дори и като се укоряваше сега, пулсът ѝ заплашително се ускори. Този пъргав частен детектив с проницателни очи и магнетична фигура бе от оня тип мъже, на които Кейт не смееше да се доверява. Закле се да овладее абсурдното си чувство към него, каквито и усилия да ѝ костваше това.

— Кейт!

Мислите за Сойър се разсеяха при този повик.

— Здравей, Анджи. Влез.

Анджи Гейтс откряна вратата на спалнята само колкото да си подаде главата.

— Надявах се да те сваря, преди да тръгнеш за Съдебната палата.

— Сварваш ме в последния миг, защото съм почти готова да изляза.

Анджи отвори вратата по-широко и се облегна на рамката. Кейт огледа старата си приятелка внимателно; стори ѝ се, че изглежда поизморена от обикновено. Но, от друга страна, тя сякаш бе по-оживена и по-докарана. Според Кейт за тази едва доловима промяна можеше да има само една причина — някой мъж. Отново ли се бе обвързала с някого Анджи?

— Какво имаш да ми казваш? — попита Кейт.

— Не е нещо особено — вдигна рамене Анджи.

Не прояви любопитство, а каза:

— Тъй като си тук, искам да поговорим за нещо.

— За какво?

— Спомняш ли си един човек на име Брок?

Приятелката ѝ сбърчи чело, сякаш се мъчеше да се съсредоточи.

— Сойър Брок — той е частен детектив — продължи Кейт, като се стараеше гласът ѝ да звучи спокойно. — Сигурна съм, че ти е показал служебната си карта.

— О, да — оживи се Анджи. — Хубав мъжага. Каза, че спешно трябва да говори с теб.

— Спешно? Каза ти, че е спешно?

— Точно така каза.

Кейт стисна зъби, за да не изрече проклетие. В разговора със Сойър нямаше нищо спешно. И както му беше казала, би могъл да ѝ се обади по телефона.

— Изглежда, че съм направила гаф.

— Грешката не е твоя — Кейт помисли за миг и добави: — Само че отсега нататък моля те не съобщавай на никого къде съм, на когото и да било.

Анджи пак вдигна рамене.

— Разбира се, щом искаш така.

— Така искам.

Анджи изгаряше от любопитство, но не зададе въпроса, който Кейт бе уверена, че е на устните ѝ. И слава богу, защото тя нямаше намерение да разисква Сойър с приятелката си.

— Нали нямаш нищо против, че излязох вчера, а се връщам едва тази сутрин? — попита Анджи.

Кейт рязко вдигна глава.

— За бога, Анджи, не си длъжна да ми даваш сметка какво правиш. Твое право е да не се връщаш цяла нощ, ако желаш. Когато ти дадох ключ от къщата, не ти поставих никакви изисквания, освен това, за което току-що говорихме.

Анджи прибра един кичур коса зад ухото си.

— И никак ли не си любопитна?

— За какво? — попита Кейт и посегна към чантата с книгата си.

— Къде съм прекарала нощта.

— Ти искаш ли да ми кажеш?

Анджи прехапа долната си устна и отмести поглед.

— Мисля, че не. Поне в този момент.

Кейт въздъхна.

— Слушай, Анджи. Няма защо...

— Но едно нещо ще ти кажа — прекъсна я тя. — От дълго време не съм била тъй щастлива.

Изразът на Кейт се смекчи.

— Радвам се. Отдавна не ти се е усмихвало щастието.

— Тогава може би да поговорим по-късно, а? — с детински ентузиазъм се отзова Анджи.

— Бих се радвала — виновно я погледна Кейт, — но точно сега трябва да тичам. В съда ме чакат.

— Съжалявам — въздъхна Анджи и на лицето ѝ се върна особеното неуверено изражение.

Кейт ѝ се усмихна и излезе.

Следобед Кейт вече копнееше да седи във вътрешния си двор, да гледа цветята си и да си пие спокойно кафето. Беше приключила с делата по-бързо, отколкото бе очаквала, и се отправи към офиса на избирателната си кампания на Гуадалуп Стрийт, съвсем близо до съдебната палата.

Джинджър Андърс вдигна глава изненадана и радостно възкликна:

— Успя да дойдеш! Това е чудесно.

— Няма край на чудесата — усмихна се Кейт в отговор на възторженото посрещане и отново си помисли, че ръководителката на кампанията ѝ изглежда прекрасно с къдравата си руса коса и блестящи кафяви очи.

Кейт беше щастлива, че кампанията ѝ се ръководи от такава убедена нейна привърженичка. Джинджър бе работила известно време в адвокатската фирма и бе позната с изключителното си трудолюбие и ефективност.

Когато взе решение да се кандидатира в изборите за областен съдия, Кейт нямаше идея откъде трябва да започне. Имаше представа какъв тип кампания би искала да води; имаше и списък от въпроси и постановки, които бяха важни за нея, а надяваше се — и за избирателите ѝ.

Но да се организира кампания не бе лесно. Джинджър се бе явила сама и бе предложила да се заеме с тази задача.

— Надявах се да дойдеш, но не със затаен дъх — засмя се Андърс.

— И правилно — откликна Кейт и остави адвокатската си чанта на съседното бюро. И то, както и бюрото на Джинджър, беше отрупано с книжа. — Какво, за бога, правиш? — попита и седна.

— Изработвам платформата ти.

— Надявам се да бъде добра.

— Разбира се, че е добра — отвърна Джинджър. — Скоро цялото общество ще знае, че ти си мъжко момиче.

— Джинджър!

— Защо, да не би да не ти харесва? Истина е! Колко мъже могат да се сравняват с тебе? И не бой се, ще набия това в ушите на всички.

— Тъкмо от това се страхувам — промърмори Кейт.

Вместо да ѝ отговори, Джинджър изрови една изрезка от вестник и я сложи пред нея.

— В този материал се казва всичко, само не и че се страхуваш. Пише колко си непримирима с престъпността и за склонността ти да произнасяш смъртни присъди.

— Звучи ужасно! — смръщи се Кейт.

Джинджър я погледна недоверчиво.

— Да не би да не си чела тази статия?

Кейт още повече се намръщи.

— По принцип избягвам да чета за себе си.

— Е, тогава не бива да прочетеш и това — хвърли ѝ нова усмивка тя. — Авторът е попаднал право в целта и аз съм напълно съгласна с него. Не разбираш ли, че непримиримостта към престъпниците, особено към наркотрафикантите и онези, които блудстват с деца, е залогът за успеха ти в изборите. Наред със защитата на правата и спокойствието на гражданите. А какво ще ти противопостави твоят съперник? — сви вежди. — Уж, той е такова мекотело!

Кейт само поклати глава.

— Такъв е — упорито настоя Джинджър.

— Добре, добре, но не искам кампанията да се ожесточава.

— Ясно, но нали си съгласна, че трябва да изтъкваме постиженията ти?

— Разбира се.

— И както изглежда, няма да ни липсват пари — Джинджър посочи купчина пликове. — Това са все чекове.

Очите на Кейт се разшириха.

— Чудесно.

— И аз така мисля. Първото, което ще направя, е да си наема помощници и да подредя този загубен офис.

Кейт плъзна поглед по празната стая с голи стени и под, покрит с плочки.

— Направи каквото смяташ за добре.

— Хубаво. Сега нека поговорим за телевизията и за рекламните по вестниците.

Кейт се наклони към бюрото на Джинджър и през следващия половин час обсъждаха практически въпроси. Накрая Кейт остави молива и погледна часовника си.

— Времето ми изтече. Имам още един ангажимент.

— Добре. Разбирам.

Взе чантата си и тръгна към вратата.

— Утре ще ти се обадя — извика Джинджър.

— Обади се.

— А дотогава си почини малко.

— Да, добре — съгласи се Кейт.

След десет минути тя вече пътуваше с колата си към Хълмистия район. Кампанията беше забравена. Също и работата ѝ. Мислеше само за едно: да изтръгне истината от Томас. Каквото и да ѝ струваше, беше решена да я научи.

При портата я посрещна охраната. Кейт свали прозореца на колата и се усмихна учтиво.

Пазачът повдигна шапка и надникна в колата.

— Добър вече, госпожо.

— Добър вечер.

— Очакват ли ви?

Тя извади служебната си карта и я показа.

— Аз съм съдия Кейт Колсън — надяваше се, че това ще е достатъчно, и така се оказа.

— Ще ви отворя, съдия Колсън.

Пазачът пак повдигна шапка и отиде до контролната будка в красивата черна ограда от ковано желязо. Кейт проследи как вдигна телефона и набра охранителния код.

Портата бавно се отвори и тя подкара кадилака си по дълга извита алея между две редици високи дъбове. Не се изненада от разкошния вид на къщата, когато я зърна. Той напълно подхождаше на Томас, когото познаваше добре — къщата бе голяма, претрупана с украса и показна. Не бе изненадана и от успеха на Томас. Беше го очаквала. Нали винаги бе знаел как да си служи с думите, за да омайва млади и стари.

Слава богу, че тя вече не бе податлива на зловещия му чар. След като Томас напусна Фор Корнърс, Кейт оцеля, като се преструваше, че той вече не съществува. Макар да знаеше, че бе тръгнал по стъпките на баща си и бе завършил семинарията, преди да стане пастор в Сан Антонио, тя никога не го потърси. Но от време на време чуваше новини за него. Като мнозина от известните евангелисти той често се появяваше във вестниците и телевизията. Говореше се, че е един от пасторите, натрупали най-много пари. Кейт изпита отвращение.

Томас чисто и просто беше мошеник.

Сега, когато изключи двигателя и излезе от колата, Кейт бе напълно спокойна, сякаш нервите ѝ бяха железни. Дори не си бе

направила труда да телефонира и да провери дали е вкъщи. Искаше да го завари неподготвен. Бе се обадила само в канцеларията на църквата му, за да разбере къде живее. Когато стигна до град Сан Антонио, спря в един магазин и помоли да я упътят.

Кейт въздъхна дълбоко, преди да се изкачи по стъпалата на верандата, която минаваше по цялата дължина на къщата. Самата къща беше огромна. Отвън беше облицована с бели тухли и украсена с високи, сякаш до небето колони.

Натисна звънеца. Очакваше да се появи прислужница в униформа. Но вратата отвори около трийсетгодишна жена.

— Да — каза тя с груб глас.

Жената като че ли беше пияна. Това ли е съпругата на Томас? Ако е така, изглеждаше доста нещастна.

Беше висока и слаба, дори кльощава. Кестенявата ѝ коса бе къса, с посребрени краища. Пергаментовата ѝ кожа бе изопната на скулите.

— Добър ден, аз съм Кейт Колсън — представи се учтиво и официално.

— Е, и?

— Дошла съм да видя Томас.

— Какво искате от него? — процеди жената през стиснати устни. Вместо да ѝ отговори, Кейт попита:

— Той вкъщи ли е?

— Слушай, госпожо, разкарай се.

Кейт се вкамени.

— Вие съпругата му ли сте?

Жената се изсмя някак зловещо и глухо.

— Може да се каже така.

— Името ви? — Кейт не очакваше отговор, но за нейна изненада го получи.

— Анет Дженингс — отвърна жената, вдигна рамене и се облегна на вратата, сякаш краката не я държаха.

Окуражена, Кейт отново запита:

— Съпругът ви вкъщи ли е?

— Защо се интересувате?

Гласът на Анет пак прозвуча зловещо. Кейт трепна вътрешно, но само за миг. Колкото и да съжеляваше тази жена, нямаше да ѝ позволи

да попречи на нейната мисия. Ако Томас беше вкъщи, трябваше да го види.

— Ние сме... стари приятели.

— Как ли не!

Кейт се изчерви.

— Моля ви, кажете му, че съм тук.

— И защо да му казвам? — присви очи жената и я огледа. — Вие не сте типът на моя мъж — устата ѝ се изкриви. — Но пък вече знам ли какъв е неговият тип?

Въпреки презрението си към тази жена, която не можеше да се владее, Кейт изпита и състрадание, като забеляза колко горчивина има в гласа ѝ.

— Търся го по работа.

— Да, добре.

— Повярвайте ми, че е по работа — твърдо и хладно повтори тя.

Анет се подпря по-здро на вратата.

— Ако е за някаква отплата, сбъркали сте адреса — изсмя се и прошепна съзаклятнически: — Татко се грижи за тия работи — намигна. — Ясно ли е?

Кейт отстъпи с отвращение от достигналия до нея алкохолен дъх.

Анет пак се изсмя и скръсти ръце пред гърдите си.

Кейт мина покрай пияната жена, прекрачи прага и спря. Интериорът мина през очите ѝ като на филмова лента. Подът с дъбов паркет стигаше до вътрешна стълба, покрита с пътека в прасковен цвят. Стъклена врата вляво водеше в малка стая, пълна с книги. Надясно се виждаше широк хол с картини, огледала и голяма камина. Красиво, но леденостудено. Като собственика.

Кейт потрепери. В същия миг се появи жена в униформа. Спря, като видя посетителката, после очите ѝ откриха Анет до вратата. Без да обръща внимание на гостенката, отиде до нея.

— Елате, трябва да легнете.

Анет се облегна на жената със затворени очи. Икономката пак спря и огледа Кейт.

— Мога ли да ви помогна?

— Искам да говоря с Томас.

— Няма го тук.

Кейт изтръпна. Не беше повярвала на Анет, но вярваше на тази жена, която говореше тихо и с достойнство.

— Кога очаквате да се върне?

Икономката се намръщи.

— Не знам точно. Той е в Русия, на евангелизаторски поход.

— В Русия? — задъха се Кейт.

— Да, госпожо.

Анет силно изхълца, после се изсмя. Икономката я потупа по гърба.

— Спокойно, спокойно, госпожо Дженингс.

Такъв гняв обхвана Кейт, че почти ѝ прилоша. Сви юмруци и потисна желанието да излее гнева си върху тази жена.

„Това не е честно“, каза си наум. Беше си представила точно очакваната среща — какво ще каже тя, как ще се държи — но срещата нямаше да се състои. „Проклет да си Томас! Проклет да си!“ Би трябвало да знае, че няма да е лесно, особено след като искаше да го изненада. И все пак, беше се надявала...

Беше претърпяла неуспех. Но щеше да го преодолее. Беше силна в бягането с препятствия. Сега бе стигнала до още едно от множеството препятствия. Но то нямаше да я спре.

Ще се върне в Остин и ще се подготви за нова атака. Щом Томас стъпи на американска земя, ще се срещне с него очи в очи и ще иска отговор. Той няма да избегне деня, в който ще застане в съда пред нея.

Нямаше място за съмнение. Кейт вече знаеше каква ще бъде присъдата. Нямаше да прояви никаква милост към него. Тази мисъл ѝ възвърна куража и силите, за да тръгне към вратата. Там се обърна и каза:

— Съобщете му, че е идвала съдия Кейт Колсън.

Сойър се стресна и седна в леглото си запъхтян и изпотен.

Пак се бе повторил ужасният му сън — че е затворен в тъмния, заключен килер. Беше му се случило като малък, но никога нямаше да го забрави — нито килера, нито злобното лице на леля му, която го набутва вътре.

Когато пулсът му се успокои, отметна чаршафа, стана и отиде гол в кухнята на апартамента си. През прозореца надничаше луната и

бе достатъчно светло, за да извади чаша от бюфета и да я напълни със студена вода. Изпи я наведнъж.

Избърса устата си с длан и седна в нишата за закуска, загледан в сумрака. Знаеше, че скоро ще се разсъмне и че приближава време да отива в офиса си.

Не беше във форма за работа. Още го побиваха тръпки. Удари с юмрук по масата. По дяволите, беше възрастен мъж, а не малко момче. Отдавна трябваше да е забравил миналото. Всичко друго, което си беше поставил за цел, бе изпълнил. Научил се бе да посреща трудностите и да ги побеждава. За това можеха да свидетелстват противниците му.

Само в най-тъмните часове се появяваше болката, която го принуждаваше да измъкне миналото от скривалището в собствената му душа и да го погледне. Не му беше приятно, защото си спомняше, че най-близките му бяха искали да го видят мъртъв.

Внезапно си спомни за Кейт Колсън. Тя също бе страдала. Все още не знаеше как и защо. Но знаеше за раздиращата я болка. Тя прозираше през хладната ѝ фасада, която държеше пред себе си като щит.

Сойър изруга на глас. Не искаше да мисли за нея, да заменя един кошмар с друг. Защото това бе Кейт Колсън — заплаха за душевното му спокойствие. Какво у тази жена го вълнуваше тъй силно? Дали тя му напомняше, че и той има заровени в миналото си демони? Не искаше да мисли за това. Не искаше да мисли и за нея.

Дали проблемът му не бе сексуален? Тъй ниско ли беше паднал, че поклащането на една фуста да го възбужда?

Отново пусна поток ругатни и в същото време си призна, че тя бе събудила мъжкия му нагон. Не беше го усещал така болезнено от години, от времето, когато бе сбъркал страстта с любовта — една грешка, която се бе заклел никога да не повтори. Все пак някой ден той искаше да има свое дете, но това никога нямаше да стане. Брачните окови просто не бяха за него. Питаше се как ли Кейт...

По дяволите! Признаваше, че тя има прекрасна фигура. Голяма работа! Почти всички жени, с които беше ходил, можеха да се похвалят със същото. Значи това не обяснява защо Кейт постоянно се връща в мислите му. Но така беше и това му причиняваше болка.

Отново го изби студена пот, като си спомни как гърдите ѝ изпъкваха под блузата. Не беше дори сигурен дали е носила сутиен.

Защо не си позволяваше да я прелъсти и да свърши с нея? Представи си как сваля блузата през главата ѝ, разголява гърдите, после допира език... „Признай си, Брок — каза си наум, — че в мозъка ти се е забил ръждив пирон и те човърка!“

Отиде в банята, взе душ и се облече. След половин час седеше на бюрото си. Беше стигнал до заключение, че не си струва да позволи на една жена, която му действа, да се изплюе върху огъня му.

С тази трезва мисъл Сойър посегна към най-близката папка и се зае с работа.

— Изглеждаш като изцеден.

Сойър се усмихна неохотно.

— Толкова лош ли е видът ми?

— Дори по-лош — Ралф погледна шефа си с присвити очи. — Приклеци ли някоя мадама снощи?

— Не, за съжаление.

— Говори ли ти се по този въпрос?

— Не.

Сойър и Ралф Хътсън бяха приятели и в офиса, и навън. Но някои неща не искаше да разисква дори и с приятели. Едно от тях бе миналото му, другото бе сексуалния му живот. Първото бе твърде мъчително, а второто в момента изобщо не съществуваше. Може би това го изнервяше.

Ралф вдигна ръце.

— Чудесно. Да се залавяме с бизнеса тогава.

— Надявам се, че е пристигнал някакъв отговор за работата ни в чужбина. Не възнамерявам да се откажа от нея — ако може да се уреди, разбира се.

Ралф се ухили:

— Струва ми се, че скоро ще се уреди.

— Това не е достатъчно.

Лицето на Ралф стана сериозно.

— Мога да кажа, че чичо Сам поиска от нас експертна помощ в подготовката на двайсетина дипломати за справяне с терористични

нападения. Разбира се, още нямаме подписан документ, нито пари.

Очите на Сойър блеснаха.

— Не изпускай този договор, Ралф. Дори и да не спечелим от него колкото ни се ще, не го изпускай. Отдавна чакам такава възможност.

— Но...

— Без никакво „но“ — той се изправи. — Не забравяй за потенциалните възможности в бъдеще да спечелим големи пари, като имаш предвид, че Либия, Иран и Ирак продължават да хвърлят по някой ритник към Съединените щати.

— Значи въпросът не е толкова в парите? По-важно за тебе е предизвикателството.

— И двете — направо отрязва Сойър. — Щом приберем в джоба си договор с правителството, ще започнем.

— В такъв случай може би ще трябва да те запозная с преговорите по въпроса.

— Аз съм готов.

— Друг спешен въпрос е предаването „Кърънт Афер“.

— Какъв въпрос? — намръщи се Сойър.

— Нали знаеш, това е телевизионна програма, която се занимава с най-новото и най-интригуващото.

— Прекрасно. Точно това ни трябва — засмя се той.

— Всъщност те се интересуват дали и кога ще открием изчезналото лице — случая, с който се заехме миналата седмица.

Сойър погледна озадачен.

— Не може да си забравил, става дума за помощник-шерифа, който е изчезнал преди дванайсет години.

— А, добре — смръщи се Сойър. — Защо се интересуват от случая?

— Допускат, че в него има нещо нечисто. Същото мисли и съпругата. Казва, че иска да разбере веднъж завинаги какво е станало с мъжа ѝ, каквото и да струва проучването.

— А как са научили за този случай в „Кърънт Афер“?

— Не знам. Поне засега.

— Добре, заеми се с това. Рекламата си е реклама и не бива да се отказваме от нея.

— Ще се заема. Искаш ли да направя нещо по случая на Кейт Колсън?

Той се вцепени.

— Аз лично ще се заема с него.

— Както кажеш — вдигна рамене помощникът му.

— Има ли нещо друго за днес?

Ралф прегледа бележника си.

— Не, това е.

Щом излезе помощникът му, Сойър грабна папката на Кейт. Но не я отвори; само я гледаше и си мислеше дали да не се обади на съдията по телефона. Не, не можеше. Първо, нямаше никаква причина да ѝ се обажда. Не би могъл да я пита потвърждава ли клюките, в които Харлан упорито вярваше — че е спала безразборно с разни мъже, за да постигне каквото иска.

Харлан имаше право на собствено мнение. Сойър — също, а той не вярваше в тези клюки. Но все пак нямаше достатъчно данни в подкрепа на своето мнение. Поне засега.

Така беше потънал в мислите си, че не разбра какъв шум беше чул, докато не се повтори. Намръщи се. Някой пищеше. Неговата секретарка пищеше!

Кръвта му се смрази. Какво, по дяволите, ставаше? С три широки храчки се озова до вратата и рязко я отвори.

— Не мърдай! — извика един треперлив глас. — Стой на мястото си!

Сойър видя дулото на пистолет, насочен право в сърцето му.

Сойър се закова. Разпозна съпруга на Емили Силвърман, чиито снимки тя му беше дала. И да не беше чул предупреждението, не би могъл да помръдне. Достатъчно бе насоченото срещу него дуло.

Джейн стоеше до бюрото си и безмълвно трепереше. Той я погледна, после отново върна очи към Силвърман.

— Пусни я. На нея няма за какво да ѝ се сърдиш.

— Тя е мъртва — каза мъжът с отвъден глас, сякаш бе в транс.

— Коя? — попита Сойър, като трескаво мислеше как да се измъкне от опасното положение. Виждаше, че Силвърман е пред срыв. Ако бързо не се намереше изход, този идиот щеше да застреля него, а после и Джейн. Не можеше да позволи секретарката му да плаща за нещо, свързано само с него.

— Моята Емили е мъртва, и то по твоя вина, копеле проклето! — Силвърман излая последните две думи.

— Съжалявам, не знаех — тихо, но спокойно отговори Сойър.

— Разбира се, че не си знаел! — присмя се той. — Много си зает да ровиш в кирливите ризи на хората и да ги хвърляш обратно в лицата им.

— Слушай, Силвърман, наистина съжалявам за жена ти.

— Да не си посмял да го повториш! — изсъска Силвърман и се приближи.

Детективът не помръдваше и не свалеше очи от насочения пистолет.

— Силвърман, свали пистолета и ще се разберем. Ще изслушам всичко, което имаш да ми казваш.

— Да, сигурно ще ме изслушаш. Само че вече е късно. Тя е мъртва. Моята бедна Емили е мъртва.

— Силвърман...

— Млъквай! Не трябваше да се месиш в личния ми живот.

— Тя ме нае да изпълня една задача.

— Нямахте защо да ѝ показваш снимки как чукам друга жена.

„Аз не съм ѝ ги показвал“ — искаше да извика Сойър. Беше прехвърлил мръсната работа да се проследи Силвърман в друг отдел на своята агенция. Но все пак той отговаряше за всичко в агенцията. Щеше да поеме цялата отговорност. Освен това бе приел случая, а после го беше прехвърлил на друг. Съжаляваше, че бе отстъпил от решението си да не се занимава със семейни проблеми. Очевидно Емили Силвърман го беше сварила в момент на слабост.

Агентът лесно бе разкрил спатиите на Силвърман. Емили бе настояла да ѝ покажат снимките и той бе изпълнил желанието ѝ.

— Слушай, Силвърман, агенцията само извърши онова, за което ѝ бе платено. Жена ти беше уверена, че имаш интимна връзка.

— Проклет да си! — извика нещастният съпруг и размаха пистолета.

Джейн изпищя. Силвърман не сваляше очи от Сойър, но говореше на Джейн:

— Затвори си устата, момиче!

— Силвърман, пусни я.

— Не! Знаеш ли какво е направила жена ми, като е излязла оттук?

Детективът поклати глава.

— Самоубила се е, ето какво. Изгълтала е цяло шишенце с хапчета.

Сойър усети, че му се повдига. Каква ужасна история!

— Слушай, съжалявам...

— Съжаляваш — изкриви устни мъжът, — това не ми стига. Ще си платиш за това, което си направил.

— Не аз, Силвърман, ти го направи.

— Не, моите връзки бяха без значение — гласът му се прекърши.
— Аз обичах моята Емили.

— Дай ми пистолета, Силвърман. Емили няма да се върне, ако ме застреляш.

— Не — очите му блеснаха с безумен огън. — Твоят живот срещу нейния живот.

Внезапно дръжката на вратата се раздвижи и изтрака, чу се глас:

— Защо е заключено?

При неочаквания шум очите на Силвърман се откъснаха от Сойър. В тази частица от секундата той се хвърли напред и изби

пистолета от ръката му. Преди да се окопити нападателят, детективът го плесна по лицето с опакото на дланта си и го запрата до стената.

Силвърман захълца като дете, избърса разкървавената си устна и се свлече на пода. Дръжката на вратата продължаваше да трака.

— Махайте се от вратата! — изкрещя Сойър.

След грубото нареждане настъпи пълна тишина.

— Стани, Силвърман — каза той.

Мъжът с мокро от сълзи лице почна да се надига под острия поглед на Сойър. Щом стана, обърна се и се затътри към вратата.

— Силвърман.

Нещастникът спря и извърна глава.

— Никога вече не се доближавай до мене — гласът на Сойър беше равен, но личеше, че едва сдържа гнева си. — Ако се доближиш, ще съжаляваш — помълча и добави: — А сега се махай оттук.

Адамовата ябълка на Силвърман подскочи и той наведе глава.

— Вън!

Разтреперан, мъжът почна да отключва вратата. Щом успя да я отвори, хукна по коридора.

Сойър вдигна пистолета от пода. Безмълвните конвулсии на Джейн се превърнаха в шумно ридание.

— Той... той можеше да те убие.

— Можеше, но не го направи — отиде до секретарката си и несръчно я потупа по рамото.

— Мислиш ли... че може пак да дойде?

Той сви устни.

— Един Бог знае. Лудите понякога са непредсказуеми.

— Не трябва ли да извикаш полицията? — ново ридание разтърси крехкото тяло на Джейн.

— Не. Точно сега съвестта го гризе жестоко и това му е достатъчно наказание — променяйки темата, Сойър каза нежно: — Ей, момиче, ако не спреш да плачеш, ще ти стане лошо. Знаеш ли какво искам от тебе? Обади се на Хари и го извикай да те вземе. До края на деня си свободна.

Джейн го погледна с големи, уплашени очи.

— Но...

— Нито дума повече — усмихна се Сойър. — Кой все пак е шефът тук? — вдигна ръка. — Няма нужда да отговаряш на този

въпрос.

— Ако... си сигурен — колебливо се усмихна и Джейн.

— Сигурен съм. Хайде, извикай съпруга си.

Малко по-късно той отново седеше зад затворената врата на кабинета си. Не беше си направил труда да каже на другите си служители за случилото се. Слава богу, че Силвърман беше заключил. Ако оня, който беше искал да влезе, бе успял, Силвърман можеше да загуби напълно самообладание и да ги застреля всички. Но според Сойър той беше страхливец, само приказваше, а не правеше нищо.

Готвеше се да извика Ралф, когато телефонът иззвъня.

— Да.

— Защо си толкова ядосан?

Беше Харлан, последният човек, с когото би искал да говори.

— Това не те засяга. Какво има?

— Само проверявам докъде си стигнал с Колсън.

— Напредвам — „но не заради тебе“ — добави наум Сойър.

Разбира се, Харлан нямаше защо да знае това, поне засега.

Дори по неясната телефонна линия се чу въздишката на Харлан.

— Що за отговор е това?

— Слушай, Харлан, искаш ли да си свърша работата?

— Разбира се, но...

— Тогава остави ме да я свърша, както и когато намеря за добре.

— Това значи, че досега не си открил нищо.

— Това значи да ме оставиш да си гледам работата.

— Искам да се заемеш с този случай, чуваш ли? Без да се разсейваш с друго.

Сойър отдръпна слушалката от ухото си, докато Харлан продължаваше да дрънка. Чак когато млъкна, се обади:

— Трябва да излизам.

— По дяволите, Брок.

— По-късно ще говорим.

Сойър шумно затвори слушалката. Остана загледан пред себе си, като отново се питаше в какво ли гнездо с оси се беше наврял.

Томас Дженингс, размахвайки дипломатическото си куфарче, влезе през задния вход на къщата си. Вечерният ветрец рошеше косата

му, докато отваряше вратата. Влезе вътре. Посрещна го тишина. Знаеше, че Флорънс, икономката, вече се е прибрала в спалнята си. Колата на Анет беше в гаража, което означаваше, че тя е вкъщи.

Надникна в кухнята, после тръгна по остъкления коридор, който минаваше по цялата дължина на къщата. Спря на вратата и видя как жена му отива до барчето и си налива питие.

— Вече си пиана — обади се зад гърба ѝ.

Анет изкрещя, извърна се и го загледа с изцъклени очи.

— А, великият проповедник се е върнал. Да се поклоня ли и да ти целуна краката, както правят последователите ти? — тя се изкикоти и разля питието си по пода. — Оох, виж какво ме накара да направя? — и пак се изкикоти.

Томас влезе в стаята.

— Господи, прилошава ми, като те гледам.

Тя се изсмя.

— На мене ми става още по-лошо, като те видя, лицемерна свиньо.

— Изглеждаш ужасно. Откога не си ходила на фризьор и не си се гримирала?

— Тебе какво те интересува? — подхвърли Анет. — Ти или не си в града, или си с някоя от твоите мадами, или и едното, и другото.

Той я изгледа продължително. На красивото му лице бе изписано отвращение.

— Няма защо да слушам твоите глупости — обърна се и тръгна към вратата.

— Коя е Кейт Колсън?

Той се закова и се извърна.

— Какво каза?

— Чу много добре. Коя е тя? Струва ми се, че не е една от твоите курви. Доста е изискана.

Томас се доближи.

— Не се опитвай да започваш игрички с мене — стисна и отпусна юмруци, а ноздрите му се разшириха. — Знаеш какво ще се случи.

Жена му не трепна.

— Няма да ме удариш отново. Ако посмееш, татко ще те убие.

— Откъде познаваш Кейт Колсън?

Сякаш изморена от играта, Анет каза с отегчен глас:

— Тя дойде тук, за да те види.

Загорялото лице на Томас пребледня.

— Дошла е тук?

— Това казах.

— Какво искаше? — гласът му потрепваше. Кейт Колсън в дома му. Господи! Тая кучка можеше да разруши всичко.

Анет повдигна мършавите си рамене.

— Само поиска да ти кажа, че е идвала.

Сега Томас започна да се поти.

— Страхуваш се от нея, нали? — изсмя се пак тя. — Тая жена май те е пипнала здраво.

— Затвори си мръсната уста.

— Ще я затворя, след като ми кажеш коя е тя и какво общо има с тебе.

Той внезапно затрепери от страх.

— Кажи ми — процеди Анет. — Ако не кажеш, кълна се, че ще те издам, ще разкажа на татко твоите малки тайни. Като например как ме връзваш и ме биеш. Искаш ли още?

— Добре, кучко — избухна Томас. — Чуках я, когато бях в гимназията — бръкна в задния си джоб и извади носна кърпа. Избърса потта от челото си. — Тя забременя и роди копеле.

— Какво стана с детето?

— Не знам. Осиновиха го или нещо подобно.

— Боже мой!

Настъпи мълчание. Той гледаше как по лицето на жена му пробягват безброй чувства. Как бе възможно това да се случи? Точно сега, когато работите му се нареждаха чудесно. Кейт Колсън не можеше да иска от него нищо добро. Стомахът му се надигна. Просто трябваше да се справи с положението, както винаги бе успявал да се справи с всичко.

С изкривено от болка лице Анет наруши мълчанието:

— Ти, мръсничко, си й направил бебе. А аз напразно те моля да ми позволиш да имам дете.

— Само защото баща ти иска внук.

— Това не е вярно — извика жена му. — Аз искам дете.

Томас нахално я огледа от горе до долу.

— Ти ли? Ти не можеш да отгледаш дете — изсмя се жестоко. —
Ще му сипваш в шишето уиски вместо мляко.

— Копеле!

Томас уморено въздъхна.

— С обидите няма да стигнеш до никъде. Освен това аз не съм виновен. Ти си неплодна, а не аз. Това кажи на баща си.

— Може вместо това да кажа за Кейт Колсън.

Лицето му се изкриви от яд.

— На твое място не бих го направил. Нали и аз знам няколко тайни за малкото момиченце на татко, които няма да му е приятно да чуе. Може дори да получи сърдечен удар.

Анет вдигна ръка. Той я стисна за китката и впери очи в лицето ѝ.

— И не си помисляй такова нещо — блъсна я и се обърна.

— Дано да изгориш в пъкъла! — изкрещя Анет.

Томас вече не я погледна. Продължи да крачи и излезе от стаята.

Адвокатската фирма на Джонс и Страсбург в центъра на Остин бе известна. Основана бе в края на миналия век от Уилям Джонс, а сградата допринасяше за историческото очарование на града.

Фирмата назначаваше най-изтъкнати адвокати. Чест бе да работиш в нея.

Безспорно и Кейт се бе чувствала горда, че е там. Дори и сега, когато паркира колата си в гараж, долепен до сградата, изпита известно страхопочитание. Кейт бе наистина поласкана, когато преди няколко години я поканиха във фирмата, макар че бе започнала от дъното и постепенно се бе издигнала. Това не я притесняваше; израстването ѝ бе вълнуващо предизвикателство.

Но от фирмата имаше не само хубави спомени. Преживяла бе и тревоги, и разочарования. Сблъсъкът ѝ с Дейв Нилсън и Харлан Мур бе най-неприятният.

Кейт рядко посещаваше фирмата, защото времето не ѝ стигаше. Но днес бе решила да намери време. Бившият ѝ шеф, Уилям Джонс III, който ръководеше фирмата, ѝ се бе обадил и настоял да дойде. Кейт предполагаше, че той ще я подкрепи в предстоящите избори.

Беше се облякла старателно в елегантен копринен костюм с пола малко над коленете. Семпла златна верижка висеше в деколтето на бялата ѝ копринена блуза. Златни обици с перли отговаряха на верижката. Косата ѝ бе вдигната както обикновено, над врата.

С подобно на някогашното вълнение Кейт излезе от колата. Слънцето я озари. Спря и вдигна очи нагоре. Не би могло да се мечтае за по-хубав ден, каза си тя. Но пролетта беше доста суха и навярно фермерите бяха почнали да се притесняват.

Кейт отклони мислите си от времето и тръгна към сградата, решена да се наслади на неочакваното си посещение тук. В следобедните заседания на съда имаше няколко дела, свързани с наркотици, и още едно изслушване за попечителство над дете. В края

на списъка си със задачи за деня бе отбелязала, че трябва да се обади в канцеларията на Томас и да провери дали се е върнал от Русия.

Беше се обаждала вече два пъти, без да назове името си. И двата пъти ѝ бяха казали, че очакват преподобният Дженингс да се върне през тази седмица.

Под името на Томас бе записала името на Сойър Брок. Трябваше да му се обади, след като получи някаква информация от Томас. Тогава детективът щеше да намери дъщеря ѝ.

По тялото на Кейт премина внезапна тръпка. Мисълта, че може да види живата Сара, а не само да я носи в сърцето си, бе замайваща. Ако Сойър Брок можеше да постигне това, щеше да приеме всичко, дори и нежеланото физическо привличане на детектива.

Кейт влезе в главното фоайе. Беше изключително красиво, правоъгълно по форма, с две големи кафяви, кожени канапета и четири-пет кожени кресла. На една от покритите със стъкло масички лежах популярни и бизнес списания. Таванът бе леко заоблен и открит, осветяваше щедро многобройните живи растения и ценните картини по стените.

Кейт спря тук само за миг, поговори с портиера и няколко служители и се качи с асансьора на горния етаж, където бяха офисите на Бил, както наричаха Уилям Джонс. Секретарката му я посрещна с широка усмивка.

— Добър ден, съдия Колсън, изглеждаш чудесно.

— Благодаря, Бренда. Ти също.

Бренда остави работата си и подпря брадичка с ръка, а очите ѝ светнаха от любопитство.

— Как върви работата в съда?

— За съжаление не оставаме без работа — усмихна се Кейт.

— Много лоши неща стават, а?

— В някои дни е тъй напрегнато, че прилича на зоологическа градина.

Секретарката се засмя, от което се залюляха възпълното ѝ тяло и къдравата ѝ руса глава.

— Там си в друг свят.

— Да, но фирмата ми липсва.

— И ти ни липсваш — увери я топло Бренда. — Особено на господин Джонс.

— И той на мене. Свободен ли е да ме приеме сега? Ако не, бих се отбила в някогашния си кабинет, за да видя моята секретарка. Всъщност, бивша секретарка.

— На нея най-много ѝ липсваш.

— Чувствата ни са взаимни.

Апаратът на бюрото на Бренда изписука. Тя натисна един бутон и се обади:

— Да, господин Джонс.

— Кейт дойде ли?

— Да, сър.

— Нека да влезе.

Кейт тъкмо посегна към тежката врата и тя широко се отвори.

— Кейт, мила, радвам се да те видя.

— И за мене е радост — тя протегна ръка.

Бил Джонс сърдечно я разтърси, преди да посочи на гостенката си стол.

Кейт седна и огледа бившия си шеф. Беше висок, с изтъняваща руса коса и начало на шкембенце. Не беше красив, но присъствието му внушаваше уважение. Беше един от най-интелигентните хора, които Кейт бе срещала.

— За пръв път ли идваш, след като ни напусна? — попита той още прав.

— Не, бях тук преди около месец, но ти не беше в града.

— Чаша кафе?

— Това ще е добре — усмихна се Кейт.

Докато Бил отиде при барчето, тя се огледа. Винаги се бе чувствала удобно тук, макар че офисът му бе твърде мъжки. Голямо дъбово бюро заемаше единия край. На солидните библиотечни шкафове бяха наредени стотици книги. Лични снимки и скъпи картини украсяваха стените. Еркереи прозорец зад бюрото, обграден със сини завеси, откриваше величествена гледка към града и река Колорадо.

Бил ѝ подаде чаша кафе и седна зад бюрото си.

— Сигурен съм, че се чудиш защо те помолих да се отбиеш — той се засмя. — По-точно е да се каже, че настоях да дойдеш.

Кейт го погледна над чашата си.

— Нямам нищо против. И аз исках да те видя, но работата е толкова много, че не ми остава никакво време да се забавлявам.

— Но си доволна от работата си, нали?

Очите на Кейт светнаха.

— О, да. Не бих я сменила с друга.

Бил наклони глава.

— Дори и за да се върнеш тук?

— Затова ли ме повика?

— Не. Но бъди сигурна, че бих се радвал да си тук. Знам обаче, че ти си попадна на мястото — след кратка пауза продължи: — И това ни води към причината да поискам тази среща — помълча още малко и отпи от кафето си. — Организира ли вече кампанията си?

— Подготвям я.

— Ще ти помогне ли едно финансово подкрепление.

Кейт се понадигна от стола си.

— То се знае.

— Тогава смятай, че го имаш — Бил Джонс отвори чекмеджето на бюрото си, извади един чек и й го подаде.

Тя погледна вписаната сума и вдигна разширени от учудване очи.

— Поласкана съм и съм много благодарна.

— Горд съм, че мога да ти помогна. Вярвам в това, което правиш, мила. Строгостта ти към престъпниците е нещо, което отдавна исках да видя. А това, че си жена, го прави още по-ценно.

— Не знам какво да кажа — промърмори Кейт. — Да каже „благодаря“ е твърде малко.

Бил махна с ръка.

— Знам, че си признателна. Просто вземи чека, а аз още повече ще се гордея с тебе.

Тя се изправи и усети, че в очите й напират сълзи.

— Още веднъж...

— Не казвай нищо повече. Само използвай парите добре.

— Благодаря, така ще направя — отвърна и преглътна бучката, която бе заседнала в гърлото й.

Поговориха още малко и Кейт напусна офиса му, после се сбогува и с Бренда. След няколко минути, когато тръгна по коридора, точно срещу нея се отвори врата и се показа Дейв Нилсън.

— Гледай, гледай, кой е тук — каза той с бледа усмивка. — Нейно благородие съдия Кейт Колсън — той излезе в коридора и застана пред нея.

— Здравей, Дейв — с хладна учтивост му отговори Кейт, макар че ѝ се искаше да плесне самодоволното му лице.

Видът му не отговаряше на високото му самочувствие, въпреки че той сигурно не го съзнаваше. Беше среден на ръст, с доста дълга пясъчножълта коса. Очите му бяха тъмносини и студени. Мустачките му бяха така внимателно подстригани, че приличаха на нарисувани над горната му устна. Общо взето изглеждаше хладен и пресметлив.

— Е, как върви? Още не си ли настъпила някого по мазола в съда?

Тя сви устни.

— Не пресилваш ли малко?

— Съвсем не — Дейв продължаваше да се усмихва въпреки хладината на погледа и саркастичния му тон.

Кейт настръхна.

— Слушай, аз не съм виновна, че Харлан се отказа от твоите услуги. Ти ме беше помолил да помогна с оправянето на данъците му.

— Вярно. Но нямаше защо да се хвалиш, че ти си намерила начин да му спестиш хиляди долари.

— Защо не? — попита Кейт. — Нали аз го направих?

— Според мен и двамата положихме усилия, а ти обра парсата.

Младата жена отегчено въздъхна.

— Виж, трябва да вървя.

Дейв вдигна рамене.

— Пак ще се видим, сигурен съм.

Тя бързо напусна сградата. Срещата с Нилсън я изнерви, а чистият въздух навън не подобри настроението ѝ. Потрепери въпреки топлото слънце.

— Дойде очакваният миг — промърмори си Кейт, изключи двигателя и се загледа в пространството.

Часът на истината най-сетне бе дошъл. Без да обръща внимание на разтуптяното си сърце, Кейт излезе от колата и тръгна към зданието в центъра на Сан Антонио, където се помещаваше канцеларията на Томас. Тя трябваше да знае. Ако случайно той бе занесъл бебето при баща си, а старият проповедник на свой ред го беше предал на някое добро семейство, просто щеше да си тръгне и никога вече нямаше да безпокои Томас. Но ако беше излъгал, щеше да си плати.

Опасенията на Кейт бяха реални. Раната, която той ѝ бе нанесъл с пълното си пренебрежение към нейните чувства, никога не беше зараснала. Тя се таеше в дъното на сърцето ѝ и само чакаше повод да отрови кръвта ѝ.

— Е, сега ще видим — каза си пак на глас, като се надяваше, че това ще я окуражи за последната стъпка.

И наистина ѝ помогна. След няколко минути вече беше при хубавичката секретарка на Томас, която я гледаше с открито любопитство.

— Преподобният в кабинета си ли е? — попита Кейт и се насили да се усмихне.

— Да, тук е. Имате ли уговорена среща...

— Не, нямам — без да каже нищо повече, Кейт се насочи към вратата с табелка: „Преподобният Томас Дженингс“.

— Почакайте — опита се да я спре секретарката. — Не може просто така да се вмъквате.

Кейт не ѝ обърна внимание, отвори вратата и влезе. Като се озова вътре, затвори вратата, облегна се на нея и се загледа в човека зад бюрото.

Дълго мълчание висна над кабинета. Най-сетне Томас стана и присви очи.

— Кейт? — гласът му бе тих, но остър.

— Точно така, Томас — с овладян тон отговори тя, макар че стомахът ѝ се бе свил на топка.

Беше поостарял, но съвсем малко. Може би си беше правил козметична операция. Нали не би допуснал телевизионната му аудитория да го види некрасив?

Облечен бе в ярки цветове и все още приличаше на момчето хубавец. Студени черни очи блестяха над правилните му черти и познатата усмивка прикриваше змийската му душа.

Сега, когато Кейт спря очи върху лицето му, видя, че в него се отразяват изненада и погнуса. И още нещо: страх.

— Какво, за бога, правиш тук?

Преди да успее да отговори, Томас излезе иззад бюрото си и я стрелна ледено.

— И преди всичко, как се вмъкна тук?

— Много лесно. Просто влязох.

— А сега просто излез. Не те искам тук.

— Много жалко — спокойно каза тя. — Защото няма да изляза, преди да ми отговориш на някои въпроси.

— Не може да влезеш тук с валсова стъпка, сякаш влизаш в своя дом, и да очакваш, че и аз ще заиграя по твоята свирка. Освен това след пет минути имам заседание.

— Отложи го.

— Какво? Да не си луда?

— Отложи го — повтори Кейт.

Тя не повиши тон, но рязката нотка накара Томас да отстъпи с една крачка.

— Заплашваш ли ме?

— Мисля, че да.

— Не бих те съветвал.

— Какво ме съветваш или не ме съветваш не ме засяга. Това представление е мое, а не твое. И ще го играем по моите правила.

Томас внезапно се изсмя, но смехът му прозвуча глухо.

— О, моята малка ясноока девственица се е сдобила с остър език и голямо самочувствие — той помълча и я огледа нахално. — Хм, кой знае? При други обстоятелства може би пак щях да поискам да опитам от твоето вкусно тяло. Все пак не е като да не съм го опитвал вече.

Ледена омраза сви сърцето на Кейт. Този път нямаше да му позволи да вземе връх или да я раздразни, както той се надяваше и както бе правил в миналото. Тя отдавна не беше изплашената, влюбена девойка, която попива всяка негова дума с благоговейна готовност и очакване.

— Не съм дошла тук, за да си говорим за старите времена — с преднамерена мекота каза Кейт. — Знаеш това, нали?

Томас започваше да се поти. Тя виждаше капките по челото му и се наслаждаваше на неудобството му. Ако не се боеше, че може да се поболее от по-дълъг престой тук, би проточила максимално словесното мъчение.

— Пари ли? Ако искаш пари...

Неочакваното ѝ отдръпване от вратата го прекъсна. Тя се приближи до него.

— Не, не съм дошла за пари.

— Тогава какво, по дяволите, искаш?

Очите на Кейт отразяваха презрението ѝ, но гласът ѝ не трепваше.

— О, преподобни, какъв светотатствен език за един Божи човек! Какво биха си помислили твоите последователи, ако те чуеха?

Кръвта нахлу в лицето на Томас, той стисна юмруци.

— Не намесвай моите последователи — гласът му трепереше. — На твоє място бих прекратил тая игра. Мога да те накарам да съжаляваш.

— Не колкото аз съм готова да те накарам да съжаляваш.

— Не можеш да ме изплашиш.

Презрението на Кейт растеше.

— Така ли? Не можеш да криеш греховете си вече — тя пристъпи още по-близо. — Дошъл е денят за разплата.

Той отстъпи назад.

— Не знам за какво говориш.

— Много добре знаеш. За нашето бебе, Томас. За детето, което двамата създадохме.

Долната му устна затрепери и той я прехапа.

— Бъди проклета! Казах ти никога да не споменаваш за това.

— Искам да знам истината.

— За какво? — с див глас попита Томас, а очите му шареха по стаята.

— Нашето бебе. Ти... — Кейт не можеше да произнесе ужасните думи. Но събра сили и продължи: — Ти си го подхвърлил в един мотел.

— Това не е вярно.

Тя преглътна разгорещените думи, които бяха на езика ѝ.

— Вярно е — с ледено спокойствие каза младата жена. — Времето за лъжи свърши, Томас. Ако не ми кажеш къде си подхвърлил бебето, ще ида при майка ти.

— Това няма да ти помогне — самоуверено отсече той.

— А, мисля, че ще ми помогне. Майка ти положително е знаела къде е бебето, защото Робърта се обади у вас да разбере дали си стигнал до къщи благополучно.

Подигравателна усмивка изви устните му.

— Каквото е знаела майка ми за копелето, е умряло заедно с нея.

Кейт усети, че дъхът ѝ спира, но не му позволи да го забележи.

Томас грозно и победоносно се изсмя.

— А пък ако мислиш за баща ми, трябва да ти кажа, че той никога не е знаел, че има някакво бебе. Е, съдия, сега какво?

— Нищо не се е променило. Няма да помръдна, докато не науча това, за което съм дошла. Името на мотела.

— Е, добре! — избухна той. — Хвърлил съм копелето в един мотел. Голямо чудо.

Един-единствен вик се изтръгна дълбоко от гърдите на Кейт. Макар че очакваше да я чуе, неподправената истина, облечена в думи, беше непоносима. Искаше да му изкрещи да затвори мръсната си уста, но не можеше да си го позволи. Трябваша ѝ подробности, всичките, колкото и мъчителни да бяха.

— В кой мотел и къде? — прошепна тя.

Лицето на Томас малко просветна, защото почувства, че напрежението е спаднало и той може да надделее.

— Бебето получи каквото заслужаваше, каквото ти и то заслужавахте — с всяка дума, която произнасяше, той се настървяваше. — Оставих го в една празна стая в мотела „Шейди Оукс“ в Остин, а то се късаше да реве. Обърнах се, избягах и не погледнах назад.

След неговото признание Кейт се почувства крехка като стъкло. Страхуваше се, че ако се помръдне, ще се строши на хиляди парченца.

На помощ ѝ дойде гневът, който бушуваше в нея. Излезе от вцепенението си с желание да бръкне в гърлото му и да му изскубне сърцето.

— Проклет негодник! Ти си истински боклук.

О, боже! Болката я убиваше отново. Мислеше, че иска да знае истината, но сега предпочиташе да не я беше чувала. Чувстваше се разкъсана, сякаш бе глътнала шепа ножчета за бръснене.

Кейт не беше възнамерявала да направи това, което последва. То просто се случи. Изпълнена с омраза, тя протегна ръка и зашлеви Томас тъй силно по лицето, че той политна назад към бюрото.

Изненадата промени изражението му. Той бързо се окопоти.

— Слушай, малка кучко! Никой не може да ме удари и...

Кейт му зашлеви втора плесница.

— Първата беше за мен! Втората беше за нашето бебе!

Очите на Томас блестяха убийствено, но не отвърна на ударите.

— Аз не съм раждал копеле, ти го роди — ноздрите му се разшириха. — Смятай се щастлива, че аз не те ударих по лицето. Ще направиш добре, ако изобщо забравиш, че си идвала тук. Нещо повече, забрави и за копелето и ме остави на мира.

— Преди това ще те видя в ада!

С тези думи Кейт се обърна, излезе от стаята и не се спря, докато не стигна до колата си. Беше напълно изчерпана. Нямаше полза.

Скритата рана се беше отворила, сякаш някой бе разрязал сърцето ѝ. Стараеше се да не мисли за Сара, да не мисли как е страдало бебето ѝ, оставено само, раздирано от плач. Кейт се замисли върху чудовищното зло, което Томас бе причинил и на нея, и на детето.

От очите ѝ се стичаха сълзи и изгаряха бузите ѝ. Стомахът ѝ се сви, когато изпита желание да го убие. Съжаляваше, че няма пистолет. Представяше си как се връща в кабинета му, насочва дулото в главата му и дърпа спусъка.

Не, това би било твърде лесно.

Най-напред трябва да го накара да страда.

Кейт преглътна горещите си сълзи и погледна към сградата.

— Ще си платиш, негоднико! Кълна се в гроба на майка си, че ще си платиш.

Томас не знаеше колко време бе изминало, докато спря да чува в главата си удари като от чук. Как бе посмяла тая кучка да го заплашва? Как бе посмяла да го удари?

В главата му кръжеше вихрушка от образи — виждаше Кейт паднала на колене да го моли за милост, да повтаря, че съжалява, че ще го остави на мира.

Поклати глава и изруга. В този миг вратата се отвори и влезе един от подчинените му, обучен от него.

— Добре — каза Томас. — Точно ти си човекът, който ми трябва.

Сойър потърка чело и отмести стола си назад. Погледна часовника си и въздъхна. Беше седем часът. В офиса беше тихо. Всички си бяха отишли в края на деня, дори и Ралф, който също като него, обикновено работеше до късно. Но тази вечер той празнуваше годишнина от сватбата си и жена му го бе помолила да се прибере навреме.

Телефонът иззвъня. Не го вдигна веднага, тъй като мислеше, че Джейн ще се обади. Но се сети, че тя си е отишла. Въпреки това се поколеба. Може да беше Даян. Беше я срещнал на изложба с картини на негов клиент и тя ясно му бе подсказала, че може да се върне в леглото ѝ, когато пожелае. Но той не желаше.

Телефонът продължаваше да звъни и той промърмори:

— По дяволите! — вдигна слушалката. — Брок.

— Господин Брок?

Би разпознал тембъра на този глас по всяко време и навсякъде. Пулсът му заби учестено.

— Здравейте, Кейт.

Нарочно назова името ѝ. Макар да не беше сигурен, стори му се, че тя пое дъх. Но може би само си въобразяваше.

— Слушайте, знам, че е късно...

— Няма проблем. Какво мога да направя за вас?

— Аз... ние трябва да поговорим.

Той веднага се оживи.

— Сега ли?

— Да, сега, но ако не е удобно — задъхано каза тя, — може и утре. Знам, че е късно, но и аз едва сега се освободих.

— Няма никакъв проблем. И сега е удобно.

— Благодаря — отвърна Кейт и ако той не се лъжеше, в гласа ѝ прозвуча облекчение.

Или пак си въобразяваше? „По дяволите, Брок, стига! Престани да търсиш скрити намеци. Нямаше такъв навик с другите си клиенти.“

— Тъкмо се готвех да изляза и да хапна нещо — каза Сойър.

Мълчание.

— Кейт?

— Защо не отложим тогава за утре?

— Слушайте, вие вечеряли ли сте?

— Не, но не съм гладна.

— Аз пък съм гладен. Ако не ви се яде, можете да изпиете едно кафе.

Тя все още се колебаеше.

— Защо се притеснявате, че могат да ни видят заедно? — попита той.

— Имам причини. Но този път ще направя изключение — бързо добави тя, без по-голяма топлина.

Искаше му се да отговори на тази забележка, но премълча и направо предложи:

— Да се видим тогава след петнайсет минути.

След като ѝ каза в кой ресторант, Сойър затвори слушалката и излезе, като хлопна вратата зад себе си. Жени!

Кейт не знаеше колко време бе останала със слушалка в ръка и с объркани мисли. Най-после затвори телефона и стана.

Откакто бе напуснала кабинета на Томас преди няколко дни, не беше на себе си. Наглед работеше както обикновено и като че ли всичко е наред, но вътрешно се чувстваше куха и наранена.

Имаше желание да излее мъката си пред Анджи, но не намираше подходящи думи. Снощи приятелката ѝ бе доловила, че се е случило нещо неприятно. Погледна Кейт отблизо и каза:

— Изглеждаш ужасно. Нещо лошо ли стана в съда днес?

— В съда всеки ден стават лоши неща.

Анджи се нацупи.

— Това не е отговор. Знаеш какво имам предвид.

— Не ми обръщай внимание. Просто съм уморена — отвърна поглед Кейт.

Анджи я изгледа, преди да добави:

— Както искаш. Но ако желаш да поговорим, знаеш къде съм.

Щом тя излезе от стаята, Кейт изпита желание да я извика обратно, но не го направи. Сама трябваше да носи товара си, сама да реши своя проблем.

Не беше успяла да говори с Анджи, но Сойър Брок беше друго нещо. На него трябваше да каже.

Сега, когато свали съдийската си тога и се готвеше за срещата с него, изпита страх. Искаше Сойър да намери дъщеря ѝ, но той самият се превръщаше в известно затруднение.

След двамайсет минути, когато Кейт влезе в китайския ресторант и го видя, мисълта да се откаже от услугите му отново изплува. Сойър вече седеше на тъмна маса до стъклена стена, зад която имаше малка градинка. Тя не беше идвала в този малко странен и поотдалечен ресторант, тъй като не обичаше много китайската кухня.

Имаше само дванайсет маси, застлани с червени покривки. Мокетът бе кафяв, а стените — бели. Само още две двойки седяха край масите.

Детективът я видя и се изправи. Беше облечен в джинси и плътна, жълта, спортна риза, носеше ботуши. Изглеждаше, че рядко облича костюм и предпочита неофициалните дрехи. Кейт трябваше да признае, че му приличат, но всъщност всякакви дрехи биха му стояли добре.

Докато се движеше между масите и приближаваше към него, тя огледа лицето му със солидни, високи скули и леко заострена брадичка. Силно лице, помисли си, силно и вдъхващо доверие.

Едва когато стигна до масата му, Кейт осъзна, че и той я бе наблюдавал със зелените си, смарагдови очи. Взираше се в нея, сякаш в ресторанта нямаше никой друг. Да бъдеш обект на такъв изпитателен поглед бе малко страшно, но и вълнуващо. Забави крачка. За миг усети изкушение да се обърне и да избяга.

— Добър вечер — поздрави я той.

Простият поздрав бе достатъчен, за да се стопи напрежението. Кейт се усмихна леко и седна на стола, който той бе изтеглил за нея.

— Решихте ли се да вечеряте?

— Не, само чаша кафе.

До лявото му рамо застана келнерка. Той ѝ даде поръчката и помълча, докато се оттегли.

— Били ли сте тук друг път?

— Не, но разбирам защо идвате тук.

— Така ли?

Кейт пак се усмихна.

— Тук е тихо, а предполагам, че и храната е добра. Приятно място да се поотпуснеш след един труден ден.

— Съвсем точно казано — съгласи се Сойър. — Сега по-добре ли се чувствате?

Тя пое дъх и се опита да успокои напрегнатите си нерви.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид ресторанта — отговори той, без да сваля поглед от нея. — Не вярвам някой важен човек или познат да ни види тук заедно.

Той подчерта думата „заедно“ леко подигравателно, но нямаше значение. Неудобно бе да ги видят заедно заради нейната работа, а не заради неговата.

— Тук е добре — каза Кейт.

Сойър кимна, а в този миг келнерката се яви с неговото ядене и нейното кафе. Мълчаха, докато той се хранеше с голям апетит, а тя отпиваше от кафето си. Той отмести чинията си едва когато я омете докрай.

— Не знаете какво вкусно нещо изпускате — усмихна се Сойър.

— Очевидно не знам.

За миг очите му блеснаха.

— Какво да ви отговоря? Казах ви, че храната е добра — отпи от бирата си. — И тъй, как върви кампанията ви.

Тя забави отговора си, като търсеше някакъв скрит смисъл зад невинния му въпрос. Но тъй като очите му останаха така неутрални, както и въпросът, отвърна:

— Всъщност кампанията едва сега започва.

— Предполагам, че няма да ви е трудно да спечелите в изборите.

— Защо мислите така?

— Вие сте съдия, за какъвто един полицай може само да мечтае.

А така ви възприемат всички в полицейската система.

— А вие, господин Брок?

— И аз също.

— Приятно ми е да чуя това.

— Не е вярно.

Тя го погледна стресната.

— Моля?

— Пет пари не давате какво мисля аз.

Кейт поруменя. По дяволите! Не биваше да позволи разговорът да се отклонява в такава посока. Трябваше инициативата да бъде у нея и тя да владее положението.

— Имате право на собствено мнение — с леден тон му отвърна.

Сойър се изсмя.

— Да, трябва да призная, че вършите всичко по свой начин, без да се интересувате накъде хвърчат треските.

Кейт отново бе изненадана, този път от неочаквания му и смущаващ смях. Цялото му изражение се бе променило и тя отново почувства, че този човек е опасен.

— Не вършите ли и вие така своята работа?

— Да, струва ми се, че да. Изглежда, че много си приличаме в това отношение.

Тя се извърна настрана, без да отговори.

— Вие не обичате много мъжете, нали, Кейт?

Личната забележка я притесни. Тя бързо отново се изви към него и забеляза, че се е придвижил по-близо. Усети, че дъхът му се смесва с нейния, което създаваше близост, която би трябвало да я изнерви. Стегна се и зачака у нея да се появи желание да избяга. Но то не се появи.

Сетивата ѝ се изостриха, ала не от страх, а от възбуда. Седеше до мъж, който ѝ се струваше привлекателен, а това я плашеше.

— Това не е ваша работа — отвърна най-сетне съвсем тихо.

Той се отдръпна и вдигна рамене.

— Както кажете.

— Казвам, че е време да поговорим за работата. Днешният ден бе дълъг — Кейт не го погледна в очите.

— Говорете. Слушам ви.

— Научих името на мотела, в който детето е било...

— Чудесно — прекъсна я Сойър. — Това е новината, която очаквах.

Тя се покашля, за да не позволи на гласа си да затрепери.

— И така, в кой мотел? — попита той, като я наблюдаваше внимателно.

— Мотел „Шейди Оукс“, тук, в Остин.

Погледна я изумено и недоверчиво.

— Какво?

Кейт се извърна от страх, че ще разгадае мислите ѝ.

— Мили боже! — възкликна той. — Преди години този мотел беше дупка, пълна с плъхове. Дори не вярвам все още да съществува.

— Моля се все още да е на мястото си.

— Искате да кажете, че някой е подхвърлил бебето на такова място?

— Да — кратко потвърди Кейт и Сойър отново я погледна с любопитство.

— Срещал съм ненормални хора, но този трябва да е бил истински боклук.

— Намерете я, каквито и усилия да са нужни.

— От самото начало ли знаехте това? — с укорен тон попита той.

— Не.

— Предполагам, че не искате да ми кажете как го научихте?

— Така е. Не искам.

— Чудесно — отсече Сойър и стана от мястото си. — Ще играем играта така, както вие искате, Кейт. И дано да ви се хареса.

Тя пак не отговори. Мълчаха и след като излязоха от ресторанта в лунната нощ.

— Ще ви се обадя — грубо каза детективът.

Отново бе твърде близо до нея. Стресната, младата жена го погледна. Очите им се срещнаха. В този миг въздухът сякаш се насити с напрежение — внезапно, силно и опасно.

Кейт се вцепени. Искаше да отклони погледа си от страх, че ще прочете мислите ѝ. А какво ли мислеше той? Сойър рязко се извърна, но тя бе забелязала неловкост в държанието му.

Мигът изчезна, но несъмнено бе, че са подвластни на някакво привличане. И то взаимно. Кейт изведнъж разбра какво става. Не само работата и професията ѝ бяха изложени на опасност, но и сърцето ѝ.

— Лека нощ — промълви тя уплашено и се качи в колата си.

Той затвори вратата и отстъпи.

— Карайте внимателно — дрезгаво я посъветва Сойър.

Стиснала здраво кормилото, тя потегли, но погледна в огледалото за обратно виждане. Уличната лампа осветяваше Сойър.

Не можеше да види очите му, но знаеше, че я наблюдава. Тя се съсредоточи върху уличното платно и натисна газта.

„По тънко въже се движиш, Кейт Колсън“ — каза си наум. Но съвестта ѝ мълчеше.

— Господин Симпсън, посочете сериозна причина, поради която искате отлагане на делото. Съдът е готов да го гледа. А вие не сте ли? И бих искала да знам защо внезапно заявявате, че се нуждаете от повече време.

Кейт скръсти ръце и го загледа. Знаеше причината за молбата му. Знаеше също, че прокурорът е в по-силна позиция. Не беше нужно този мързелив адвокат да отлага делото.

Клиентката на Симпсън, млада жена, бе обвинена, че е увредила един пациент в частна клиника. Нямахше доказателства, че медицинската сестра е присъствала при смъртта на пациента, но безспорно бе доказано, че тя е била последният човек, който се е грижил за него.

Истината беше, че адвокатът никога не беше готов, с колкото и време да разполагаше. Но това не беше уважителна причина за отлагане. Делото щеше да се гледа в продължение на няколко седмици и отлагането му би нарушило графика на съда.

— Ваше благородие — Симпсън се изправи и продължи да си играе с писалката. — Моля съдът за извинение, но не мога да изнеса подробностите, поради които имам нужда от допълнително време. Мога обаче да ви уверя, че решението за допълнително време на защитата би могло да има огромно значение за делото.

— Ваше благородие — прокурорът скочи на крака с презрителен израз на лицето. — Господин Симпсън не е в правото си. Защо трябва заради слабата подготовка и доказателства на защитата да се прахосват времето на съда и парите на данъкоплатците?

— Сигурна съм, че често става така, господин прокурор — каза Кейт, без да прикрива сарказма си. — И не само в моя съд. И така, господин Симпсън, искането ви за отлагане се отхвърля.

— Но, ваше благородие — промърмори адвокатът.

— Господин Симпсън — строго се обърна към него Кейт, — не хленчете. Всеки по-нататъшен опит да отклоните съда няма да бъде

във ваша полза.

Той я изгледа войнствено, но се въздържа да каже още нещо.

Кейт почака една минута и обяви ясно:

— Призовете първия си свидетел.

Краката ѝ изтръпнаха и цялото ѝ тяло се бе схванало. Кейт бе прекарала на стола си часове наред. Но работният ден бе свършил и тя се прибираше вкъщи.

Нямаше търпение да се натопи във ваната, да отмие болките и притесненията от целия ден. Свидетелските показания по делото за клиниката я бяха потиснали. Не преставаше да се учудва, че в света има толкова низост, макар и тя самата да бе страдала от низостта. Не беше забравила болката от миналото, но и не се ровеше в нея. Ала когато гледаше дело като днешното, отчаянието и гневът отново се надигаха в сърцето ѝ.

Кейт се надяваше, че Анджи няма да е вкъщи тази вечер. Искаше да е сама. След като се изкъпеше, щеше да седне на шезлонга в спалнята си и да поработи. Трябваше да прегледа две-три дела и да вземе някои решения във връзка с кампанията си.

Скоро Кейт зави по своята улица. Видът на хубавата ѝ къща, кацнала на хълма, винаги я радваше. Често ѝ се струваше, че тя е мечта, а не действителност, макар вече да я притежаваше — по-точно тя и ипотечната компания. Щеше ли да дойде ден, когато дъщеря ѝ... Отпъди тази мисъл. Нямаше сили да се връща към нея. Ако не откриеше дъщеря си, очакваха я още страдания.

Стигна до дългата алея пред дома си и се готвеше да завие, но внезапно натисна спирачката. Пред гаража ѝ беше паркирана кола. Намръщи се. Автомобилът беше черен линкълн. Още повече се смръщи. Дейв Нилсън имаше точно такъв. Възможно ли беше да е Дейв? В нейната къща. Не. И все пак...

Спря малко зад линкълна и се готвеше да излезе от колата си, когато иззад ъгъла на къщата се появи двойка.

Кейт задържа дъха си, а лицето ѝ побледня. Наистина беше Дейв. С Анджи. Натисна устата си с ръка, за да не извика от изненада. Двамата не само бяха заедно, но вървяха под ръка и се смееха.

Тя примигна няколко пъти, сякаш искаше да проясни погледа си. Но това не ѝ помогна. Видението не изчезна. Двата вървяха право към нея. Кейт успя да се овладее и излезе от колата си. Двойката спря пред нейния кадилак. Известно време никой не наруши неловкото мълчание.

Над рамото на Анджи Кейт виждаше как лекият ветреца полюшва листата на дърветата. На близкия дъб две катерички подскачаха от клон на клон. Загледа се в животинките, докато ѝ дойде наум какво да каже.

Приятелката ѝ първа наруши мълчанието.

— Съжалявам, че Дейв ти е запушил пътя.

— Няма нищо — отговори тя с глас, който и в собствените ѝ уши прозвуча странно.

— Не... смятахме да излезем, преди ти да се върнеш — добави несръчно Анджи с надежда да разреши напрежението.

— Е, как върви кампанията?

Кейт премести погледа си от смутеното лице на Анджи върху Дейв. Лицемерна усмивка се изписа на устните му. „Не му позволявай да разбере, че ти се иска да изметеш с плесница тая усмивка от лицето му. Запази спокойствие.“

— Добре. Много добре — отговори хладно.

— Какви са шансовете ти да бъдеш избрана? — продължи Дейв.

— Това интересува ли те? — срязва го тя въпреки лекцията, която току-що си бе прочела.

Лицето му се изопна, после той се засмя.

— Ти наистина си студенокръвна кучка.

— Хей, вие двамата! — извика Анджи, като местеше поглед от единия към другия. — Мачът свърши, окей?

— Ще поместя колата си, за да можеш да изкараш своята.

— Кейт, чакай.

Погледна изплашеното лице на приятелката си и забеляза, че все още е хванала Дейв под ръка.

— Чакам — отвърна Кейт.

— Щях да ти кажа. Наистина.

— Наистина ли, Анджи?

Как приятелката ѝ може да изпитва романтични чувства към простак като Дейв Нилсън, беше необяснимо за Кейт. Но като

помисли, лесно намери отговора. Той беше преуспяващ адвокат, от богато семейство. На Анджи сигурно ѝ се струваше, че е хванала златна рибка. Само че Кейт много добре знаеше: Дейв нямаше да се ожени за Анджи.

— Кейт, моля те не се сърди. Веднъж се опитах да ти кажа, но ти бързаше за съда...

— Остави я да върви по дяволите — прекъсна я Дейв. — Кой се интересува дали се сърди или не? Няма защо да ѝ се извиняваш заради нас.

— Той има право, Анджи. Можеш да се виждаш с когото пожелаеш.

Анджи наведе глава.

— Чувам какво ми казваш, Кейт, но не ти вярвам.

— Няма нищо — усмихна се тя. — Ще поговорим по-късно.

— Хайде, сладурче — подкани я Дейв и дръпна ръката на Анджи. — Да се разкараме оттук.

Тя като че ли имаше желание да спори, но не каза нищо. Хвърли безпомощен поглед към Кейт и го последва до колата му.

„Не трябваше да ги запознавам“ — помисли си Кейт. Преди няколко месеца беше завела Анджи на едно парти във фирмата, а когато Дейв се приближи, тя ги запозна. Нямаше как да го избегне. И повече не беше мислила по въпроса. Досега.

Какво ли бе намислил Дейв, питаше се тя, докато изтегляше колата си на заден ход от алеята. Когато линкълнът зави зад ъгъла, се върна на алеята и паркира своята кола. Какъв беше истинският му мотив да се вижда с Анджи? Кейт и за секунда не допускаше, че той може да няма скрита цел. Най-вероятно искаше да си отмъсти на нея.

С натежало сърце влезе в къщата. Удоволствието ѝ, че се връща у дома, бе помрачено.

— Сойър, почакай!

Той чу повикването от разстояние и се поколеба, макар да чувстваше, че ще е най-добре да скочи в ягуара си и да избяга.

По дяволите! Нямаше време да се надлъгва с Харлан, поне в този момент. През тъмните си очила видя как магнатът на недвижимите имоти бърза към него.

— Радвам се, че те настигнах — подвикна запъхтян Харлан. — Секретарката ти ми каза, че току-що си излязъл. Разминали сме се с няколко секунди.

— Е, какво има?

Част от доброто настроение на Харлан се изпари, като забеляза явното неудоволствие на Сойър.

— Какво има? Искам да поговоря с теб — изръмжа той.

— Кое е тъй спешно? Вече съм закъснял за една среща — нямаше среща, но ако не се отървеше от Харлан с една невинна лъжа, кой знае какво щеше да поиска от него.

— Имам сведения, които може да са ти от полза.

— За какво?

— За проучването на Кейт Колсън.

— Така ли? — наостри се Сойър.

— Вчера научих нещо интересно във фирмата на Джонс и Страсбург.

— Наистина ли? — с раздражение попита той. По причина, в която не искаше да се задълбочава, допускаше, че това, което ще му каже Харлан, няма да му е приятно.

— Бившият ѝ шеф ѝ дал голямо дарение за кампанията.

— И какво?

Лицето на Харлан пламна.

— Какво? Само това ли можеш да кажеш?

— Е, мога да кажа и повече, но не виждам как това ще ми помогне в проучването.

— Ами че тя спи с този човек, не разбираш ли?

— Можеш ли да приведеш доказателства, или това е само слух?

Самоувереността на Харлан помръкна.

— Слух е, но съм сигурен, че е верен. Вече ти казах колко бързо тя се издигна до върха на фирмата. И все още мисля, че за да го постигне, е спала с този-онзи — внезапен смях изкриви лицето му. — Тя е умна, вярно е, но не чак толкова. Просто е знаела кои бутони да натисне. И мога да се обзаложа на едно към десет, че и сега натиска същите бутони с един или няколко от колегите си съдии.

— Ще имам това предвид.

— Какво, по дяволите, става с теб? — наклони глава Харлан. — Да не е впримчила и теб? Боже мой, да не се надяваш и ти да се

облажиш с това... маце?

— На твое място бих си мерил думите.

Убийственият тон на Сойър очевидно постигна желанния ефект.

— Извинявай — промърмори Харлан.

— Ако си свършил, ще се заема с работата си — Сойър многозначително помълча. — По случая с Кейт Колсън.

Харлан просветна.

— Защо не ми каза това в самото начало?

— Ти не ми даде възможност с голямата си уста.

Тупна Сойър по рамото.

— Знаех, че няма да ме подведеш. Хвани я натясно, синко.

Детективът се качи в ягуара си, запали двигателя и потегли. Колкото и бързо да караше, не можеше да премахне лошия вкус от устата си.

Неоновата табела беше там, малко накриво и поизбеляла, но все пак беше там. „МОТЕЛ ШЕЙДИ ОУКС.“ Под този надпис пишеше още нещо: „ДАВА СЕ ПОД НАЕМ.“ Спомени за нощи, прекарани в подобни дупки, нахлуха у Сойър. Изпълни го безпомощно отвращение.

Слезе от ягуара и тръгна по тротоара. Очите му шареха наляво и надясно, за да проучи околността. Представяше си как е изглеждал този мотел преди години, когато бебето е било подхвърлено тук. Навярно не е изглеждал много по-различно от сега, каза си той и се замисли за негодника, който е бил способен да извърши такова нещо.

Постройката беше изоставена. Имаше нужда не само от нова боя, но и от цялостен ремонт. Подовете сигурно бяха изгнили и наклонени. На масичките в малките стаички не би могло да се остави чаша, без да се плъзне надолу.

Сойър поспря пред тесния навес и надникна през овехтялата, полуспусната щора. Във входното антре нямаше никого, но той бе сигурен, че някой се навърта наблизо. Отвори вратата, от което се разлюля и звънна малка камбанка. Почти мигом през вратата отдясно се появи мръсен, дебел мъж.

Той огледа Сойър, като продължаваше да човърка зъбите си с клечка.

— Имаме само една свободна стая — каза дебелият. — Ще я вземеш ли?

Детективът не отговори веднага. Продължи да оглежда преддверието, което беше в още по-окаян вид от външността на мотела. Подът бе покрит със зелен мокет, който някога може да е бил в тон с тапицираните в зелено столове. Сега всичко беше износено и мръсно. Силната миризма на готвено беше почти задушаваша. Сойър изпита желание да се обърне и да излезе оттук. Но изправи рамене и погледна човека, който го следеше с отегчено любопитство.

— Е, господине, какво ще кажеш? Няма да те чакам цял ден.

— Не ми е нужна стая — отговори той.

— Тогава какво искаш?

— Информация.

Лицето на дебелия се смръщи грозно.

— Полицай ли си? Защото, ако си...

— Не съм полицай, аз съм частен детектив.

Човекът изплю клечката за зъби, която кацна до лакътя на Сойър.

— Ами и те не ми харесват повече отколкото полицаите.

— Не е нужно да ме харесваш. Нужно е само да поговорим.

Преди да получи отговор, Сойър бръкна във вътрешния си джоб и извади две двайсет доларови банкноти.

Очите на събеседника му светнаха и тонът му стана по-дружелюбен. Ухили се и потърка корема си, покрит с тениската.

— Е, просто малко ми се развърза езика — захили се още по-широко. — Нали разбираш?

— Да, разбирам — каза Сойър и му подаде едната банкнота.

— Та какво искаш да знаеш? — човекът се опря на тезгяха и зачака.

— Откога работиш тук?

— От около десет години. Аз и госпожата ми купихме мотела от един приятел и жена му.

— Знаеш ли къде може да е сега? Приятелят ти.

— Да, под тревата.

— Искаш да кажеш, че е умрял?

— Да.

— Ами жена му?

— И тя.

— Някой от тях не е ли споменавал случайно, че преди около деветнайсет години тук е било оставено едно бебе?

— Оставено в някоя от стаите ли?

„Собственикът ни най-малко не изглежда изненадан“, помисли си Сойър. В тая дупка навярно беше виждал и чувал и по-лоши неща.

— Това искам да кажа.

— Не, не си спомням.

Сойър се ядоса:

— Трябва нещо повече да ми кажеш, за да заслужиш парите, които ти дадох — присви очи и заговори по-остро: — Не искаш да ми върнеш тая банкнота, нали?

Дебелият леко отстъпи, сякаш изведнъж се бе изплашил от него.

— Не, не искам да я връщам.

— Тогава предлагам да се поровиш в мозъка си — усмихна се сега Сойър — и да си спомниш нещо, каквото и да е, което може да ми помогне.

— Ами... имаше един старец, който беше работил тук от построяването на мотела.

— Къде мога да го намеря — обнадежден попита Сойър.

— Ами... — човекът си почеса главата и по раменете му се посипа пърхот. — Не знам точно. Чакай да видя, може да имаме нещо, на което е написан адресът му.

— Провери, моля ти се — настоя детективът.

— Ще ти струва още пари.

Сойър извади още една банкнота.

— Намери го.

Собственикът го изгледа като че ли не му се искаше да му обърне гръб. Най-после се завлече в стаята, от която беше излязъл.

Сойър мушна ръце в джобовете си и тихичко изруга. Не беше вършил такива проучвания от много години, още откакто агенцията му се бе разраснала. Беше специалист в индустриалния шпионаж и разследванията на застрахователни измами. Защо вършеше тая неприятна работа сега? Не беше заради Харлан. Това си признаваше с готовност. Това, което не искаше да признае, бе, че е тук заради една жена с тъжни, шоколадовокафяви очи.

Внезапно на Сойър му се стори, че вижда някакво движение. Обърна се наляво и видя огромна хлебарка да пълзи по тезгяха, после изчезна.

Още една ругатня излезе от устата му точно когато собственикът се върна ухилен.

— Намерих домашния му адрес.

Детективът почти грабна листчето от ръцете му.

— Благодаря.

Обърна се, излезе навън на светло и пое първия си дълбок дъх, откакто бе намерил това място.

Десет минути по-късно Сойър спря колата си пред друга тъжна, изоставена постройка. Малката дървена къща с олющена боя беше на един ъгъл в квартал, явно постепенно западал в течение на години. Някои от къщите пустееха, други, все още обитавани, бяха в също тъй окаяно състояние.

Но точно тази къща, в която — както се надяваше той — живееше прислужникът Мат Роскоу, беше по-различна. Тревата пред нея, макар и малко, бе окосена. На прозорците имаше пердета, а във въздуха се носеше аромат на бекон.

Сойър отиде до предната врата и почука. Сивокоса жена му отвори. Избърса ръце в престилката си и се усмихна. Детективът, обнадежден, заговори:

— Добро утро, госпожо. Извинявайте, че ви безпокоя, но търся Матю Роскоу. Дали той случайно не живее тук?

Усмивката ѝ изчезна, а надеждите на Сойър угаснаха. Все пак представи детективската си карта.

— Детектив? — бръчките по челото на жената станаха по-дълбоки. — Не разбирам.

— Само трябва да му задам няколко въпроса — Сойър топло се усмихна. — Той тук ли е?

— Не... няма го.

Проклятие! Но лицето му не отрази огорчението, усмивката не слезе от лицето му.

— Очаквате ли го да се върне скоро?

Знаеше, че трябва да е внимателен с тази жена. Макар да бе симпатична, този тип жени можеха да ти захлопнат вратата под носа, ако си много настъпателен.

— Не, всъщност той вече не живее тук.

— А можете ли да ми кажете къде живее? — беше забравил колко отегчителна бе подобна проучвателна дейност. Можеше да изчерпи търпението и на светец, а Сойър не беше светец. — Вижте, госпожо...

— Майърс — добави тя не тъй подозрително. — Аз съм дъщеря му.

— Искам само да попитам Роскоу, дали си спомня нещо за едно бебе, което се смята, че е било оставено в мотел „Шейди Оукс“ преди доста години.

Жената се намръщи.

— Не помня да е споменавал за такова нещо.

— Точно затова искам да говоря лично с него — Сойър наблегна на последната дума.

Тя помълча, сякаш обмисляше дали да му каже или не нещо повече. Той следеше по лицето ѝ нейната вътрешна борба. Очевидно бе издържал изпита, защото тя му довери:

— Той е в старчески дом в Хюстън, където сестра ми може да го наглежда. Здравето му не е добро. Невинаги схваща, нали ме разбирате? Не е луд, но е малко объркан.

— Разбирам, госпожо Майърс. И все пак искам да поговоря с него. Така че, ако ми дадете адреса на дома, ще съм ви благодарен.

— Почакайте малко, ще ви го напиша.

След няколко минути тя му подаде лист хартия. Сойър го мушна в джоба на самото си с усмивка. Нещо му казваше, че не бива да предлага на жената пари. Тя стоеше много по-високо от оня жалък собственик на мотела. Не би желал да обиди тази жена. Протегна ѝ ръка и се сбогува:

— Благодаря, че ми отделихте време и за помощта.

Тя срамежливо сложи загрубялата си ръка в неговата.

— Дано той да може да ви помогне.

— Дано — повтори Сойър и слезе по стъпалата.

Сега беше попаднал на надеждна следа. Трябваше само да намери време да отиде до Хюстън. Но първо трябваше да види клиентката си. Не спря да помисли дали това беше разумно, защото вече знаеше отговора. Не беше разумно.

Кейт погледна през един от прозорците в главната квартира на избирателната си кампания. Каква прекрасна нощ, помисли си тя. Небето гореше като кутия, пълна със скъпоценни камъни. Сигурно нямаше достатъчно големи числа, за да се изброят звездите. Само Бог можеше да ги преброи, същият Бог, от когото очакваше да се погрижи за детето ѝ.

Отърсвайки се от меланхоличното си настроение, тя се откъсна от прозореца и се върна на бюрото. Главната квартира жужеше като кошер. Джинджър тичаше като командващ сержант и даваше

нареждания на многобройните доброволни сътрудници. Те само ѝ се усмихваха добронамерено и изпълняваха.

Шумът и организираният хаос изморяваха Кейт. Можеше да идва тук едва след пълния работен ден в съда. Делото за клиниката бе стигнало до съдебните заседатели рано тази сутрин. Следобеда се изредиха дело след дело, докато краката ѝ изтръпнаха от седене на едно място.

Чувствала се бе длъжна да се отбие в главната квартира на кампанията, защото Джинджър бе приготвила нови телевизионни реклами, които Кейт трябваше да одобри. В момента решаваше какъв да бъде текстът на изборните плакати и къде да бъдат изложени. Много от доброволните сътрудници, събрани от Джинджър, бяха питали приятели и по магазините, дали искат да изложат нейните плакати, когато бъдат готови.

— Кейт!

Тя се обърна и видя, че Джинджър я гледа смръщила вежди.

— Един мъж иска да те види.

— Кой?

— Не ми каза името си, само заяви, че е репортер.

Кейт отметна назад разрошената си коса и откри челото си. Нямахше намерение да отговаря на куп въпроси на някой нахален репортер.

— Каж ми да поиска среща.

— Предположих, че отговорът ти ще е такъв.

Стомахът ѝ се сви, когато обърна глава и закова погледа си върху Сойър. Все пак успя да запази спокойствие, за да не издаде слабост.

Той се бе облегал на едно бюро със скръстени пред гърдите ръце. Не беше го виждала от една седмица. За съжаление привлекателността му не бе намаляла. Както обикновено, изглеждаше стегнат, облечен в джинси, копринена риза и ботуши. Кейт се почувства много неловко и ядосана от пронизващите я зелени очи.

— Насам — каза тя строго сред настъпилата тишина.

Сойър кимна на Джинджър, която не се постара да скрие любопитството си, но отговори на Кейт:

— Да, добре.

Когато стигнаха до една празна стая, Кейт затвори вратата, обърна се към него и го изгледа.

— Как се осмелявате да идвате тук?

В отговор и в очите на Сойър блесна гняв.

— Трябва да поговорим.

— Това не е сериозна причина.

— Тогава много жалко — каза той с плътен, едва овладян глас.

— Уверявахте ме, че сте дискретен.

— Това е бизнес.

Лицето ѝ се зачерви.

— Какво искате?

— Всъщност искам да ви докладвам нещо, но ако не искате да го чуете... — той остави думите си да увиснат.

Кейт отговори по-примирително, а сърцето ѝ леко подскочи.

— Извинявайте. Какво имате да ми казвате?

— Мотелът още съществува.

— Слава богу! Боях се, че може да е съборен — с облекчение въздъхна тя.

— Също и аз. Попаднах по следите на един стар прислужник, който е работил в мотела дълго.

— И говорихте ли с него? — леко задъхано го попита.

— Още не. За тази цел ще трябва да ида скоро до Хюстън.

Един миг останаха смълчани, потънали в собствените си мисли.

Сойър прекъсна мълчанието:

— Аз бях открит. Сега е ваш ред.

— Имате право. Какво искате да знаете? — попита Кейт, макар да чувстваше, че ще съжалява за тази готовност.

— Като начало, името на майката — той вдигна ръка, за да не го прекъсва. — Знам, че вече съм задавал този въпрос. Дори два пъти. И двата пъти казахте, че е без значение. Но това не е така.

Хладни тръпки пробягаха по гърба на Кейт.

— Да, така е.

— Отново моля, нека аз да отсъдя това.

— Нямам право да ви дам тази информация. Желанието на майката е името ѝ да не се замесва.

Сойър дълго я гледа. Дали се готвеше да ѝ каже, че се отказва да работи за нея? Гърдите на Кейт се свиха болезнено в натегнатата атмосфера.

— Тя последна ли е видяла детето?

— Да.

— И?

— Тя смятала, че детето ще бъде осиновено. Както виждате, майката не би могла да ви помогне, тъй като не знае нищо повече.

— Кой е взел детето?

— Приятелят на майката — неохотно призна Кейт.

— Предполагам, че той е бащата.

Усети как пулсът ѝ бие чак в гърлото.

— Да.

— Тогава аз непременно трябва да поговоря с него.

— Той не знае нищо. Оставил е бебето в мотела и си отишъл.

— Както вече казах, той е истински боклук.

Кейт напълно споделяше оценката на Сойър за Томас, но не издаде мислите си.

— Щом се върнете от Хюстън, съобщете ми какво сте открили.

Той се засмя хладно.

— Да, мадам — отвърна с познатия подигравателен тон.

— Засега довиждане, господин Брок — гласът ѝ прозвуча равно и далечно.

— Не довиждане, Кейт, само лека вечер.

Той се обърна и тръгна. Когато стигна до вратата, тя се обади:

— Не идвайте никога вече тук.

Сойър се извъртя и без предупреждение се върна назад. Спря на сантиметри от нея.

— Какво ви става, а?

Кейт скри растящото си притеснение зад строги думи:

— Старая се да избягвам неблагоприятни отзиви. Журналистите са винаги наоколо. В никакъв случай не искам да знаят за това проучване.

— Какво криете, съдия Колсън? — той се доближи още малко, като изпитваше странно удоволствие от това, че я изнервя. — Струва ми се, че сте твърде много лично заинтересувана от това проучване.

Тя вдигна очи точно навреме, за да срещне погледа му. За миг напрежението между тях отслабна.

— Нищо не крия — каза Кейт, като се мъчеше гласът ѝ да не трепери.

— Трудно ми е да го повярвам, особено след слуховете, които чух.

Гневът и любопитството се бореха у нея. Любопитството надделя.

— И точно какви са тези слухове?

— Че за да се издигнете в адвокатската фирма, сте преспали с някои мъже и че правите същото и в съда.

Зашеметена от атаката, Кейт си пое дъх и се опита да възпре гнева. Несъзнателно протегна ръка, за да го отблъсне колкото е възможно по-далеч от себе си, но веднага съжали за тази импулсивна реакция. Допирът до твърдите му мускули през коприната я остави без дъх.

Допирът се отрази и на него; тя чу как и той си поема дъх. Но успя да овладее опасното положение с остри думи:

— Вземете си вашите слухове и вървете по дяволите!

Той я гледаше съсредоточено, а в стаята настъпи мъртва тишина.

Кейт стоеше неподвижно и очакваше неговите ответни думи. Но той не ги произнесе. Само я гледаше с бледно и изопнато лице. После се обърна и излезе от стаята.

Разтреперана, тя потърси опора, като се хвана за едно бюро. Мислите ѝ препускаха. Чувстваше се като стъпила на скейтборд. Преди да загуби напълно равновесие, трябваше да слезе, да стъпи на здрава почва. Още сега.

— Още един съдебен процес ли?

— Боя се, че да, шефе — сви устни Ралф.

— Кучи син — измърмори Сойър.

— Ти го каза.

Помощникът му повдигна панталоните си и седна в ъгъла на бюрото. Десният му крак се заклати в такт с ударите на стенния часовник, който отброяваше часа.

— Мога да прибавя и този случай към списъка — каза Сойър, като ровеше в купчината книга на бюрото си.

— Този случай получаваме благодарение на Ърнест Граймс, детектива, който се отказа да работи поради заболяване — додаде Ралф. — Но когато тая малка невестулка донесе лекарските бележки, се оказа, че са фалшиви.

Сойър вдигна поглед към него.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Всичките, с изключение на една. Тя беше редовна, но повярвай ми, само една, защото лично ги проверих от първата до последната.

Сойър потри носа си.

— Ще извикам двамата адвокати тази сутрин, за да разберем какво е положението. Стана така, че дори не можеш да уволниш някой служител, който отказва да работи.

Ралф се изправи.

— И не вярвам, че ще стане по-добре. Междувременно, аз ще се заключа и ще се опитам да свържа двата края по онова държавно предложение.

— Чудесно — лицето на Сойър малко се проясни. — Все още се надявам да спипаме онзи негодник. Вярвам, че няма да ме разочароваш.

— Ще направя всичко възможно, но както ти казах онзи ден, топката може да влезе в твоята врата. Знаеш колко мъчно е да си имаш

работа с Чичо Сам.

— Ще се придвижваме стъпка по стъпка.

— Ще ти се обадя по-късно.

Дълго след като Ралф бе затворил тихо вратата зад гърба си, той продължаваше да гледа купчината книжа върху бюрото. Просто не можеше да се съсредоточи.

Кейт Колсън.

Копнееше за едно питие, но беше прекалено рано. Излезе иззад бюрото си и отиде до барчето, където си наля чаша кафе. Още след първата глътка се почувства по-добре; това бе първото му кафе днес.

Върна се на стола си, но пак не се залови с текущата работа. Не трябваше да се захваща с нея. Не биваше да ходи в разсадника, нито в офиса на избирателната кампания. Тя го бе наела, защото е дискретен и знае как да се държи.

Дискретен, по дяволите! И на двете места се бе държал като слон в стъкларски магазин. Ала отсега нататък нямаше да си намира извинения. Или щеше да се занимава със случая по установения ред, или щеше да го изостави.

В самозащита си казваше, че просто бе искал да приключи с този случай, който, благодарение на Харлан, бе станал неприятен.

Сойър сведе чело, сякаш за да прогони образа на Кейт. Защо не си бе държал устата затворена? Как би желал да може да си върне жестоките думи! Тя съвсем не беше такава, каквато я обрисова Харлан.

И все пак Сойър бе поискал да повярва най-лошото. Но сега не беше много сигурен в нищо, и най-малко в Кейт Колсън. Когато я бе обвинил, че е направила кариера, като е спала с разни шефове, тя не бе реагирала така, както бе очаквал.

В един миг на невнимание грижливо поддържаната ѝ фасада се бе пропукала. Гневът ѝ бе искрен, а болката ѝ — очевидна. Нейната ранимост го бе трогнала, бе спряла дъха му.

В началото Кейт му се стори предизвикателство и досада. Но не и сега. Тя извикваше сега у него други чувства — желание да я защити от Харлан. И най-вече от себе си.

Потресен от болката ѝ, какво ли не би дал да можеше с вълшебна пръчица да прогони от лицето ѝ страданието, което той бе предизвикал.

Натрапчивият спомен продължаваше да го преследва, не беше свикнал да се чувства така. Той винаги владееше и себе си, и положението. И занапред щеше да бъде тъй.

Да вървят по дяволите мрачните му мисли, да върви по дяволите и тя. Просто не си заслужаваше да се оплете в усложненията, които тя можеше да създаде в живота му. Всичко щеше да е наред, докато се ръководеше именно от тази мисъл.

Навярно самотата го бе принудила да се рови така в душата си. Дали бе стигнал до кръстопът в живота, когато онова, което работата му предлагаше, вече не му бе достатъчно? Не. Трябваше да признае обаче, че самотата го измъчваше, пречеше му да поддържа нормални човешки отношения.

Но той щеше да преодолее това, също както бе преодолял другите си слабости.

Сойър отиде до вратата и рязко я отвори. Секретарката му прекъсна работата си и го погледна с широко отворени очи.

— Джейн, трябваш ми, искам да ти продиктувам нещо — процеди той през стиснати устни.

— Кога ще те видя пак?

Анджи чу нотката на отчаяние в собствения си глас и се ядоса на себе си. Но когато ставаше дума за Дейв, тя сякаш не можеше да се владее. Той се бе превърнал за нея в незадоволимо пристрастие, повишаваше духа ѝ така, както някога го бе повишавал кокаинът.

— Скоро, скъпа, скоро — успокои я Дейв.

Сърцето ѝ заби ускорено.

— Надявам се. На това разчитам.

— Ще ти се обадя.

— Дейв, слушай, аз... — не можа да довърши изречението. Думите просто заседнаха в гърлото ѝ.

— Какво?

Тя долови нетърпение в гласа му, но се постара то да не я разтревожи. Все пак време бе той да е във фирмата.

— Нищо. Ще го оставим засега.

— Както кажеш.

— Довиждане — прошепна тя и преглътна сълзите си.

Анджи не осъзна, че трепери, докато не поиска да сложи слушалката на място. Три пъти се опита, преди да успее.

— Проклятие! — промърмори тя, скочи от леглото, обу си чехлите и си нахлузи фланелка с къси ръкави. Отиде бързо в банята и се помъчи да гримира лицето си. Оказа се почти невъзможно, защото ръцете ѝ трепереха.

Нейната задълбочаваща се сексуална връзка с Дейв Нилсън, колкото неочаквана, толкова и вълнуваща, бе изопнала нервите ѝ. Това че продължаваше да живее в къщата на Кейт, я изнервяше още повече. Трябваше да се изнесе оттук. Анджи не само се натрапваше, но знаеше също така, че приятелката ѝ не одобрява продължаващата ѝ връзка с Дейв.

С насълзени очи се върна в спалнята, отвори килера и грабна очукания си куфар. За пръв път от дълго време един мъж я вълнуваше. Не възнамеряваше да го остави. Заради никого и за нищо.

Докато прибере дрехите си, сълзите ѝ изсъхнаха; на лицето ѝ се изписа решителност.

Може би Дейв щеше да поиска да се ожени за нея. Това положително би разрешило всичките ѝ проблеми. Според нея това не бе невъзможна мечта. Каквото ѝ да ѝ костваше, щеше да превърне тази мечта в реалност.

На всяка цена.

Макар че бе събота, Кейт се събуди много по-късно, отколкото бе възнамерявала. Отдадеше ли ѝ се случай да спи, тя го използваше, защото от дълго време не си доспиваше.

Делото, което ѝ предстоеше да гледа, скоро завладя мислите ѝ. Убийство от милосърдие — делото щеше да бъде и потискащо, и трудно. Бяха го обсъждали с другите съдии и кой знае защо го бяха включили в списъка на делата, които тя щеше да гледа.

— Най-добре ще е ти да поемеш това дело, Кейт — бе казал Майк Ашбърн, главният съдия.

— Не знам, Майк. Твоят опит е много по-голям.

— Това няма никакво значение, особено когато става дума за тебе. За краткото време, откакто си в съда, ти си създаде репутация на строг, но справедлив съдия.

— От ласкателството няма никаква полза.

— Знаеш, че това не е ласкателство — бе отвърнал той. — Освен това подсъдимият и адвокатът му поискаха делото да се гледа без съдебни заседатели и помолиха ти да бъдеш съдията.

Това бе направило силно впечатление на Кейт.

— Наистина ли?

— Наистина. И ти би трябвало да си доволна — бе я уверил Ашбърн.

— Да съм доволна? Изплашена съм до смърт.

— Това е добре. То ни прави нормални хора.

— Навярно си прав, но от това стомахът ми не представа да се свива — бе му казала Кейт.

Стомахът ѝ все още се свиваше. От снощното посещение на Сойър Брок не ѝ бе станало по-леко.

Сърцето ѝ прескочи един удар, когато бе опряла длан на гърдите му. Не. Нямах да си припомня това. Нямах да се поддаде на чувствата, които Сойър извикваше у нея. Тя вече бе планирала живота си, а в плановете ѝ нямаше място за мъж. Дори и да я беше заинтересувал, не би избрала мъж като него; той винаги би и напомнял за нейното минало.

Стомашните спазми накараха Кейт да съзнае, че не беше хапнала нищо, не беше изпила и чаша кафе. Излезе от спалнята и тръгна към кухнята.

Не забеляза куфара, докато не се препъна в него.

— Оох! — извика тя, наведе се и хвана палеца на крака си. Погледна го, за да провери дали няма кръв. Нямах.

Когато вдигна глава, видя, че до нея е застанала Анджи и я гледа.

— Съжалявам — извини се Анджи и отмести поглед.

Кейт отметна косата от лицето си и присви очи. Приятелката ѝ приличаше на изгубено кученце, беше сериозна и може би малко изплашена.

— Какво значи това? — попита Кейт изненадана.

— Сметнах, че е най-добре да се изнеса оттук.

— Защо пък ти е дошла такава мисъл?

— Мисля, че причината е очевидна.

— О, Анджи — извика тя с натезало сърце. Би трябвало да очаква нещо подобно, но беше прекалено погълната от своите грижи,

за да се вгледа около себе си.

— Достатъчно дълго ти се натрапвах.

— Знаеш, че не е така — отговори Кейт с треперлив глас.

— Кейти, не съм сигурна, че не е така — проплака Анджи. — И двете знаем, че...

— Че аз не одобрявам Дейв — довърши вместо нея Кейт.

— Точно тъй.

— Е, от това светът няма да свърши.

Това бе истина. Вярно, че според нея Дейв бе чисто и просто един плъх. Анджи още не бе видяла тази негова страна, но след време щеше да я види.

А дотогава Кейт не би позволила тя да се върне на улицата или да живее в някакъв бордей. Като секретарка Анджи не получаваше много. Освен всичко друго тя ѝ бе приятелка — отдавна и завинаги. Нищо не можеше да промени това, и най-малко Дейв.

— Иди да си разопаковаш багажа — каза накрая. — Никъде няма да ходиш.

— Няма да престана да се виждам с Дейв — в гласа и очите ѝ пролича упорство.

— Мисля, че правиш голяма грешка — Анджи поиска да я прекъсне, но Кейт вдигна ръка и я спря. — Изслушай ме. Както ти казах, когато се пренесе тук, свободна си да правиш каквото искаш. И сега потвърждавам това. Ако мислиш, че Дейв ти подхожда и че имаш нужда от него в живота си, аз не мога да ти бъда съдник — помълча и пое дълбоко дъх. — Просто бъди внимателна. Само това те моля.

— Уверена ли си?

— Уверена съм — Кейт си наложи да се усмихне. — Иди да разопаковаш багажа си, докато аз приготвя закуска за двете ни.

Брадичката на Анджи затрепери.

— Благодаря, Кейт. Задължена съм ти.

— Ни най-малко — нежно отвърна тя. — Не забравяй, че аз съм ти задължена.

— Ммм, бих могла вечно да стоя така — промърмори Анджи и се притисна към голото тяло на Дейв.

Той я държеше в прегръдките си и прокара пръст по гърба ѝ. Но умът му беше много далеч. Знаеше, че трябва да стане и да се облече. Стисна устни. Не можеше да си позволи да прави повече грешки, поне такива, които се забелязват. Изглеждаше, че Бил Джонс го наблюдава постоянно, готов да му се нахвърли като гладно куче на кокал, ако направи погрешна стъпка.

— Какво има? — попита Анджи, като се отдръпна и го погледна с премрежен поглед.

— Нищо. Защо?

Тя въздъхна и го целуна по гърдите.

— Изведнъж се стегна, сякаш виждаш лош сън — усмихна се. — Само че не беше заспал.

Дейв би искал грижите му да са само лоши сънища. Но нямаше намерение да разисква служебните си проблеми или каквото и да е друго с тази жена. Анджи беше добра в леглото, но нищо повече. Точно сега най-важното за него беше да не изгърми.

След провала с данъците на Харлан Мур животът му се бе променил. Когато Мур пропищя до бога и прехвърли делата си на Кейт Колсън, Джонс бе побеснял. Шефът рядко прощаваше сериозните грешки. Според Джонс Дейв не само бе допуснал грешка, но бе отмъкнал и хонорар и той все още не беше забравил този случай. А за всичко бе виновна онази кучка.

— Наистина ли няма нищо? — прошепна Анджи до ухото му.

Дейв потрепери.

— Продължаваш да си много напрегнат — добави тя.

— Всъщност мислех си за приятелката ти.

Сега Анджи се наостри.

— Кейт — каза тя направо.

— Да.

— Какво си мислеше за нея?

Дейв повдигна вежди. Острият ѝ тон му действаше на нервите.

— Надявам се, че не ме ревнуваш от нея.

— Не, разбира се — отсече тя.

— Да, хубаво.

Анджи го целуна по устните.

— Е, добре, ще си призная. Ревнувам от всяка жена, която те поглежда.

— Правиш грешка — срязва я той. — Срецам се с когото си искам.

Долната устна на Анджи затрепери и тя я прехапа.

— Извинявай, не исках да кажа, че те обсебвам — помълча, за да се овладее, преди да попита: — Защо спомена Кейт?

— Тя ме накара да изглеждам глупак.

— Шегуваш се. Кой би могъл да направя това? Че ти си толкова умен и способен.

— Можеш да ми вярваш, че тя постъпи така.

— Аз... аз не знаех.

— Е, не говоря за това нагоре-надолу.

— Гледай ти! Наистина трябва да е направила нещо ужасно. Не мога да си представя...

— Лошо беше...

Анджи сбърчи чело.

— Знам колко е амбициозна Кейт. Все пак...

Очите му потъмняха и той дълго мълча.

— Стига за тая кучка! Дай да се любим.

Тя го близна по гърдите.

— Мисля, че току-що правихме това, всъщност, правихме го цяла нощ.

— Е, и? Защо да не го направим пак? После трябва да се чупя.

— Ама ти си истински кучи син!

— Оплакваш ли се?

— Съвсем не.

— Надявам се.

Устните ѝ вече бяха стигнали до пъпа му.

— А, да, сладурче.

— Приятно ли ти е?

— Че как не.

Окуражена от думите му, тя започна да го масажира. Той се задъха и ѝ нареди:

— Посмучи ме.

— Както желаш — с готовност отвърна Анджи и му се подчини.

Дейв примираше от удоволствие. Не знаеше докога ще му е нужна тя, но докато я изрита от леглото си, възнамеряваше да се наслаждава колкото може.

Стисна кичур от косата ѝ и се готвеше да изпадне в забрава, когато телефонът иззвъня.

— По дяволите!

Анджи промърмори:

— Не отговаряй.

— Трябва да се обадя. Работя по едно важно дело.

Тя вдигна глава и проследи как той взема слушалката.

— Да — изръмжа Дейв.

— Трябва да те видя.

Той се надигна.

— Ти ли си, Харлан?

— Да не би да не познаваш гласа ми?

Отблъсна Анджи и се настрои напълно делово.

— Съжалявам, спях.

— Спиш? По това време?

Дейв едва се сдържа да не каже, че още е само шест часът сутринта. Вместо това отговори:

— Тъкмо се готвех да стана.

Повече от всичко на света би желал да си възвърне благоразположението на Харлан. Знаеше, че след като Кейт напусна фирмата, той не беше доволен от новия адвокат, който се занимаваше с делата му. Дейв копнееше да му докаже, че може да върши работа също тъй добре, както и Кейт, стига да му дадеше още една възможност. Това щеше да повиши авторитета му пред шефа — нямаше никакво съмнение. За да му се обажда Харлан, трябваше да има сериозна причина.

— Какво мога да направя за тебе?

— Можеш да си измъкнеш задника от леглото и да дойдеш в офиса ми.

Дейв усети, че адреналинът му се повишава, и то съвсем не от секса.

— Сега ли? — попита глупаво.

— Да, сега — нетърпеливо отвърна Мур. — Трудно ли ще ти бъде?

— Не, сър, не — отговорът на Дейв бе тъй припрян, както надигането му в леглото.

— Добре. Очаквам те скоро.

Дейв остана със слушалката в ръка, заслушан в неприятното бръмчене и вътрешно потръпващ от вълнение. Анджи пак се беше приближила до него и го галеше по рамото.

— Не — каза той и я бутна настрана. — Трябва да тръгвам. Обличай се и се разкарай.

Тя наведе очи.

— Ще ми се обадиш ли?

— Да, скоро — отговори Дейв, но вече мислеше за друго — че може би това беше шансът, който очакваше. Ала дълбоко в себе си знаеше, че вторият шанс рядко се дава безплатно. Докато се насочваше към душа, се питаше каква ли щеше да бъде цената на този шанс.

Нямаше значение. С удоволствие би платил, независимо от цената.

Харлан Мур беше кисел — за всичко. Струваше му се, че нищо не върви в негова полза. Неприятностите му, откакто се бяха появили, постоянно набъбваха. Но той имаше намерение да поправи положението.

Би искал да стовари цялата вина върху раменете на Кейт Колсън, но знаеше, че не може. Част от вината обаче можеше да ѝ се припише, и той смяташе да използва това в своя изгода. Но най-напред възнамеряваше да я вкара в леглото си.

Сърцето му внезапно заби ускорено и по челото му изби пот. Не знаеше как ще осъществи този подвиг. Нужно бе да го планира внимателно и да го обмисли добре.

Къде, по дяволите, бе Дейв Нилсън? Харлан отиде до вратата на кабинета си. Отвори я и видя секретарката си пред един шкаф с папки с някакви книжа в ръце.

— Щом пристигне Нилсън, пусни го да влезе и не ме свързвай с никого по телефона.

— Да, сър.

Той се върна в кабинета си, седна, но веднага отново стана. Твърде нервен бе, за да стои на едно място дълго, макар че го очакваше много работа, с която дори способният му помощник не можеше да се справи.

Тъкмо бе сипал няколко капки уиски в кафето си, когато на вратата се почука.

— Влез.

Харлан огледа Дейв внимателно и му се стори, че изглежда малко размъкнат, сякаш се бе облякъл набързо. Но навярно така и беше, тъй като телефонното обаждане на Харлан го бе вдигнало от леглото. Вратовръзката му бе вързана малко накриво, косата му бе леко разрошена. Костюмът му обаче бе от най-високо качество и му прилягаше като ушит по мярка!

— Радвам се, че ми се обади — усмихнато каза Дейв.

— И сега ли се радваш?

Част от увереността на Дейв се изниза като въздух от спукан балон, но успя да прикрие това. Харлан не трябваше да го забележи.

— Разбира се, че се радвам — отвърна.

Въпреки това бе ясно, че Дейв се чувства неудобно. Добре, помисли си Харлан. Точно така искаше да го види, притиснат в ъгъла. Не беше му простил, че заради него бе загубил пари, но Дейв не трябваше да го знае. Освен това му беше длъжник и Харлан бе твърдо решен да го накара да си плати. Но с годините бе научил, че с подходящи думи можеш да хванеш повече мухи, отколкото с мед.

— Седни — кимна той.

Дейв седна със спокойно, но изразяващо очакване лице.

— Искаш ли пак да поработиш за мен? — попита Харлан иззад бюрото си.

Очите на Нилсън светнаха.

— Сериозно ли говориш?

— Аз не си хабя думите напразно — хладно отвърна Мур.

Дейв се изчерви.

— То се знае. Да, много бих искал. Но защо? Искам да кажа... — гласът му заглъхна.

— Преди всичко не съм доволен от Райли. Не е достатъчно гладен.

— Разбирам.

— Съдружникът ми и аз се разделяме, по-точно — разделихме се.

Дейв изглеждаше изумен.

— Защо?

— За мене той се оказа по-скоро пасив, отколкото актив.

— Какво искаш да направя? — седна на ръба на стола си.

В очите на Харлан блесна студен гняв.

— Да му измъкнеш всичко. Не искам това копеле да получи и един цент.

— Ще направя каквото мога.

— Това не е достатъчно.

— Добре, ще го прикова с пирон.

— Това направи. Каквото и да ти коства.

— Можеш да разчиташ на мене. Този път няма да те подведа.

— Не бих те съветвал.

Дейв преглътна шумно.

— Оценявам факта, че ми даваш още един шанс.

Харлан рязко кимна, защото не беше в настроение да слуша благодарствения брътвеж на Нилсън.

Дейв стана, почувствал, че срещата е приключила.

— Ще се заема със случая, щом ми предоставиш необходимата информация.

— Поискай я от секретарката ми — махна с ръка Мур. — Тя ще ти я даде.

— Тогава ще поддържам връзка с тебе — тръгна към вратата.

— А, между другото.

Дейв се извърна и зачака.

— Какво е отношението ти към Кейт Колсън?

Той пак се зачерви.

— Защо ми задаваш този въпрос? — попита внимателно.

— Защото искам на нейния празник да вали, затова.

Дейв сякаш не знаеше как трябва да реагира. Харлан се усмихна, като видя смутеното му лице.

— Мислил си, че аз ще поддържам Кейт, нали, тъй като тя все пак ми спести куп пари от данъчните ми задължения.

— Точно така мислех.

— Е, мислил си погрешно.

Дейв повдигна рамене.

— Е, тя не е и моя любимка.

Тъкмо това искаше да чуе Харлан. Все пак не беше нужно да очаква помощ от тази мижитурка. Предполагаше, че Сойър ще се справи с Кейт Колсън. Обаче досега не бе доволен от работата на Сойър. Но в себе си се усмихна. Знаеше, че има и други начини да се одере една котка. Може би Дейв Нилсън по-отдавна се мъчеше да направи същото.

— Смяташ ли, че ще можеш да ми помогнеш? — нарочно зададе този въпрос с безразличие, сякаш питаше колко е часът.

Ала Дейв не се опита да скрие чувствата си. Пристъпи напред със странен блясък в очите.

— Не само мога, но ще ти помогна.

— Как?

— От известно време се срещам с най-добрата приятелка на Кейт.

— Срещаш се? — вдигна вежди Харлан.

— Спя с нея.

— Е, това е по-сериозно — усмихна се той. — Мислиш ли, че ще ти каже някои неща?

Дейв не се поколеба.

— Сигурен съм. Всъщност тази сутрин говорих с нея за Кейт.

— Това е интересно — почеса се по брадичката Харлан.

— Точно сега Анджи е напълно на мое разположение.

— Осведомявай ме за всичко.

— Непременно — кимна той.

Щом вратата се затвори зад гърба му, Харлан присви очи и мислите му веднага се отклониха от Кейт към съдружника му, който скоро щеше да му стане „бивш съдружник“.

Никой не можеше да плуе върху Харлан Мур и да му се размине. Никой.

Кейт беше нервна, толкова нервна, че сякаш ѝ прилошаваше. Щеше да се срещне със Сойър. Имал да ѝ казва нещо.

С надеждата да се поуспокои, започна да диша дълбоко. Донякъде ѝ помогна, колкото да освежи грима си и да срещне косата си. Когато най-сетне бе готова да излезе, спря пред голямото старинно огледало в спалнята и се загледа в отражението си.

„Не изглеждам зле“ — помисли си тя с тъжна усмивка, особено като имаше предвид, че се бе облякла от сутринта и бе работила цял ден. Беше избрала розова ленена рокля с подходящ по тон жакет. Косата ѝ бе прибрана назад и прихваната със златна шнола.

От гърдите ѝ се откъсна още една въздишка. Защо се вълнуваше как изглежда? Решена да не се бави, излезе през парадния вход и се качи в колата си. Ръцете ѝ бяха влажни, но без да обръща внимание на това, запали двигателя и излезе на заден ход по алеята.

Когато спря на един празен паркинг срещу сградата, вълнението ѝ се замени от притеснение. Ами ако новините, които Сойър щеше да ѝ съобщи не бяха добри, ако... Не! Нямах да позволи на въображението си да се развихри. Обикновено страховете ѝ бяха по-големи от житейските факти.

Като излезе от колата, забеляза, че са се събрали тъмни облаци. В последния миг грабна чадъра си от седалката и пресече улицата, за да стигне до малко затънтено ресторантче, което Сойър бе избрал. Отвори вратата и прескочи прага с пресъхнала уста.

Ресторантчето бе малко, тъмно и усойно. Кейт потрепери. Добре, че си бе взела жакет. Като се вгледа по-внимателно, видя, че помещението е безупречно чисто и че от кухнята идва упоителен аромат. Стомахът ѝ се сви, напомняйки ѝ, че не е хапвала от закуска.

— Можете да седнете, където искате.

Тя се обърна в посоката на гласа. Жената зад касата ѝ се усмихваше и в същото време дъвчеше дъвка.

— Благодаря. Трябва да се срещна тук с един човек.

Жената ѝ хвърли съзаклятнически поглед.

— Да не е случайно онзи господин?

Кейт проследи насочения пръст на жената. Сойър седеше на маса в един ъгъл с бутилка бира пред себе си. Изчерви се, като знаеше точно какво си мисли жената. Без да я погледне, каза:

— Благодаря.

Той я забеляза едва когато стигна до масата.

— А, значи успяхте. Добре — изправи се и подръпна стола ѝ, за да седне.

— Навярно сте знаели, че ще дойда.

Вдигна рамене.

— Не, не знаех, във всеки случай не знаех дали ще дойдете тук. Бяхте казали ясно, че не искате да ви виждат с мене на обществени места. Така че...

— Няма проблеми. Мястото е подходящо.

Лека усмивка се изписа върху устните му.

— Хубаво. Радвам се, че го одобрявате.

Кейт очакваше обичайната подигравателна нотка в гласа му, но сега не я долови.

— Е, поне мога да кажа, че заведението е по-различно.

— Вярно е — съгласи се Сойър, облегна се на гърба на стола и отпи глътка бира.

Кейт се огледа. Масите бяха кафяви и в средата на всяка имаше по една запалена свещ. Никой не се хранеше, но на бара седяха няколко мъже.

Внезапно силна гръмотевица разтърси стъклата. Тя подскочи.

— Ей, по-спокойно — усмихна се той.

Преди Кейт да успее да му отговори, до него застана келнерката.

— Какво ще поръчате?

— За мене само едно кафе — каза Кейт и погледна Сойър.

Беше облечен в черни джинси и не носеше вратовръзка. Яката на копирената му риза беше разкопчана и се виждаха малко черни косми по гърдите му. Тя преглътна и побърза да се извърне, преди да е забелязал, че го гледа.

— Засега не искам нищо друго — казваше той на келнерката.

Когато тя си отиде, настъпи мълчание. Сойър отпиваше от бирата си, сключените му вежди показваха, че мисли съсредоточено.

Кейт изпита желание да му кресне, че трябва да ѝ съобщи защо е поискал да я види, за да може тя да се махне по-бързо оттук и от него.

Келнерката донесе кафето и го остави пред нея.

— Ако искате още нещо, извикайте ме — промърмори тя и се отдалечи.

Кейт вдигна чашата към устните си тъкмо когато нова гръмотевица разтресе стъклата. Пороен дъжд обливаше прозорците. Тя видимо потрепери.

— Винаги ли сте така плашлива? — попита Сойър. — Не искате ли чаша вино?

— Да, винаги съм плашлива в такова ужасно време. Но не искам вино.

Той се обърна към прозореца.

— Трябва да призная, че майката природа се е разбушувала.

Кейт малко се поуспокои. Може би срещата нямаше да е тъй неприятна в края на краищата. Тя отпи глътка кафе и се намръщи.

— Какво има? Лошо ли е кафето?

— Може да се спори кое е по-силно — кафето, или бурята.

— Тогава не го пийте — засмя се Сойър. — Хайде, вземете чаша вино. Ще ви дойде добре.

Когато се смееше така и от лицето му изчезваше мрачният израз, Кейт съзнаваше, че не е трудно да забрави защо са тук и кой е той. Можеха да бъдат двойка, която крие връзката си; двамата са се срещнали в очакване на онова, което ще последва, и трепетът се подсилва от интимния разговор, напитките, топлото докосване... Тя почти въздъхна на глас, като осъзна къде са я отвели мислите ѝ. Все пак може би нещо бе проличало, защото той попита:

— Има ли нещо, което не наред?

— Не — отговори бързо и се постара да прикрие безпокойството си. — Просто обикновено не пия вино.

— Защо не? Казват, че е добре за кръвта.

— Може да е така, но не е добре за самообладанието ми.

— Не е толкова лошо човек да изгубва от време на време самообладание.

— За вас — може би, но не и за мен.

За миг очите им се срещнаха.

— Трябва да призная, съдия Колсън, че вие сте по-различна.

Кейт се извърна настрана, разбирайки, че думите му не са комплимент. Но не можеше да мисли другояче. От деветнайсет години най-важното за нея бе да владее чувствата и да контролира действията си. Ала винаги когато бе със Сойър, губеше малко от самоконтрола си.

Обясняваше си това с физическата му привлекателност. Дори свежият дъх на одеколона му изостряше чувствителността ѝ, както и линиите около очите и устата му, когато се усмихваше.

— Е?

Тя поклати глава.

— Какво — е?

— Мъчите се да установите какъв е моят ръководен принцип, така ли? — попита той направо.

Кейт затаи дъх.

— Ласкаете се.

— О, не — каза той отпуснат спокойно. — Но няма значение. Готов съм да отговоря на всичките ви въпроси. Почти на всичките.

— Добре. Как така не сте се оженили досега? — в секундата, в която въпросът излезе от устата ѝ, изпита желание да си върне думите назад, ужасена от своята импулсивност.

По устните на Сойър затрептя усмивка, сякаш съзнаваше колко неудобно се чувства тя. После лицето му стана сериозно.

— Няма особена причина, освен че не съм срещнал жена, която би искала и би могла да търпи лошите ми навици и начина ми на живот.

Въпреки насмешливия тон очите му издаваха уязвимост, която не бе подозирала.

— Това е разбираемо — промълви Кейт, защото не ѝ дойде нищо друго наум. Отново съжали, че му беше задала такъв въпрос.

— Но все пак бих искал да имам дете.

Кейт беше силно изненадана.

— Очевидно не сте очаквали това — засмя се той.

— Не, не го очаквах — отговори Кейт, пренебрегвайки болката, която изпита.

Той повдигна рамене.

— Знам, че звучи налудничаво, но... — замълча, после добави: — Достатъчно говорихме за мене. А какво ще кажете за себе си? Защо вие не сте се омъжили?

Кейт притеснено се раздвижи.

— Най-важното за мене винаги е била кариерата ми — знаеше, че звучи като скучна стара мома. Но този човек сякаш изваждаше на повърхността най-лошото у нея.

— Изглежда, че имаме повече общи черти, отколкото си признаваме.

Начинът, по който произнесе тези думи и по който се взираше в нея, отново ѝ напомниха, че трябва да внимава. Но не можеше да не забележи, че разговорът със Сойър носеше известно вълнение. Беше самоубийство обаче да си играе с огъня. Връщайки се към реалността, тя реши да отклони разговора от всякакви лични проблеми и да го насочи в делова посока.

— Ако не възразявате, бих искала да се върнем към целта на тази среща — думата „искам“ не отговаряше на истинските ѝ чувства, но бе принудена да ги крие. Може би беше позволила на разговора да се отвлече, за да отложи удара, който вероятно я очакваше.

— Разбира се — съгласи се Сойър. — Говорих с прислужника.

— И? — Кейт затаи дъх.

— Той се разприказва.

— Това е добра новина.

— Старецът не можеше да каже коя е днешната дата, но ми разказа всичко, което е станало преди години.

Устата ѝ пресъхна. Не можеше да произнесе и дума.

— Както и да е — продължи той, — спомни си, че преди деветнайсет години в една от стаите намерили бебе.

Кейт едва сдържаше вълнението си.

— Продължавайте.

— Почти сигурен е, че са се обадили в един манастир и някаква монахиня дошла да прибере детето.

Сърцето ѝ биеше тъй силно, че навярно и Сойър го чуваше. Може би в края на краищата дъщеря ѝ е добре. Облиза сухите си устни, преди да промълви:

— Новините изглеждат добри.

— И аз така мисля.

— И какъв е следващият ход?

— Очевидно ще открия манастира.

— Разбира се.

Очите му я наблюдаваха зорко.

— Искате ли да добавите нещо?

Кейт си помисли, че ако беше в съда, щеше да го намери за виновен, но не знаеше в какво. Може би в прикриване на факти. Той споделяше тайните си тъй неохотно, като и тя своите. Все пак обхвана я силно желание да му признае всичко.

Но в следващия миг изпита неотложна необходимост да избяга от неговите пронизателни очи и от интимните му въпроси. Нямаше да се държи като глупачка.

— Ако няма нищо друго, аз трябва да тръгна — каза тя и си наложи да го погледне, сякаш да докаже на себе си, че положението е под неин контрол.

— Няма проблеми — с обичаен тон отвърна Сойър.

Кейт обаче забеляза, че устните му бяха по-силно стиснати, когато се изправи и отиде зад стола ѝ. Тогава се случи онова, от което най-много се страхуваше, макар че в момента не го съзнаваше.

Тя посегна към чантата си, окачена на облегалката на стола. В същото време Сойър хвана самия стол. Ръцете им се докоснаха.

Поруменяла, Кейт рязко стана. Но вместо да пусне ръката ѝ, той я стисна по-здраво. Един дълъг, застинал миг очите му се задържаха върху лицето ѝ. Кейт облиза устни и проследи как погледът му се спуска към шията ѝ, после към гърдите за част от секундата. Но достатъчно дълго, за да я накара да се запита какво ли ще бъде, ако се целунат. Допускаше, че преживяването ще е по-вълнуващо, отколкото можеше да си представи. Щеше да покаже, че се владее, без да лиши нито себе си, нито нея от удоволствието.

Тези налудничави мисли я принудиха да изтегли ръката си, но топлината му остана върху нея.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Аз също — отговори той с твърд глас. После, без да я погледне, добави: — По-добре да тръгваме.

Отидоха до колите в мълчание. Дори и от разстоянието помежду им силата, която той излъчваше, ѝ влияеше.

Съзнателно не го погледна, докато той отвори вратата на нейната кола и тя седна зад кормилото.

После се чудеше защо бе избрала този момент, за да се отпусне безгрижно и да го погледне, но видя, че той се навежда към нея, че

лицето и устните му са само на сантиметри от нейните. Изненада се и устните ѝ се разтвориха.

— Кейт — изпъшка той, стисна врата ѝ и впи уста в нейната.

За миг светът около нея се завъртя и тя не можа да му откликне. Но когато езикът му мина през преградата на зъбите ѝ, цялото ѝ тяло се разбуди.

Сладкото нападение беше горещо и кратко. Сойър се дръпна назад с някакво смотолевено проклятие, безспорно насочено към самия него. Но следващите му думи заличиха впечатлението, че той съжалява.

— Няма да се извинявам.

Тя се мъчеше да разбере какви можеха да бъдат подбудите за току-що случилото се.

— Аз... и не очаквах извинение — едва продума.

Сойър потърка врата си.

— Вижте, за...

— Трябва да тръгвам — прекъсна го Кейт.

— Ще поддържам връзка — промърмори той, блъсна вратата и отстъпи назад.

Едва когато стигна до алеята пред дома си, Кейт осъзна истината. Знаеше предварително, че издирването на дъщеря ѝ ще е свързано с непреодолими трудности. Беше се приготвила да ги посрещне.

Това, което не бе очаквала, беше Сойър Брок.

Кейт свали ръкавиците си и прибра една непослушна къдрица от челото си. Искаше ѝ се времето да се промени — не обичаше такава горещина.

— Нещо друго, сеньорита Колсън?

Тя се обърна към приближаващия се човек и се усмихна:

— Не мога да повярвам, че ми задаваш такъв въпрос, Карлос.

— Ще направя всичко, от което имате нужда — той почеса мустака си, който сякаш растеше заедно с усмивката му.

— Искам да се прибереш у вас — Кейт огледа двора. — За един следобед свършихме повече работа, отколкото повечето хора вършат за цяла седмица.

— Ами цветните лехи?

Поклати глава.

— Аз ще се оправя с тях, не се безпокой.

— Добре.

— Но ще те очаквам пак след две седмици. Много здраве на Хуанита.

Като чу, че Карлос е запалил пикапа си, Кейт избърса потното си чело и подръпна памучната си риза, залепнала за сутиена.

Беше си взела свободен следобед, което правеше рядко. Привършила бе делата по списъка си и макар че имаше много информации и предложения за проучване, само един от случаите беше спешен, а за него вече се бе подготвила. Затова ровеше пръстта с чиста съвест.

Да би могла и с другите проблеми да се справя тъй лесно!

Като усети, че отново тревога свива сърцето ѝ, побърза да иде до цветната леха пред къщата, коленичи и почна да я разкопава. Имаше много бурени и трева. Чак след като изскубна два дълбоки корена, се сети, че е без ръкавици.

— По дяволите — промърмори тя и огледа почернелите си дълги, лакирани нокти. — Свършено е с маникюра ти, Кейт Колсън.

Ала пакостта бе станала, ръкавиците вече не можеха да ѝ помогнат. Тя зарови пак ръцете си в пръста и се забори с бурените със същата упоритост, с каквата отблъскваше мислите за Сойър Брок. Но скоро разбра, че използва любимото си занимание — градинарството — като отдушник на чувството си за безсилие, и спря да плеви.

Работата в градината обикновено ѝ даваше душевното спокойствие, от което се нуждаеше, за да намери решение на трудните си проблеми. Дори и когато още нямаше градина, се бе занимавала с цветя в саксии.

Но днес градинарството не ѝ носеше успокоение. Колкото и да се мъчеше да го прогони от ума си, Сойър Брок продължаваше да се натрапва нежелан. Може би ако си изяснеше всичко, вместо да пропъжда спомена за него, би могла веднъж завинаги да се отърве от тези натрапчиви мисли.

Можеше, когато го види пак, да му каже, че това е абсурдно. Ами ако не му кажеше? Ако съзнателно се самозалъгваше? Полази я страх.

Само да не беше я целунал!

В отчаяние Кейт вдигна очи към небето. Редките облаци ѝ приличаха на захарен памук. Слънцето, слава богу, се бе скрило зад един облак и горещината бе станала по-поносима. Но влажността на въздуха бе все тъй потискаща.

Издигна главата си още по-нагоре, за да се наслади на подухналия внезапно хладен ветреца. Откопча няколко копчета на ризата си, та да почувства хладината по-пълно. Тялото ѝ наистина се охлади, но не и мислите ѝ.

До пресечката изскърцаха спирачки. Изправи се и видя, че една кола със свален гюрук, пълна с юноши и девойки, спира до тротоара няколко къщи по-надолу от нейната. Навярно отиваха на гости на новото девойче, което отскоро живееше там с родителите си.

Кейт си каза, че трябва да ги посети тези дни и си представи семейството. Съпруг, жена и дете — истинско семейство, каквото тя никога нямаше да има.

Болка сви сърцето ѝ. Вече не я ли задоволяваше сегашния ѝ начин на живот? Затова ли внезапно бе почувствала нужда от мъж? Но не от мъж изобщо. Единствено Сойър Брок можеше да запълни празнотата в нея.

Несъзнателно отново зарови ръце в току-що прекопаната земя и за миг допирът ѝ до пръстта, нейният влажен дъх я успокоиха. Вдигна едната си ръка и остави пръстта да се сипе между пръстите ѝ, но си спомни за него и как докосването на неговата загрубяла до нейната мека длан бе подкосило краката ѝ.

Но вече не ѝ бе достатъчно да мисли за него. Искаше повече. Не само отново да почувства устните му върху своите, но да почувства и цялото му тяло. Искаше да се люби с него, искаше телата им да се слепят.

Обхвана я паника. Какво щеше да стане, ако се поддадеше на тези желаниа и те попречат на издирването на дъщеря ѝ? Не би могла да поеме този риск заради няколко дни, седмици или месеци на сексуално задоволяване; във всеки случай не и с мъж, който можеше да ѝ предложи толкова малко постоянство, колкото и тя на него.

Трябваше да овладее възбудените си чувства и да разчита на вътрешния си контрол, който винаги я бе спасявал. Болката от миналото ѝ бе помогнала да стане упорита, компетентна в професията си жена, която рядко позволяваше сърцето да надвие разума ѝ.

Въпреки изкушението, което я мъчеше, тя нямаше да се поддаде. Нито сега, нито когато и да е.

— Хей, Кейт!

Неочаквано долетелият глас на Анджи я стресна. Инстинктивно сложи ръка на гърдите си, макар че посрещна този глас с облекчение. Беше я спасил от въжетото на палача.

— Извинявай, не исках да те уплаша.

— Няма нищо. Умът ми беше на друга планета.

— Но ръцете ти са били тук — усмихна се Анджи. — Цветните лехи изглеждат чудесно.

— Наистина ли? — зарадва се Кейт. — Работих цял следобед.

— Личи си. И ми се струва, че имаш нужда да пийнеш нещо. Какво ще кажеш, ако си направим един коктейл „маргарита“.

Тя поклати глава.

— Аз не искам маргарита, благодаря. Но с удоволствие бих изпила чаша силен чай с лед.

— Ще те извикам, щом стане.

Кейт прибра градинарските сечива и повдигна раменете си няколко пъти, за да ги раздвижи. По-добре ли се чувстваше, след като

се бе ровила в душата си? Не. Надяваше се само, че няма да позволи на който и да е мъж да отслаби решимостта ѝ да намери детето си.

— Чаят е готов — извика Анджи от верандата.

С въздишка на примирение Кейт се отправи към къщата.

Харлан прочете заглавията на сутрешния вестник и остана извънредно доволен. Дори се засмя на глас и продължи да чете:

„Наказателният процес по спорното убийство от милосърдие приближава към своя край.“

Съдебната зала на Кейт Колсън обещавахе да му достави храна, за да почне своята кампания по охулването ѝ. Отпи глътка кафе, а очите му пак се забодоха във вестника, разтворен на масата в трапезарията. В материала под заглавието се казваше:

„Има много спекулации около решението, което съдия Колсън ще произнесе по убийството. Противниците ѝ се боят, че решението ѝ ще бъде в полза на обвиняемия, и по този начин ще поощри незначитането на човешкия живот. Най-шумните ѝ противници в момента са членовете на групата «Право на живот», които се събраха в града, за да протестират срещу новия и новаторски по характер Център за планирано родителство. Членовете на групата свързват евентуалното съдийско решение с проблемите на аборта и неродените деца. Ако решението на Колсън е в полза на подсъдимия, те обещаваха да се борят срещу избирането ѝ за съдия. Срещу тях са поддръжниците на съдия Колсън, които не се вълнуват какво ще бъде решението ѝ. Те се сплотяват около нея и на свой ред обещаваха да се борят срещу всички, които искат тя да напусне съда.“

Материалът продължаваше, но Харлан реши да не го чете до края сега. Трябваше да свърши нещо важно. Посегна към телефонния указател на бюфета. След няколко минути избра един номер и зачака.

Мик Преснъл си подсвиркваше, докато минаваше през редакторската стая на вестника към своя кабинет. Кабинетът му беше една кутийка, но това нямаше значение. Мик се гордееше. Да имаш отделен кабинет беше престижно. А престижът бе най-важното за него в този период от живота му. Бог е свидетел колко дълго се бе влачил като пето колело и какви усилия бе положил, за да стигне дотук. Никой и нищо не можеше да промени сегашното му положение, освен ако искаше да го избута още по-високо по стълбицата.

Беше си обещал това, след като се бе преборил с Нам и бе открил, че годеницата му живее с друг. Беше хвърлил розовите си очила и се бе потопил в работа, като вършеше единственото нещо, което можеше — да пише и да съобщава новините. Как го правеше и кой можеше да пострада от репортажите му, нямаше никакво значение. Беше правил всичко възможно — и така щеше да продължава, би продал и душата си на дявола — стига да може да разкрие някаква парлива история.

— Ей, Преснъл, обади се, за бога! Цяла сутрин телефонът ти звъни.

Ускори крачка.

— Нищо няма да ти стане, ако вдигнеш слушалката вместо мене — измърмори той, като подминаваше отрупаното с книжа бюро на репортера.

— Че да не съм ти секретар!

Мик хвърли презрителен поглед към колегата си, преди да стигне до телефона и да вдигне слушалката.

— Тук е Мик Преснъл — каза задъхано, но в следващия миг се изправи, заслушан в ясно произнесените думи, които достигаха до него по кабела. — Да, сър. Тръгвам веднага.

Затвори с трясък вратата на кабинета си и бързо се запровира между бюрата и бърборещите журналисти към изхода.

След петнайсет минути стигна до назначеното място, един парк в южната част на града. Човекът, с когото трябваше да се срещне, вече бе

там, разхождаше се напред-назад пред една закътана скамейка.

Щом се приближи, човекът спря и го изгледа с пронизващ поглед.

— Имам една работа за вас. Всъщност две.

Дори невъзмутимият Мик се стресна от прямотата на този човек, когото никога досега не бе срещал.

— Каква работа?

— Искам да окаляте нечия репутация.

Мик бе заинтригуван.

— Чия?

— На съдия Кейт Колсън.

Той подсвирна, после попита:

— И какво още?

— Можете ли да играете добре ролята на детектив?

— Колкото всяко добро вестникарско куче — Мик помълча. — Вършим работата си чрез слухтене — пак помълча. — Бихте ли ми казали нещо? Как стигнахте до мен?

— Познавам работата ви. Струва ми се, че не се тревожите кого настъпвате и с каква сила.

— Вярно е, но...

— Името Сойър Брок говори ли ви нещо?

Той се почеса по главата.

— Не ми е познато.

— Искам да се запознаете с него. Ще се заемете ли и с двете работи?

— Бих направил каквото и да е, стига цената да е добра.

Непознатият го изгледа с презрение, а журналистът изпита желание да го ръгне в корема. За кого, по дяволите, се мислеше този? Мик знаеше, че понякога се държи като негодник, но не се извиняваше за това. Хора като този човек, които искаха някой друг да им пере мръсните парцали, а после се представят за чистници, му досаждаха. Но както беше казал, ако цената бе добра, щеше да свърши тази работа.

— Колко искате?

Той назова сумата.

Човекът преглътна шумно, но посегна към портфейла си и извади няколко банкноти.

— Дръжте ме в течение — каза и мушна банкнотите в ръката на Мик. — Останалото, след като се убедя, че работата е свършена.

Мик повдигна рамене.

— Вие сте шефът.

— Да, и не забравяйте това.

Мик се ухили и изгледа отдалечаващата се фигура на мъжа.

За Кейт вчерашните заглавия във вестниците не заслужаваха друго, освен да попаднат в кошчето за смет. Преди да се отправи към съдебната зала след почивката, взе вчерашния вестник от бюрото си, сви го на топка и го пусна в кошчето.

Делото по убийството от милосърдие бе най-трудното в досегашната ѝ кариера, а непрестанното ровичкане на журналистите не ѝ помагаше. Току-що бяха приключили със свидетелските показания по процеса.

Но Кейт не бързаше да произнесе присъдата. Трябваше да проучи и да помисли върху много неща, преди да се опита да вземе решение. Ако двете страни по делото очакваха, че след кратката почивка тя ще се върне с готова присъда, лъжеха се.

Огледа купчината книжа по делото върху бюрото си. Няколко минути по-късно се върна в съдебната зала с вдигната глава.

— Всички да станат! — извика разсилният.

Залата се подчини. От съдийското си място Кейт се вгледа в лицата на двамата мъже: единият бе млад и уверен, другият стар, но също тъй уверен.

— Приемам казаното тук днес за сведения и ще произнеса решението си своевременно — плъзна поглед по съдебната зала и се изправи.

Разсилният я последва.

— Заседанието се закрива. Всички да станат!

Кейт не се задържа в залата, за да слуша шума, който започна след нейните думи, и нямаше защо да се бави. Бе почувствала враждебния климат в съдебната зала. Присъстваха мнозина и от двете страни — поддръжниците и противниците на убийството от милосърдие. Общо взето и едните, и другите се бяха държали прилично. Само веднъж, след избухване на един от противниците, Кейт бе заплашила, че ще нареди да се изпразни съдебната зала.

Сега, като се радваше на тишината в своя кабинет, тя въздъхна дълбоко, но без да чувства голямо облекчение. Съблече съдийската си тога, окачи я на закачалката зад бюрото си и седна. Досието на подсъдимия лежеше пред нея. Облегна се назад и разтри челото си замислено. Най-трудната част от работата ѝ бе да си изработи решение, но тази задача бе само нейна и нямаше избор.

Пол Бронсън, седемдесет и пет годишен мъж, бе взел пистолет, бе опрял дулото му в слепоочието на съпругата си и бе дръпнал спусъка. Той се кълнеше, че са постигнали споразумение със съпругата му Елинор, когато болката вследствие на неизлечимото ѝ заболяване от рак стане непоносима, той да прекрати страданието ѝ.

— Накара ме да ѝ обещаю — бе заявил той хълщайки пред съда. — И аз изпълних обещанието си.

Развълнуваните му думи бяха трогнали съдебната зала. Но не всички присъстващи. Двете деца на съпружеската двойка бяха разстроени и обвиняваха баща си, че е извършил според тях един нехуманен акт. Това отношение споделяха и противниците на милосърдното убийство, и защитниците на живота, събрали се в града.

Кейт свали ръка от челото си, отмести досието на подсъдимия и взе меморандума на защитника му, в който се цитираха дела, разглеждани от Апелативния съд по криминални процеси. Този съд бе разглеждал и произнасял присъди по случаи и подобни, и различни от този на клиента му. Беше цитирал и случаи от Пети окръжен апелативен съд.

Тя отново проучи случаите, обърна особено внимание върху отношението на съдиите по милосърдните убийства и тяхната предпазливост при произнасянето както на оправдателна, така и на осъдителна присъда.

Не бе искала да поеме това дело. Просто се бе случило да е следващото в нейния списък, а подсъдимият бе използвал правото си на отказ от съдебни заседатели. Законът не разглеждаше тези случаи като предумишлено убийство и подсъдимият имаше право да избере процедурата.

— Но убийството си е убийство — си каза тя на глас, като се надяваше гласът ѝ да засили увереността ѝ, че има достатъчно познания и кураж да вземе решение. Но не знаеше дали ще успее да вземе правилното решение. И в двата случая щеше да има недоволни, а

освен това в ръцете ѝ бе съдбата на един човек, който и без това вече бе понесъл тежки страдания.

Хората често обвиняваха съдиите, че си присвояват ролята на Бога. Тази мисъл никога не бе влизала в главата на Кейт, но случаи като този я караха да чувства болезнено отговорността, която носи.

Тъй като ѝ бе трудно да седи на едно място, стана и отиде от другата страна на бюрото си. Облегна се на него и съсредоточено сбърчи чело. Започна да си припомня показанията. След малко посегна към доклада на предварителното следствие. Следователят бе разпитвал подсъдимия, бе говорил с членове на семейството му, с приятели и познати.

Следователят бе взел думата и на наказателния процес, беше дал своите препоръки, но окончателното решение принадлежеше на Кейт.

Трябваше ли един седемдесет и пет годишен мъж да прекара остатъка от живота си в затвора? В нейна власт бе да произнесе присъда за затвор от пет до деветдесет и девет години, или петгодишна условна присъда без глоба.

Мислите ѝ бяха хаотични и още един път прегледа наличната информация. Когато най-сетне взе своето решение, Кейт имаше главоболие и се чувстваше вътрешно изтощена. Излезе с отпаднали крачки от кабинета си и чу, че часовникът бие дванайсет.

Какъв ден! Знаеше, че решението ѝ ще възбуди още спорове. Това нямаше да е приятно, но изпитваше душевно спокойствие.

Засега това бе достатъчно.

Телефонът иззвъня.

Това бе добре дошло за Харлан Мур. Докато закусваха, жена му и той се бяха карали за пари цели трийсет минути и сега имаше нужда от почивка.

— Остави го да звъни — заповяда с горчивина жена му.

— Не — Харлан стана от мястото си в трапезарията и отиде до бюрото си, където телефонът продължаваше да звъни. — Ало — обади се той и прочисти гърлото си.

— Видял ли си вестника?

Беше Дейв Нилсън. Харлан свали поглед от лицето на жена си, което изразяваше горчиви обвинения. Спорът им бе започнал, откакто

той слезе от горния етаж. Тя искаше развод. Той беше съгласен, тъй като от години ѝ изневеряваше, но не можеше да приеме условията ѝ. Ако попаднеше на неподходящ съдия, подобен на Кейт Колсън, жена му навярно щеше да спечели.

— Да, видях го — каза, връщайки се към телефонния разговор.

— Ами че с това свое решение тя направо пада в ръцете ни. То може да бъде и край на кариерата ѝ... — Дейв помълча. — Ако не, най-малкото ще ѝ нанесе тежък удар, особено при шума, който вдигат защитниците на правото на живот.

— Точно така мисля и аз — отговори Харлан и изпита задоволство въпреки студения поглед на жена си.

— Измислил ли си как да използваме този случай в наша полза? — попита Нилсън.

— То се знае.

— О, така ли?

— Слушай, не мога да говоря сега. Ела в кабинета ми, щом можеш, и ще поговорим повече.

Без да даде възможност на Дейв да му отговори, остави слушалката.

— Кой беше? — попита Вал. — Някое от твоите приятелчета ли?

— Не, но какво значение има?

Щом изрече тези думи, изпита желание да не ги беше казвал. Знаеше, че си играе с огъня, като разпалва омразата на жена си, но не можеше да я гледа, без да изпитва презрение. Тя бе способна да изхарчи повече пари, отколкото той изобщо можеше да спечели, или поне така си мислеше.

— Смяташ, че си недосегаем — каза Вал тихо, — но скоро ще си получиш заслуженото.

Жена му излезе от трапезарията, а Харлан взе салфетката си и избърса чело. Недокоснатото яйце в чинията му, което бе изглеждало тъй апетитно, сега предизвикваше у него отвращение. Изруга и побутна чинията настрана.

Едно беше сигурно — ако загубеше всичко, той нямаше да е единственият губещ. Възнамеряваше да повлече надолу след себе си още няколко души.

С тази мисъл тръгна към кантората си. Стъпваше леко, както отдавна не беше му се случвало.

— Ей, Преснъл, почакай!

— Не мога — отвърна Мик на своя колега, който бе надникнал през вратата. — Трябва да вървя.

— Напипал си голяма история, а?

— Да.

— Така си и мислех. Ухилил си се като хиена.

Той се намръщи.

— Ще се видим по-късно — засмя се колегата му.

Мик не му отговори, само грабна фотоапарата и бележника си. Времето бе подходящо за едно посещение при съдия Колсън. Бе изчакал да се появи добър повод; беше поразпитал насам-натам и знаеше, че тя рядко дава интервюта.

Нямаше да позволи да го изгонят. По някакъв начин щеше да влезе при нея и да ѝ зададе въпросите си. Не можеше да изпусне такава обещаваща възможност. Освен това бе взел пари, за да свърши работа и възнамеряваше да я свърши.

Преди да мушне вестника в чантата си, погледна пак заглавията:

„СЪДИЯТА СЕ ПРОИЗНАСЯ ПО ДЕЛОТО ЗА УБИЙСТВОТО ОТ МИЛОСЪРДИЕ“

„ПОДСЪДИМИЯТ ПОЛ БРОНСЪН ПОЛУЧАВА ПЕТГОДИШНА УСЛОВНА ПРИСЪДА“

Ако можеше да съди по протестите, които бе чул, а той вярваше, че може, решението на съдия Кейт Колсън не се харесваше на по-голямата част от американците. Мнозина казваха, че то става опасен прецедент.

Мик вдигна поглед със замислено присвити очи. Пишеха и други неща, но не си направи труд да ги чете. С това решение ледената съдия Колсън бе опряла нож до гърлото си. Неговата задача бе да ѝ помогне да пререже хубавото си гърло.

Мик си подсвиркваше, докато бързаше по коридора.

Кейт тъкмо бе свалила съдийската тога, когато на вратата се почука.

— Влез — каза тя и загледа влизащата в кабинета ѝ Анджи.

— Кълна се, че аз съм последният човек, когото си очаквала да видиш — усмихна се тя, но в усмивката ѝ нямаше веселост.

— Вярно е — без колебание призна Кейт. — Какво те е довело насам?

— Имам среща, но... — Анджи замлъкна и помръдна притеснено. — Трябва да се срещна с Дейв, пък съм малко подранила.

И Кейт се насили да се усмихне.

— Ами седни тогава.

Като се настани на един стол пред бюрото ѝ, Анджи заговори без предисловие:

— Знаеш, че ходих да видя мама, нали?

Кейт смутено се смръщи:

— Да, но...

— Мама е намерила това и искаше ти да го имаш — тя се понадигна с протегнатата ръка.

Озадачена, Кейт пое овехтеля плик.

— Какво, за бога...

— Отвори го и ще видиш.

Би трябвало да се досети по колебливия тон на Анджи, че има нещо нередно, но не се досети. Мълчаливо отвори плика и от него изпадна малка снимка. В първия миг не осъзна какво вижда, но после сякаш нещо я удари.

— Ооо — изпъшка тя и се хвана за стомаха.

Приятелката ѝ пристъпи към нея.

— Добре ли си?

Кейт я отпъди с ръка.

— До... добре съм. Просто не очаквах... — не можа да продължи. Най-малко от всичко бе очаквала, че ще види лицето на

своето дете. Години бе копняла да има снимка на Сара.

Ръката ѝ трепереше, докато разглеждаше заспалото личице. Бебето ѝ беше дори по-красиво, отколкото си го спомняше, с пълни розови бузки, устица като розова пъпка и гъсти мигли, сведени над бузките. Въпреки усилията си да запази спокойствие, Кейт видимо затрепери.

— За бога, седни — помоли я Анджи и посегна да я хване.

Ала Кейт отново я отблъсна.

— Добре съм, наистина. Само тази... снимка ми дойде като шок.

— Боях се, че ще е така, но мама каза, че сигурно ще искаш да я имаш — Анджи изглеждаше смутена. — Да ти кажа право, колебаех се дали да ти я дам, въпреки настояването на мама.

— Разбира се, че я искам — продума тя, като не можеше да откъсне очите си от бебето. Чувстваше такава тежест в гърдите си, че се страхуваше да не се пръсне сърцето ѝ. В очите ѝ пареха сълзи, но ги съдържаше пред замлъкналата Анджи. Най-сетне вдигна глава. — Моля те, бих искала да остана сама.

Облекчението на Анджи си пролича.

— И без това трябва да тръгвам.

— Благодаря — прошепна Кейт.

— Кейт...

— Не сега, Анджи, моля те.

Когато остана сама, се отпусна на стола си зад бюрото, защото не бе уверена, че краката ще я държат. Мъчеше се да диша дълбоко, за да преодолее горчивия гняв, който бушуваше в сърцето ѝ, гняв по-силен от ужасната болка.

— Проклет да си, Томас Дженингс!

Кейт не знаеше колко дълго е стояла така, преди да стане и да влезе в тоалетната. Взря се в отражението си в огледалото, за да се увери, че раздиращите я чувства не са изписани на лицето ѝ. Но не можеше да спре възбудените си мисли. Въпреки това възвръщането на спомена за Томас трябваше да почака.

Снимката на Сара бе задълбочила желанието ѝ, а само един човек можеше да превърне това желание в действителност. С нестабилни стъпки се върна до бюрото си и се готвеше да се обади по телефона, когато вратата шумно се отвори.

— Казах му, че не може да влиза тук! — извика Лесли на две крачки зад човек, когото Кейт никога не бе виждала.

Тя настръхна.

— Какво значи това? Кой сте вие?

— Аз съм Мик Преснъл, съдия Колсън.

— Вие сте репортер — с отвращение каза Кейт.

Обидата не му подейства.

— От един час се мъча да взема интервю от вас, а тази жена — той посочи секретарката, — дори отказа да ви съобщи, че съм тук.

— Аз... — започна Лесли.

Кейт вдигна ръка.

— Няма нищо, Лесли. Аз ще се справя с господин Преснъл.

Лесли не беше уверена в това, но не каза нищо. Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, Кейт стисна юмруци, обзета от друг вид гняв.

— Ще загубите работата си заради това нахлуване.

Лицето на Мик, загоряло и ъглесто като тухла, дори не трепна. Изражението му остана все тъй нахално.

— Можете да се опитате, но нищо няма да постигнете.

— Излезте от този кабинет или ще повикам охраната.

Той повдигна фотоапарата си.

— Ако го искате така, съдия Колсън, готов съм да играя по вашия начин.

— Излезте навън! — повтори тя със стиснати зъби. — И да не съм ви видяла повече.

— Ще си тръгна, но да не ме видите пак — в гласа му прозвуча нагъл смях, — това може да стане само в сънищата ви, мадам, само в сънищата ви.

Кейт бавно го изгледа от горе до долу. Лицето ѝ отразяваше ясно чувствата ѝ — презрение, отвращение и отегчение.

Мик се изчерви и устните му гневно се свиха.

— Вие си мислите...

— Ако не излезете веднага, ще наредя да ви изхвърлят.

Той се изсмя, затътри се към вратата и излезе.

Кейт едва го видя как излиза, тъй силно бе потресена. Но като пое няколко пъти дълбоко дъх, си възвърна самообладанието. При нормални обстоятелства би се справила по-добре с боклук като Мик Преснъл.

Очите ѝ се върнаха към снимката на бюрото. Нейното бебе. Затвори очи и не се поддаде на новото вълнение. Тъй дълго беше успяла да бъде силна. Сега беше време да снее защитните си прегради.

Сойър Брок оставаше единствената ѝ надежда да намери Сара. Тя избра номера му.

Сойър влезе в кабинета си, когато телефонът иззвъня. Опря крак на бюрото и се пресегна към слушалката.

— Брок.

— Тук е Кейт Колсън.

За миг сякаш не намираше думи. Мекият ѝ меден глас го размекна. Отърси се и наум изруга.

— Там ли сте още?

— Тук съм — отвърна той по-остро, отколкото би искал.

— Открихте ли нещо за манастира? — попита Кейт след кратко колебание.

— Мога да кажа, че да.

— Значи имате някаква информация? — задъхано настоя тя.

Но зад нетърпението той долови в гласа ѝ и друго очакване, което отекна дълбоко в него.

— Да, само... — той замълча, защото не му бе приятно да ѝ каже, че новините не са много добри.

— Можем ли да се срещнем? — прекъсна го тя. — И аз имам нещо за вас.

— Къде?

— Готвех се да се разходя из парка.

Той отново бе изненадан.

— В парка? — повтори Сойър.

— Да, в парка.

Той почувства усмивка в гласа ѝ. Стисна слушалката по-силно, сякаш за да обуздае чувствата си.

— Където кажете.

— Знаете кой парк имам предвид?

— Щом ще се разхождате, предполагам, че ще е паркът до съда.

— Да. Ще ви чакам при беседката.

— До скоро.

Остави слушалката и се загледа през прозореца. Небето се бе прихлупило, сякаш ще експлодира. В парка? Поклати глава и тръгна към вратата. Как можеше да познае какво е замислила една жена?

Кейт не го забеляза веднага, което му даде възможност да я огледа. Тя седеше стоически на скамейката в беседката като потънала в дълбок размисъл. Стори му се невероятно тъжна и самотна.

Нищо обаче не можеше да скрие красотата ѝ. Макар че нямаше слънчева светлина, сребристорусата ѝ коса изглеждаше лъскава и гладка. Изящното ѝ лице бе от оня класически тип, който фотографите копнеят да заснемат на лента, но често не им се удава.

Беше облечена в костюм; мекият му лилав цвят подсилваше впечатлението за уязвимост. От вида ѝ дълбоката болка в него се засили. Той пристъпи на другия си крак.

Кейт се обърна и очите им се срещнаха. Той забеляза някакъв трепет в нейните. Страх? Любопитство? Желание? Последната мисъл почти го задуши.

Сойър измина разстоянието помежду им. Тя се изправи, после, с поглед встрани, попита:

— Добро ли е това място?

— Разбира се. Защо не?

Двамата седнаха на скамейката достатъчно далеч един от друг, за да могат да се обръщат и да се виждат удобно. Но мълчанието, което легна между тях, съвсем не бе удобно.

— Изглеждате изморена — внезапно и направо забеляза Сойър.

Тя рязко вдигна глава и той в миг почувства, че отново е преминал границата.

— По-скоро съм гневна, отколкото изморена — отвърна. После, сякаш е била прекалено откровена, се извърна.

Той усещаше, че нещо се е случило. Не знаеше какво, но чувстваше, че има нещо. Повярва ѝ, когато каза, че е разгневена, но същевременно изглеждаше по-неуверена от обикновено.

— Трябвало е да вземете трудно решение.

Тя почти се усмихна.

— Значи сте видели вестниците.

— Мисля, че целият свят ги е видял.

— Или е гледал телевизия — тъжно допълни тя.

— Сигурен съм, че сте взели правилно решение.

— Наистина ли? — смръщи се Кейт.

— Взели сте решението, което според вас е било най-доброто — той повдигна рамене. — И аз работя така и малко ме интересува кой какво мисли.

— За голямо съжаление с мене не е така — прибра един кичур коса, който вятърът бе измъкнал от шнолата ѝ.

Едва бе чул думите ѝ, когато долови едно нейно движение, от което блузата ѝ очерта налетите ѝ гърди. Сойър отмести погледа си и го обля топла вълна, но не от задушната атмосфера. Желаше я, а фактът, че не можеше да я има, само усилваше страданието му.

— Не, предполагам, че не — успя да каже той. — Все пак вие сте кандидат в изборите за съдии.

— Някакъв упрек ли долавям?

Сойър се усмихна.

— Всъщност аз се възхищавам на тактиката ви.

Тя наклони глава встрани.

— Кой знае защо не ви вярвам, мисля, че го казвате само от учтивост.

Устните му трепнаха.

— И защо бих постъпил така?

— Наистина защо? — вгледа се в него Кейт.

Той пак повдигна рамене и отправи поглед към облаците, които продължаваха да се сгъстяват. Доста глупаво бе да стоят в парка в такава време. Но пък може би действаше успокоително, от друга страна.

— Какво имате да ми кажете?

Той наведе глава.

— Открих кой е манастирът.

— Точно за това исках да чуя.

— Само че новините не са добри.

Лицето ѝ помръкна.

— Защо?

— Защото манастирът вече не е там.

Гърлото ѝ се стегна и тъй като тя не каза нищо, Сойър продължи:

— Сега там има жилищен блок.

Би могъл да ѝ каже това и по телефона, но не беше уместно по телефона да се върши работа. В отношенията си с клиенти и със заподозрени лица бе установил, че е по-добре да виждаш очите им. Старите навици не умират лесно.

— Точно от това се боях — процеди тя. Отчаянието прозираше и в гласа, и в очите ѝ.

Без да помисли, той се протегна и покри ръката ѝ със своята. Тя вдигна очите си и известно време останаха загледани един в друг. Неочакваното докосване създаде задушавашо напрежение.

Тя въздъхна, но не изтегли ръката си.

— Слушайте — каза Сойър, — не се безпокойте. Ще намеря младото момиче — изведнъж престана да се интересува защо Кейт държи да го намери. Той просто искаше да го открие — заради Кейт. — Ще проверя какво е станало с архива на манастира. Ще ми се доверите, нали?

Без да отговори, тя отвори чантата си, извади един плик и го отвори.

— Ето снимка на детето. Не съм ви я дала досега, защото съвсем неотдавна я получих — постара се ръката ѝ да не трепери, докато я подава. — Реших, че може да ви е от полза.

Той пое снимката и се загледа в малкото личице.

— Истинска красавица — забеляза накрая и погледна Кейт.

— Да, така е — преглътна тя.

Сойър се взря в нея и му се стори, че вижда как сърцето ѝ бие.

Една внезапна капка дъжд развали магията. Кейт издърпа ръката си и отмести очи.

— По дяволите — промърмори Сойър и стана.

Тя го последва и огледа небето. Той не можеше да си наложи да не гледа дългата ѝ лебедова шия, като копнееше да прекара устни по нея... Сви устата си и каза рязко:

— Елате, ще ви откарам с колата.

Докато Кейт го гледаше и кимаше, че е съгласна, той се стараяше да преодолее сексуалното желание, което започваше да влияе на всяка негова дума и постъпка. Беше имал много жени през живота си, но никоя от тях не му беше действала така.

Но сега не бе време да си обяснява защо привличането ѝ е толкова силно, тъй като трябваше да тичат с все сили, за да се спасят от дъжда.

Щом се настаниха в ягуара, я попита:

— Накъде? Към вашата кола или към съда?

Сойър се стремеше да не обръща внимание на деликатния ѝ парфюм. Но беше невъзможно. Бяха тъй близо един до друг, че ароматът го облъхваше цял. Единственото му желание бе да я обладае. С Кейт той се превръщаше в динамит със запален фитил.

Стисна силно волана и се загледа напред, изпълнен с гняв, че не може да се владее.

— Не съм сигурна къде искам да ида — отговори тя след малко.

Погледна я озадачен.

— Всъщност бих се радвала просто да се повозим наоколо.

— Няма проблеми — Сойър форсира колата, за да потисне вълнението си. Не му се искаше да се разделят.

— Благодаря — промърмори Кейт.

Той се включи в уличното движение.

— Имате ли наум някакво определено място?

— Не — после, като съзна, че може би му отнема време, сви вежди. — Аз дори не ви попитах дали нямате някаква друга работа — помълча, за да прикрие смущението си. — За мене не е характерно да постъпвам така...

— Не се безпокойте. Имам предостатъчно време.

Тя го погледа още миг, после се обърна настрана.

Пътуваха в мълчание. Сойър употребяваше всичката си воля, за да не се обръща и да я гледа. Но не бе нужно да я гледа. Образът ѝ бе постоянно в ума му. Въпреки това се улавяше, че току я поглежда крадешком.

Затова не забеляза колата, която го следваше, преди да бе станало твърде късно.

— Проклятие — промърмори той и усили скоростта.

Сега се движеха по откритата магистрала към Хълмистия район. Не беше я попитал, но знаеше приятен ресторант встрани от пътя, където искаше да спрат. Възнамеряваше да се поразходят с колата, докато стигнат до това място.

Но колата зад него промени намерението му. Той увеличи още повече скоростта на ягуара.

— Какво има? — попита Кейт, опряла ръка на арматурното табло.

Сойър отново ѝ хвърли бърз поглед.

— Следят ни.

Тя пребледня.

— Няма за какво да се безпокоим. Ще му избягам.

— Сигурен ли сте, че колата следи именно нас?

— Сигурен съм. Забравяте ли, че съм бивш полицай? — преди тя да проговори, той продължи: — Не се обръщайте назад, в никакъв случай.

Кейт преглътна.

— Имате ли идея кой може да бъде.

— Знам точно кой.

Това сякаш я задоволи и тя замълча, докато той плавно маневрираше с колата, вливаше се в движението и излизаше от него. Синият седан правеше същото.

Сойър пак погледна Кейт, като се чудеше какво ли си мисли. Повечето жени биха изпаднали в истерия. Но не и тя. Седеше изправена, и макар да не бе отпусната, бе напълно спокойна. Трябваше да признае, че е смела. Не можеше да се уплаши от някаква упорита опашка.

И пак се запита какво ли ще е, ако премине през бариерата, с която се ограждаше тя. Да стигне до огъня под леда.

Като си наложи да се съсредоточи върху неотложната задача да се изплъзне от копелето, което го преследваше, Сойър погледна в огледалото за обратно виждане. Синият седан беше изчезнал.

Точно се поздравяваше с успеха си, когато силна светлина в огледалото привлече вниманието му. Изруга в мига, в който ягуарът му бе блъснат силно отзад.

— Сойър! — извика ужасена Кейт.

— Дръж се здраво. Копелето иска да ни изкара вън от шосето.

Сойър не можеше да различи лицето на шофьора. Предното стъкло на колата бе силно матирано и зад него шофьорът се очертаваше като заплашителен силует. Той виждаше ясно само пръстите му върху волана.

Хвърли още един бърз поглед на Кейт. Лицето ѝ бе побеляло; тя се опираше на таблото, сякаш очакваше положението да стане още по-лошо.

Така и стана. Нов удар отзад раздруса ягуара.

— Добре ли си? — попита Сойър, без да откъсва очи от шосето.

— Добре съм, но всеки удар разтърсва всичките ми кости.

В отговор той натисна още по-силно педала на газта.

Магистралата бе дълга и с много завои; колкото повече напредваха, движението по нея намаляваше. А скоро щеше да се здрачи, което увеличаваше опасността.

От двете страни на шосето растяха големи дъбови и други дървета с богати листни корони. Летният дъжд, който бе принудил Сойър и Кейт да влязат в колата, току-що бе спрял и асфалтът бе още мокър и хлъзгав.

Но сега сивото небе се разтваряше като завеса и пропускаше слаба слънчева светлина. Въпреки това човекът, който искаше да ги изплаши до смърт или да ги убие, оставаше неизвестен. Какъвто я да бе мотивът на копелето, нямаше да му се размине това нападение.

— Какво ще правим... тоест, какво ще правиш?

— Не се тревожи. Ще се оправим.

— Още... ли е след нас?

— Да.

— Смятах, че с ягуара ще можеш да му избягаш.

— Бих могъл, ако ти не беше в колата.

— Прави каквото е необходимо. Не се безпокой за мене.

Макар че говореше уверено, Сойър долови леко потрепване в гласа ѝ. Нямаше съмнение, че е изплашена. Но той знаеше, че няма да

си признае. Отново изпита възхищение от Кейт.

— Тревожа се за тебе и за мене — каза той глухо. — Но се тревожа и от шосето. При тази скорост е дяволски хлъзгаво.

— О, боже! — извика тя.

— Какво... — думите заседнаха в гърлото му.

Седанът бе редом с ягуара, калник до калник.

Кейт отново извика.

— Кучи син!

Сойър извъртя волана рязко надясно, но не беше достатъчно бърз. Синята кола също се извъртя и ги блъсна откъм страната на Сойър. Ударът запрати ягуара въвн от шосето към едно дърво.

Детективът намали скоростта и завъртя кормилото. Ягуарът се плъзна и се завъртя, но не се блъсна в дървото. Сойър натисна спирачките и изгаси двигателя.

— Добре ли си? — попита той и погледна към Кейт.

Тя го гледаше с широко отворени, ужасени очи.

— Мисля, че съм добре.

Той я погледа още миг, после отвори вратата и излезе от колата. Синият седан, разбира се, не се виждаше наблизно.

— По дяволите! — промърмори и тръгна по шосето, където бе спряла друга кола.

От нея излезе някакъв мъж.

— Ей, приятел, добре ли си?

— Да, благодаря. Видяхте ли какво стана?

— Не. Само видях как ви избутаха от шосето. Следях движението на вашата кола и се мъчех моята да не изляза от платното, затова не забелязах номера на седана, ако за това питате.

— Точно това питам.

— Искате ли да извикам полицията?

— Не, благодаря — в очите на Сойър блестеше убийствен гняв.
— Ще се оправя сам.

— Е, ако нямате нужда от помощ, аз ще тръгвам.

Брок махна с ръка.

— Още веднъж благодаря.

Човекът потегли, а той се върна при своята кола. Кейт беше разкопчала колана на седалката и седеше, подпряла глава на прозореца.

Като го чу, тя се изправи и се обърна; кафявите ѝ очи гледаха въпросително.

— Видя ли го?

— Не. Кучият син е избягал, докато аз сляза от колата.

Младата жена прехапа устни.

— С кого говори?

— Непознат човек, който предложи помощта си.

— Той видял ли е нещо?

— Само как ние излитаме от шосето.

Кейт потрепери и лицето му помръкна.

— Наистина ли си добре?

— Да, само съм малко разтърсена — тя замълча и присви очи, за да го види по-добре в сгъстяващия се здрач. — А ти?

Сойър искаше да я попита дали това наистина я интересува, но не го направи. В момента всичко му беше криво. Беше бесен, че човекът зад кормилото го бе надвил. Не за дълго, обещавахе си той. Имаше ясна представа кой можеше да е той. Ако беше прав, когато и да спипаше Лойд Силвърман, щеше да го разкъса на парчета.

— Сойър.

Тръсна глава и я изгледа дълго.

— Ти го произнесе.

— Кое? — озадачи се Кейт.

— Моето име.

Очите им не се отделиха още няколко мига.

— О, така ли?

— И не умря от това, нали? — усмихна ѝ се.

— Не, мисля, че съм още жива.

Тя се извърна, но Сойър продължи да я следи с поглед. Какво си мислеше тя? Какво се криеше зад огромните ѝ кафяви очи? Какво ли не би дал, за да узнае; тя продължаваше да е загадка. Няколкото им срещи не му бяха позволили да надникне в нея, да я разбере. И въпреки това го бе пленила напълно.

— Каза, че знаеш кой може да е бил — гласът ѝ тревожно заглъхна.

— Да, един човек на име Лойд Силвърман. Насочи пистолет срещу мене в кабинета ми. Закле се, че ще си отмъсти.

Лицето на Кейт отново побледня.

— Това е ужасно.

— Беше и по-лошо, но се справях.

— Надявам се да си прав, че е бил той.

— Защо? — попита подозрително. Думите ѝ прозвучаха странно.

Инстинктът му подсказваше, че тя има нещо предвид и че трябва да е нащрек.

— Без особена причина — след малко отговори тя.

— Не разбирам. Каза го така, като че ли знаеш някой, който би могъл да направи този налудничав номер.

— Не, не знам — бързо отсече.

— Лъжеш.

Кейт се наежи.

— Не е в моя стил.

— Само това ли можеш да кажеш след всичко, което току-що преживяхме? Това не беше никаква игра.

— Много добре го разбирам — процеди тя.

— Тогава кажи какво мислиш — тя продължи да мълчи, а Сойър усети, че кръвното му се вдига. — Слушай, дявол да го вземе, ние можехме да загинем — търпението му се изчерпи. — Ако знаеш нещо, предлагам да ми го кажеш.

Тя сякаш се замисли върху думите му и накрая проговори:

— Е, добре. Има хора, които не искат това бебе да бъде намерено, но нищо повече не мога да ти кажа.

— Заплашвал ли те е някой?

Тъй като Кейт замълча и не го отрече веднага, той бе убеден, че предположението му е правилно.

— Господи!

— Слушай, мога да се справя сама, каквото и да се случи — Сойър изсумтя, а тя добави: — Навярно все пак е бил Силвърман.

— Изглежда, че няма да ми кажеш кой те е заплашил.

Кейт стисна устни.

— Така е.

Сойър изруга.

— Понякога ми се иска... — спря насред думата си и изруга още веднъж. — Е, по дяволите! Ще те откарам до твоята кола.

Отне му известно време, но успя да изтегли ягуара на шосето, като усещаше, че Кейт стои непоколебима до него.

Потисна желанието си да спре колата и да я разтърси, докато му каже какво крие. Но само стисна по-здраво волана и продължи да кара към града.

Последствията от произшествието бяха започнали да се проявяват. Кейт чувстваше кожата си влажна и студена, усещаше, че ѝ прилошава.

Възможно ли бе Томас да се е опитал да я убие? Ако е така, значи е страшно изплашен. От една страна, това я радваше, но от друга, я изпълваше със страх. Или нападателят е бил недоволният клиент на Сойър?

Ами Харлан? Не биваше да пропуска и него. Все пак не можеше да си представи, че ще се опита да я нарани физически.

После Сойър. Той бе също тъй опасен, макар и по друга причина, на която ѝ се искаше да не обръща внимание. Погледна го с крайчеца на окото си. Беше стиснал челюсти и свил устни. Изглеждаше тъй вбесен, като че бе готов да извърши убийство. Знаеше, че гневът му не е насочен към Силвърман. Тя потрепери. Гневът му бе срещу нея.

Не го погледна открито, дори и когато спряха до нейната паркирана кола. Беше паднал мрак, но луната грееше и паркингът бе добре осветен.

Преди тя да успее да каже нещо, той вече бе излязъл от колата и бе дошъл откъм нейната страна. Щом ѝ отвори вратата, Кейт излезе навън и с изненада откри, че краката ѝ могат да я държат. Но не краката я тревожеха, а сърцето, което биеше неравномерно.

Сойър стоеше пред нея. Близко. Много близко. Тя го погледна и с учудване осъзна, че сълзи напират в очите ѝ. С тих и слаб глас продума:

— Благодаря.

— За какво?

Напрегнато ли звучеше гласът му или така ѝ се струваше? Тя пое дълбоко дъх и усети аромата на одеколона му. За един кратък миг затвори очи, а когато ги отвори, по страните ѝ потекоха сълзи.

— Кейт.

Името ѝ сякаш излезе от дън душата му. Внезапно Кейт усети, че трябва да избяга от него, от желанието да се хвърли в ръцете му.

— Аз... трябва да си отивам.

Тя се извърна, но не достатъчно бързо. Той я хвана за ръката и я завъртя към себе си. После ръцете му обвиха раменете ѝ.

— Недей — прошепна тя, без да го гледа.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Недей какво?

Тя отвори устата си, за да отговори, но думите ѝ не излизаха.

— Да не те докосвам — каза той дрезгаво. — Ето така — прокара пръст по бузата ѝ.

— Сойър! — викът ѝ бе отчаян.

— Шшт, не говори.

— Трябва да говоря, а ти трябва да ме изслушаш.

Пръстът му мина по трептящите ѝ устни, а от нежния му допир тя затрепери по-силно.

— Не мога — каза той. — Много е късно.

„О, не, моля те, не го прави пак“ — молеше се тя наум, но това не ѝ помогна. Сякаш друго същество бе влязло в нейната кожа и ѝ нареждаше да се държи по съвсем несвойствен за нея начин.

Очите му блестяха особено в полумрака, когато лицето му се сведе към нейното. Неопределим звук — полухлипане, полустон, излезе от гърлото ѝ.

Както и преди, устните им се срещнаха тъй внезапно и тъй пламенно, като че бе докоснала жив огън. Грубото потъркване на едnodневната му брада до нейната кожа заедно с топлия му проникващ език се оказаха неотразими за нея. Тя се притисна до него, докато страстната целувка продължаваше и покоряваше и двамата.

Сойър пръв се отдръпна, макар да личеше, че не му бе лесно да го стори. Мъчеше се да възстанови самообладанието и дъха си, също както и тя. Вълнуващата близост бе почти сринала нейния контрол върху чувствата ѝ.

Едва след като се вгледа дълбоко в очите ѝ, той попита с развълнуван, но дрезгав глас:

— Не мислиш ли, че е време да ми разкажеш цялата истина?

Тя скръсти ръце пред гърдите си, объркана и уморена.

— Вече ти казах...

— Не става дума за заплахата.

Кейт примигна.

— За какво тогава?

Знаеше много добре, но би направила всичко, за да се предпази. Тази вечер нямаше сили за ново противопоставяне. И умът, и сърцето ѝ бяха премалели.

— Какво общо имаш ти с изчезналото момиче?

Челото ѝ овлажня от пот, докато от устните ѝ се отрони лъжата:

— Момичето е свързано с едно от делата, които разглеждам.

— Аха. Знам, че не би се излагала на риск по такъв повод. Нито би престъпила границите на закона.

Леден страх, който не можеше да прогони, обхвана Кейт.

— Тогава нека да кажем просто, че това не е твоя работа.

— Как можеш да твърдиш това, след като два пъти ме целуна така...

— Това не означава, че ти ме притежаваш — прекъсна го тя. — Освен това... тези целувки бяха грешка, която не възнамерявам да повторя.

Той се отдръпна като че ли му бе ударила шамар. И за втори път, откакто се бяха запознали, грижливо поддържаната му фасада се срути и се показаха истинските му чувства. Той беше гневен, но в очите му се отразяваше и още нещо. Презрение. Кейт изпита желание да заплаче. Но се сдържа. Не можеше да си го позволи. Знаеше, че ако се разплаче, няма да може да спре.

Без да наруши мълчанието, тя отключи своята кола и влезе вътре. Но преди да успее да затвори, Сойър хвана вратата и я задържа отворена.

— Моля те — прошепна Кейт.

Молбата ѝ не му оказва никакво въздействие. Той се взираше в нея настойчиво и неотстъпчиво. Кейт искаше да се обърне настрана, но не можеше. Бе се оплела в собствената си паяжина.

— Това, което съществува между нас, каквото и да е то, не е свършило.

— Махни се от пътя ми — каза тя рязко. — Отивам си вкъщи.

Кейт чувстваше, че слушателите ѝ са точно такива, каквито искаше да бъдат — заинтересовани и внимателни. Бяха я поканили да говори пред Търговската камара на обед по случай годишнина на камарата. Кейт и публиката ѝ, изглежда, бяха еднакво доволни.

— И тъй, дами и господа, ясно е, че новият състав на Върховния съд на Съединените щати ще наложи на щатските съдилища да решават повече „щекотливи социални въпроси“ като абортите, гражданските права, финансирането на училищата. Преди да завърша, искам да ви уверя, че аз, като съдия в Областния съд, ще бъда винаги на страната на закона, а не на страната на групите със специални интереси, както един от моите опоненти.

Бурни аплодисменти разлюляха залата.

Кейт се усмихна, доволна от красноречието си; речта ѝ беше към своя край. Погледът ѝ за последен път обходи залата. И тогава го забеляза. Сърцето ѝ почти спря. Сойър стоеше в края, облегал небрежно на вратата. Откога беше тук? Сигурно не от началото. Проклет да е!

Усмихна се по-широко. Нямаше да му позволи да я притесни, но бе трудно да се преструва, че неочакваното му присъствие не ѝ оказва влияние.

— Моите опоненти очевидно смятат, че задачата им е да разрешават политически въпроси в съответствие със своите възгледи — продължи Кейт. — Вие всички очаквате съдът да бъде обективен и безпристрастен — институция, която не взема нечия страна. Аз съм републиканка, но демократите могат да бъдат уверени, че когато вляза през вратата на съда, политиката остава отвън. Аз представлявам вас и не съм задължена на групи, които обещават щедро спонсориране на избирателната кампания. Благодаря ви, че ми дадохте възможност да споделя възгледите си с вас на годишнина на вашата авторитетна организация.

Тя помахаша с ръка в отговор на новите аплодисменти, като внимаваше да не гледа към Сойър, който продължаваше да стои спокойно с една ръка в джоба на панталона си, сякаш си нямаше никакви грижи. Какво диреше тук? После ѝ хрумна, че той по всяка вероятност е член на камарата. В края на краищата беше опитен и влиятелен бизнесмен, с широки обществени връзки. Но този довод не беше напълно убедителен. Допускаше, че има някакви скрити подбуди.

— Съдия Колсън, чудесна бяхте — поздравя я председателят на камарата и протегна ръка.

Кейт се съвзе и пое десницата му.

— Благодаря ви за тази покана.

Към поздравленията на председателя се присъединиха и други членове на ръководството. Кейт се ръкува с няколко души, доволна от оказаната ѝ подкрепа.

— Хубава реч произнесохте, съдия Колсън.

Кейт изтръпна от този нисък, рязък глас. Преглътна и бавно се извърна, прикривайки вълнението си.

— Благодаря, господин Брок.

Леко подигравателна усмивка се изписа на устните му, но той не каза нищо, тъй като някакъв негов познат го потупа по гърба.

— Ей, Брок, къде се губиш? Не си идвал на събрание бог знае откога.

— Здравей, Уайли. Зает бях. Знаеш как е — очите на Сойър се насочиха за миг към Кейт, преди да се обърне пак към своя познат.

Уайли се засмя.

— Е, радвам се, че дойде днес — намигна на Кейт. — Тази дама изнесе страхотна реч, нали?

Тя поруменя, като усети, че Сойър я гледа по-настойчиво.

— Да, наистина — съгласи се той.

— Благодаря и на двама ви, господа — каза Кейт, като се постара да не гледа Сойър. — Моля да ме извините, но трябва да тръгвам. Чакат ме в съда.

— Тогава ще се видим по-късно, съдия Колсън — с безстрастен глас отговори Сойър.

Но очите му не бяха безразлични. В тях имаше същата пламенност, която бе видяла, преди да я грабне в прегръдките си. Облиза изсъхналите си устни и се опита да се усмихне:

— Още веднъж благодаря.

Едва когато излезе въвн от сградата в ясният слънчев ден, почувства, че се е запъхтяла. Но не спря, докато не стигна до колата си.

Като седна в кадилака, опря глава върху облегалката, съзнавайки, че откакто Сойър бе пресякъл бариерата и я бе докоснал след произшествието на шосето, устоите на спокойния ѝ живот бяха сериозно разклатени, ако не бяха рухнали изцяло. Беше объркана и малко отчаяна, не беше сигурна как трябва да се справи с възникналото положение.

Не беше от хората, които вършат работа наполовина. Или я вършеше докрай, или изобщо не се залавяше. Само по този начин бе успяла да оцелее. Ако не щастлива, беше се чувствала поне доволна. То се знае — самотна, но не непоносимо.

Как смееше той да продължава да се меси в личния ѝ живот? Как смееше да изглежда така добре и да има такъв приятен аромат? Не беше честно костюмът му с копринена нишка да стои така добре на високата му фигура и да загатва за силните мускули под дрехите.

Той не трябваше да идва на това събиране. Кейт изпусна поетия въздух и започна да разтрива челото си, за да премахне внезапно появилата се болка в слепоочията ѝ.

Беше изминала една седмица от последната им среща, откакто я бе целунал. През това време се бе колебала дали да се откаже от служебните му услуги или не. А целувката... за нея тя не можеше дори да си спомни, без да изпита срам и съжаление. И гняв. Към себе си.

За един миг Сойър бе разбудил тялото ѝ, бе я възпламенил с горещите си устни и с езика си. Кога бе изгубила контрол върху себе си? Кога отношенията им се бяха превърнали от делови в лични?

Не можеше да се залъгва, че целувката я е изненадала и заслепила. От самото начало помежду им съществуваше някакво привличане. Тя бе копняла да я целуне, да я докосне.

А сега трябваше да се измъкне от това тресавище. Съгласна бе да рискува кариерата си, за да открие дъщеря си, ала не бе съгласна да разкрие онази част от живота си, която бе държала скрита и под ключ. Томас ѝ бе дал добър урок и не бе готова да изпита подобна болка втори път, колкото и привлекателен, чаровен и интригуващ да бе Сойър.

Тогава защо ѝ бе тъй трудно да следва разума си? Тя все още желаше Сойър. Господи, как го желаше! Още по-лошо бе, че той знаеше това.

Нищо не се беше променило. Продължаваше да се бои от обвързване, с който и да е мъж, дори и с такъв, от който по тялото ѝ минаваха тръпки. Боеше се, че ако се поддаде на желанието си, връзката нямаше да се окаже трайна и отново щеше да остане сама.

Не искаше да бъде разкъсвана, да бъде отклонявана от пътя си. Искаше да намери дъщеря си и да спечели в изборите. За осъществяването на тези две желаниа трябваше да използва всичките си сили и упоритост.

Нужен ѝ бе и Сойър Брок. Той все още бе човекът, който може да намери Сара.

Телефонът в колата ѝ избръмча. Кейт подскочи. След няколко позвънявания го вдигна. Беше секретарката ѝ.

— Кажи на адвокатата, че идвам.

Томас приглади един непослушен кичур на черната си коса и продължи да се вира в огледалото. Не се ли бяха появили нови бръчици по лицето му? Дали не трябваше да помисли за козметична операция? Вгледа се по-отблизо в отражението си. Страхът му се стопи. Лицето му беше гладко като бебешко. Е, почти.

Макар че това бе истинско чудо при тревогите, които бе преживял напоследък. Дори бе започнал да занемарява проповедническите си задължения. Страшно трудно му бе да се съсредоточава. По вина на Кейт Колсън.

Каквото и да правеше, тя не излизаше от ума му. Не знаеше кога и как може пак да се намеси в живота му, а му бе омръзнало да се притеснява заради нея. Кой можеше да знае какво е намислила?

Тя го мразеше, а Томас разбираше добре каква мощна движеща сила е омразата. Нямаше друг избор, освен да спечели двубоя. Усмихна се хитро към огледалото и измърмори любимия си девиз: „Направи го на другите, преди те да ти го направят.“

Мисълта, че може да бъде унижен от нея, повдигаше кръвното му налягане.

Бързо отиде до бюрото си, отключи едно чекмедже и извади малко черно тефтерче с частни телефонни номера, които не показваше на никого. Намери нужния му номер и посегна към телефона. Обадиха му се веднага.

— Тук е Фрост.

— Трябва ми една услуга.

— Услугите струват пари, дори и за вас, преподобни.

— Това се подразбира. Имам нужда от известна информация.

— Това е моята специалност.

— Не бързай толкова — сръза го Томас.

— Аз ще бързам, вие ще плащате. Споразумяхме ли се?

— Да.

— Назовете ми името.

— Съдия Кейт Колсън.

След кратко мълчание гласът отново долетя от другия край на линията:

— Това е голяма работа. Тя е голяма работа.

— Е, и какво? — ядоса се Томас.

— Ами добре. Ще се заема.

— Почни да я следиш. Мисля, че е наела някакъв частен детектив, и трябва да знам защо, особено ако той следи мене. Всъщност искам да знам всичко, което тя върши.

Фрост се засмя.

— Смятате да й създадете неприятности, а?

— Точно така — отвърна Томас и остави слушалката.

Оправи яката на копринената си риза. Не можеше да допусне Кейт Колсън да смущава живота му повече. Дори и ако трябваше да я убие.

Спалните завивки бяха в безпорядък. Сойър ги бе отметнал и лежеше съвсем гол. Нямаше значение. Беше сам. За пръв път от дълго време позволяваше на тази дума да изскочи от подсъзнанието му.

— По дяволите!

Сега не бе време да се връща към миналото. Но в последните дни не можеше да контролира мислите си, нито пък желанието си да види Кейт.

Мъчителни видения минаваха през ума му: красивото лице на Кейт, осветено от свещта в ресторантчето; Кейт се движи грациозно между растенията в разсадника; рядко появяващата се усмивка на Кейт; Кейт застанала гордо пред членовете на камарата; изразителните очи на Кейт.

И влажните ѝ устни — как бяха потрепвали под неговите, какъв бе вкусът им, как гърдите ѝ се бяха притиснали до неговите. В онзи момент бе почувствал, че ще се пръсне.

Беше силно възбуден и не искаше това сладко мъчение да свърши. Искаше му се да разпусне косата ѝ, да прокара пръсти през нея, след това да я докосва навсякъде — по гърдите, по корема, по бедрата... Искаше да наблюдава лицето ѝ, когато навлиза дълбоко в нея.

Вечер, в леглото си, загледан в тавана, си представяше как тя се е възкачила над него и движейки се наблюдава лицето му. Сега същият този образ предизвика болезнена ерекция и той се отметна в края на леглото.

Искаше му се тази възбуда да му изглежда забавна, но не беше. Тя го отчайваше, караше го да си спомни за юношеските години.

Никога не бе живял с такива безумни фантазии за някоя жена. Значеше ли това, че сега е влюбен?

По дяволите, не!

Твърде отдавна думата „любов“ бе излязла от речника му.

Неговият баща и леля му бяха показали, че любовта е фарс, нещо, което се използва, за да сломи духа ти.

И до днес Сойър потрепваше при спомена за болката от каиша, с който леля му го налагаше по гърба, по задните части, по главата. А след като свършеше, му казваше, че го е наказала, защото го обича.

Оттогава думата „любов“ бе загубила смисъла и съдържанието си за Сойър.

Не, това, което изпитваше към Кейт, не беше любов. Ала тя събуждаше в него нещо, което не бе чувствал преди, заплашително и вълнуващо.

И накъде се беше устремил в тези неизследвани води? Искаше му се да вярва, че се е устремил към нейното легло. Засмя се горчиво. Навярно би го изритала.

Не беше се зарадвала на целувката. Не беше се зарадвала, когато го видя на обеди в камарата. Той не беше й се извинил — бе чувствал нужда да я види. Знаеше, че няма да може да я изтръгне от мислите си, докато не се люби с нея.

Будилникът иззвъня, Сойър стана, отправи се към банята и пусна душа.

Сойър се качи в асансьора, слезе на единайсетия етаж и се насочи към кабинета на Харлан. Страхуваше се от тази среща. Предпочиташе да мисли за други места и за други хора. Днес температурата и влажността бяха такива, че му се искаше да бъде на плажа — да плува или да тича. Да се люби. С Кейт.

Тялото му отново настръхна и той изруга на глас. Сойър дори не съзна, че е влязъл в офиса на Харлан, преди секретарката да го попита:

— Какво казахте, господин Брок?

— Нещо, което не е предназначено за нежни уши.

Тя се захлади.

— Господин Мур ви чака.

Сойър спря още на прага. Харлан не беше сам. Един непознат мъж го изгледа, сякаш недоволен, че разговорът им се прекъсва.

— А, Сойър — посрещна го Харлан и се изправи зад бюрото си. — Радвам се да те видя — обърна се към Дейв. — Нали познаваш Дейв Нилсън?

— Не, не мисля — погледна към непознатия и леко кимна.

— Това е Нилсън.

Дейв подръпна мустака си.

— Здравейте, Брок.

Сойър стисна челюсти, но с нищо друго не издаде чувствата си. Не му беше приятно. Кой знае защо Нилсън го притесняваше. Може би защото бе твърде арогантен и превзет.

— Господа, моля седнете — подкани ги домакинят.

Детективът се облегна на стената.

— Аз ще постоя прав, ако нямате нищо против. Няма да остана дълго.

Харлан го изгледа сурово.

— Тази среща е от значение.

— Моето време също — сухо каза Сойър.

— Ако мисли така, нека си тръгне — обади се Дейв. — Нямаме нужда от него.

— Млъкни, Дейв, и седни.

Той се изчерви и погледна Сойър, който съжалително му се усмихна. Дейв стана още по-червен, а очите му излъчваха злоба.

— Какво става, Харлан? Защо е тук Нилсън?

Мур неочаквано се ухили — като котка, която току-що е изляла канарче.

— Искам пръв да узнаеш, че Дейв сега е кандидат за областен съдия — направи кратка пауза. — Аз го избрах да се състезава с Кейт Колсън.

Сойър отметна глава назад и се изсмя.

— Шегуваш се, нали?

Харлан пребледня, а Дейв стана огненочервен.

— Не се шегувам с толкова важни неща — отвърна му разгорещен. — Ако ти си беше свършил работата и беше открил нещо за Кейт, нямаше да ми се наложи да предприемам тази стъпка.

Сойър изпита отвращение.

— Слушай, Харлан, аз...

— Е, аз няма да губя време — обади се Дейв, като стана и го изгледа. — Аз получавам сведения отвътре.

Детективът скръсти ръце на гърдите си.

— Така ли? И от кого?

— От Анджи Гейтс.

— И какво може да ви каже тя? — попита Сойър и изведнъж почувства, че тази шарада го отегчава. Да слуша тези двама клоуни беше чиста загуба на време.

— Безспорно, много неща — уверено заяви Нилсън. — Ако има човек, който да знае тайните на Кейт, това е Анджи.

Сойър съсредоточено изгледа Харлан и после Дейв.

— Ами ако Анджи не желае да говори?

— О, ще говори — усмихна се Дейв. — В някой от близките дни, като легна над нея, ще ми каже всичко.

Брок само вдигна рамене, но му се искаше да размаже самотоволното лице на адвокатата.

— Според мене това показва единствено, че ти си копеле, което се смята за голям донжуан.

— По дяволите, Брок! — сега и лицето на Харлан се зачерви. — По-добре си дръж устата и внимавай как се държиш. А това, че Дейв ми помага, не означава, че се отказвам от твоите услуги. Все още разчитам на тебе, че ще си свършиш работата.

Той гледаше Мур с прехапан език, за да не му каже какво мисли за него. Но сега не бе време затова. Вдигна рамене и с равен тон отговори:

— Както кажеш.

— Хубаво. Сега можем да започнем да планираме стратегията си.

— Без мене — заяви Сойър. — Имам друга работа.

Обърна се и излезе, като си мислеше, че и личният, и професионалният му живот отиват по дяволите.

— Не се обаждай, моля ти се — измърка брюнетката до него.

Томас не обърна внимание на молбата и посегна към телефона.

— Ало — изръмжа той, като се опитваше да раздвижи уморения си мозък.

— Доставих информацията, която искате.

Томас се надигна в леглото.

— Хайде, миличък, легни си пак — подкани го брюнетката.

Той покри слушалката с длан и я изгледа гневно.

— Или млъкни, или ставай веднага. Все ми е едно кое от двете ще избереш.

Брюнетката скочи от леглото.

— Да те вземат мътните!

— Извинявай — върна се към разговора с детектива Томас. — Какво казваш?

— Доставих информацията, която искате. Поне част от нея.

— Чудесно. Дай да я чуем.

Кейт рядко работеше след тъмно, но тази вечер направи изключение. Имаше няколко дела, по които ѝ предстоеше да се произнесе, а едно от тях изискваше по-задълбочено обмисляне и съсредоточаване. „Но не е ли така с всяко дело?“ — напомни си тя унило.

Може би трябваше да приеме предложението на Бил Джонс и да се върне в адвокатската фирма. Беше мислила по този въпрос. Ала само бегло. Работата при Джонс и Страсбург ѝ бе доставяла удоволствие, но беше почувствала нужда от ново предизвикателство, макар че във фирмата не ѝ бе скучно. Ни най-малко. Ала сякаш бе попаднала в застои, всичко бе започнало да се повтаря — постоянни пътувания, оставане до късно вечер, безкрайни заседания.

Беше си купила къща и копнееше да се наслаждава на дома си, но никога не ѝ оставаше време за това. Възможно бе да е станала егоистка, да иска повече време за себе си. Затова, когато се бе появила възможността да стане съдия, тя се бе възползвала от нея.

Кейт остави молива си, извърна глава от светлината на настолната лампа и разтърка уморените си очи. Беше постигнала доста в работата си и не се оплакваше. Освен това утре бе събота и смяташе да прекара деня в своя двор, да се занимава с цветята си.

Погледът ѝ се спря на телефона. Защо ли не се обаждаше той? Захапа края на молива си. Ами ако изобщо не се обадеше? Дано да беше без значение, че не се е обаждал от няколко дни. Беше му казала само, че иска да знае докъде е стигнало разследването. Откриването на дъщеря ѝ се бе проточило по-дълго, отколкото бе очаквала, но тя нямаше опит в издирването на хора в неизвестност. Дълбоко в себе си Кейт знаеше, че нетърпението ѝ не се дължи само на факта, че Сойър не напредва с работата, но и на това, че не ѝ се обажда.

Още изпитваше нужда да го среща, да чува гласа му, да го докосва. Очите ѝ пареха и раменете ѝ се привеждаха от умора. Кейт прогони тревожните си мисли и склони глава върху ръцете си.

В този миг го чу един неясен шум. Сърцето ѝ подскочи. Какво бе това? Шумът се повтори. Дали се бе отворила и затворила врата? Човек ли бе влязъл в преддверието на кабинета ѝ? И кой би могъл да бъде? Погледна часовника си. Поуспокои се. Навярно бе Пийт, пазачът. Или може би друг съдия искаше да се отбие при нея. Не само тя оставаше да работи до късно.

Вдигна очи и зачака на вратата да се почука. Но нямаше почукване. Изправи се смръщена.

— Има ли някой? — извика и усети ледени тръпки.

Никой не отговори. Направи две крачки, но внезапно спря, когато вратата шумно се отвори. Влезе Томас Дженингс и тресна вратата зад гърба си.

Дъхът ѝ спря, стори ѝ се, че ще се задуши.

— Здравей, Кейт.

Победоносният му, но студен тон отприщи гърлото ѝ.

— Излез оттук! Веднага!

Томас се изсмя.

— За нищо на света. Не и преди да ти кажа нещо.

— Ние нямаме за какво да си говорим.

— Е, ваше благородие. Не мога да повярвам, че съдия може да лъже един стар познат... или по-точно един бивш любовник.

— Ти си отвратителен.

Той пак се изсмя.

— Ако искаш да си разменяме обиди, готов съм.

Кейт изпита внезапно желание да се нахвърли върху него и да издере лицето и очите му. Как се осмеляваше да предявява искания към нея? Настръхна, но не искаше да го покаже. Каквито усилия да й костваше, трябваше да се владее. Какво можеше да й стори? Нищо, уверяваше се сама. Беше в безопасност. Така ли беше наистина? Спомни си за произшествието по хлъзгавото шосе.

— Трябва да си поговорим малко — ти и аз.

— Излез оттук! — повтори Кейт.

Без да й обръща внимание, Томас пристъпи напред, приближи се до нея достатъчно, за да усети одеколона му. Почти й прилоша. Миришеше тъй силно, сякаш се бе къпал в одеколон. Но беше сигурна, че според него се е парфюмирал колкото трябва, защото се смяташе за съвършен във всичко, а в някои отношения може би наистина беше безупречен. Костюмът му, вратовръзката, обувката. Всичко говореше за съвършенство, освен лицето му. Зад усмивката и блясъка в очите му прозираше злото. Беше покварен човек в истинския смисъл на думата. За Кейт бе отвратително дори да бъде в една стая с него.

Сякаш бе доловил мислите й, той се смръщи.

— Ти се смяташ за недосегаема, смяташ, че можеш да се месиш в живота ми без никакви последствия. Е, дошъл съм да ти кажа, че не можеш.

— Не знам за какво говориш.

Томас пристъпи напред. Кейт се отдръпна назад.

— Мисля, че знаеш за какво говоря. Какво ще кажеш за Сойър Брок?

Тя сви очи, почувствала внезапен хлад.

— Какво за него?

— Наела си този детектив да ме проучва, нали?

— Защо бих направила такова нещо? Аз вече знам най-мръсната ти тайна — замлъкна и го огледа с презрение от горе до долу. — Бих отделила повече внимание на кофа с боклук, отколкото на тебе.

Лицето му стана лилаво от гняв.

— Тогава защо си наела Брок?

— Това не е твоя работа.

— Ще стане и моя. Ако не си го наела, за да проучва мен, то трябва да е, за да намери онова копеле, което роди.

— Презирам те, Томас Дженингс.

Той се изкикоти с характерния си грозен смях.

— Откажи се от услугите му, чуваш ли?

— Ами ако не се съглася?

— Ще съжаляваш.

— Както онзи ден, когато ни изблъска от шосето ли?

Изражението на Томас не се промени.

— Не знам за какво говориш.

— Разбира се, че не знаеш — скептично отвърна тя. — Но това е без значение. Не бях очаквала да си признаеш.

Злият блясък в очите му се изостри.

— Изглежда, че много хора не те обичат и искат да те отстранят от пътя си.

— След като си каза думата, излез оттук и не се връщай повече.

— Само когато се уверя, че сме се разбрали. Не се задявай с мене, иначе ще съжаляваш. Забрави за копелето си и че изобщо си ме познавала.

— Не се осмелявай да ми казваш какво да правя.

— Казвам ти го — продължи той със злобен тон, — и ще направиш добре да ме чуеш.

Сега бе дошъл още по-близо, а гърбът на Кейт се опираше в стената, не можеше да отстъпи назад. Беше хваната в клопка.

Томас се извисяваше над нея, оголил зъби.

— Смятай, че съм ти направил последно предупреждение.

— Не можеш да ме уплашиш.

Той внезапно стисна китката ѝ и я придърпа към себе си. Горещият му дъх я облъхна.

— Пусни ме!

— Първо трябва да направиш каквото ти казвам.

— Преди това ще те видя в ада — извика Кейт. — Ще те накарам да си платиш за това, че си изхвърлил моето бебе. Разбираш ли? Ще те накарам да си платиш!

— Ти си кучка! — разтърси я Томас.

Тя се мъчеше да се освободи.

— Пусни ме!

— Млъквай!

— Не! — изкрещя Кейт, но не с гласа на някогашното трогателно девойче, което го моли да я обича. Говореше с гневния тон на жена, която се съпротивлява, решена никога вече да не става жертва.

Томас я стисна още по-силно. Вдигна ръка.

— Не бих го направил на твое място.

Кейт и Томас останаха вкаменени като статуи.

Тя се мъчеше да разбере какво става. Сойър? Не можеше да повярва, но той беше тук, зад Томас. Сърцето ѝ трепна.

— Пусни я веднага — с остър като бръснач глас нареди Сойър.

Томас не му обърна внимание и продължи да стиска китката на Кейт.

— Върви по дяволите!

С бързината на гладен пес Сойър се спусна напред, хвана Томас за рамото и го извъртя към себе си.

— Нямах право... — опита се да изкрещи Томас.

Детективът го притисна до стената. За миг Томас изглеждаше зашеметен, но бързо се окопоти и се насочи към Сойър като разярен бик. Той бе подготвен. Когато преподобният се наведе напред, той го хвана за ризата, изправи го и го блъсна в стената два пъти. От ударите главата на Томас се отметна назад, после тялото му се свлече на пода.

Сойър, дишайки нормално, погледна сгърченото долу тяло.

— Ако не можеш да ходиш, пълзи, но се махай от погледа ми!

— Ще си платиш за това — измърмори Дженингс, опитвайки се да се изправи.

— Не се надявай — очите на Сойър бяха студени и безмилостни. — Добре ще е това да е последната ни среща, защото, ако я докоснеш пак, ще те убия с голи ръце.

Кейт разбра, че Томас е осъзнал безпомощното си положение, защото го видя да излиза олюлявайки се през вратата. Сойър пусна секретата зад гърба му и се извърна. Тя се бе подпряла на бюрото и го гледеше разтреперана.

Той тръгна към средата на стаята, но внезапно спря, сякаш не знаеше какво трябва да направи.

Очите на Кейт бяха пълни със сълзи.

Сойър побледня и погледна встрани.

— Нарани ли те?

— Не. Само съм малко разстроена.

— Това, което му казах, беше съвсем сериозно. Ще съжалява, ако те докосне пак.

Кейт не се съмняваше, че е говорил сериозно. Нямахте нищо против Томас да си получи заслуженото, но предпочиташе да го получи от нея самата.

— Дължа ти голяма благодарност — прошепна тя.

— Не искам благодарността ти — с дълбок глас отвърна Сойър.

Кейт овлажни сухите си устни.

— Какво искаш?

Възцари се тишина.

— Теб — каза глухо Сойър. — Искам теб.

Кейт затаи дъх, а думите му „Искам теб“ стопиха съпротивата ѝ. Тя затрепери.

— Недей — промълви Сойър задавено и се спусна към нея.

Кейт се обърна гърбом, засрамена от слабостта си. Знаеше, че е следствие от сблъсъка ѝ с Томас.

Застанал зад нея, Сойър сложи длани на раменете ѝ, топли и нежни, тъй различни от бруталното допиране на Томас. Кейт се извърна, без да мисли, и зарови лице в гърдите му. Ръцете му я обгърнаха. От притискането до топлото му тяло през нея премина ток. Той също го усети. Сърцето му биеше бързо, както и нейното.

„Това е лудост“ — повтаряше си тя наум. Не биваше да му разрешава да я прегърне, защото знаеше, че няма да свърши с това. Глухият му стон „Искам теб“ още звучеше в ушите ѝ. Но той, изглежда, бе доволен само да я държи до себе си.

Кейт прехапа долната си устна, която трепереше.

— Недей... моля те — повтори той и хвана лицето ѝ в дланите си. — Обещавам ти, че той няма да те безпокои повече.

„Не се тревожа за Томас, а за тебе“, искаше да каже тя, но думите не излизаха от устата ѝ. Успя да прошепне само:

— Съжалявам, че попадна в тази бъркотия.

— Не се безпокой за мене. Този кучи син видя само малка част от това, което можеше да му се случи — очите на Сойър бяха ледени.

Кейт потрепери. Ръцете му пак я обгърнаха, но този път леко.

— Искаш ли да поговорим за него?

— Не — тя вдигна глава и го погледна в лицето. — Моля те... искам само да ме държиш.

— Господи, Кейт, ти не знаеш какво искаш от мен — гласът му прозвуча неестествено.

Тя се отдръпна малко, но достатъчно устните им да се докоснат. Леко прохълца. Той изпъшка със звук, който излизаше сякаш от някакви дълбини. Тя се прилепи до него, а неговите устни диво се

впиха в нейните. Кейт отвърна на целувката му със същата страст. Като че ли пустото ѝ сърце се бе разтворило, за да му позволи да влезе.

Ако можеше да проговори, би му казала, че това не би трябвало да става, че той не биваше да я целува пак. Но той вече го беше направил и бе твърде късно да се спре тази лудост.

Сойър откъсна устните си.

— Ако не спрем сега, по-късно няма да мога.

— Недей... спира.

Устните му се върнаха върху нейните, по-горещи от преди. После се спуснаха към шията ѝ, а ръцете му притиснаха бедрата ѝ.

Тя трепереше притисната до неговата твърда мъжественост, изпълнена с необуздани чувства. Никога не бе преживявала подобно нещо. Нито един мъж не се бе допирал до нея с такова умение, с такава сила и увереност. Сойър знаеше какво иска и как да го получи.

— Искам да те усещам без тези проклети дрехи — каза той и пак я целуна.

— Тук... не можем — простена тя, — не тук.

— Можем. Вратата е заключена.

От вълнението, че върши нещо тъй налудничаво и забранено, кръвта на Кейт закипя.

Без да продума, той се съблече и бавно свали нейните дрехи. Издаде тих звук само когато свали шнолите, които придържаха косата ѝ.

Копринените кичури обгръщаха лицето и раменете ѝ като облак. Той си пое дъх и прокара пръстите си през дългата копринена коса. Пресегна се и угаси лампата на бюрото ѝ. Сега лунната светлина, нахлуваща през прозореца, осветяваше тялото ѝ. Очите му свободно се плъзгаха по него.

— Прекрасна си. Ти си прекрасна — прошепна.

Кейт стоеше прехласната от погледа му. Трябваше само да каже „не“ и той щеше да спре. Можеше да излезе оттук с недокоснато тяло. А сърцето ѝ? То не би могло да изтърпи болката от очакваното им сливане.

Сякаш прочел мислите ѝ, Сойър простена, наведе глава и впи устни в едната ѝ гърд. После ги премести върху другото зърно. Гореща вълна обливаше Кейт и тя едва дишаше.

Той издаде приглушен звук, когато тя спусна ръка надолу по тялото му и започна да го гали, докато достигна пълно втвърдяване. Тя искаше той да я обладае, вълнението ѝ се подклаждаше и от чувството за опасност.

— О, Кейт, Кейт! — повтаряше той, докато се свлякоха на мекия килим прегърнати.

— Сойър — прошепна тя и се издигна към него.

Коляното му раздалечи бедрата ѝ и той влезе дълбоко в нея. Но Кейт копнееше за още, искаше да усеща силните му движения в утробата си, да почувства семето му върху себе си. Тя заби пръстите си в неговите бедра.

— Не мога да чакам! — успя да каже той. — Съжалявам, но...

Главата му се наклони, устните му се впиха в гърдта ѝ. Нейните очи се разшириха; топлината му сякаш я разкъсваше на две части.

Кейт чу гърления му вик, когато пръстите ѝ отново притиснаха бедрата му, за да посрещне най-силното му навлизане в тялото ѝ. Нейният оргазъм дойде мигновено. Тя прилепи устни към рамото му, усети вкуса на потта му, приближи бедрата си към неговата твърда плът.

После останаха легнали, задъхани. И двамата не искаха да се помръднат, да излязат от прегръдките си. Когато Сойър потри крак в нейния, тя изпита нов, почти неудържим прилив на желание.

— Кейт.

— Ммм...

— Трябва да поговорим за... нас.

Тя изпита ужас. Опита се да сведе глава, за да не забележи уплахата ѝ. Но Сойър виждаше всичко и беше твърде бърз. Стисна здраво брадичката ѝ, така че да гледа право в очите ѝ.

— Не искам да говорим за нас — каза тя колебливо, защото ѝ се искаше да извика: „Нас, ние, това не съществува“.

— Добре. Тогава нека да поговорим за твоя посетител — въздъхна той.

Сърцето на Кейт заби учестено.

— И за него не искам да говорим.

— Кой е той? — настоя Сойър.

— Човек от миналото ми... когото някога познавах.

— Този човек има име.

— Защо те интересува? — отсечено попита тя.

— Много добре знаеш защо ме интересува — гласът му потрепна.

— О, Сойър! — името му излезе от устните ѝ заедно с дълбока въздишка. — Ако трябва да знаеш, името му е Томас Дженингс. Това е всичко, което ще ти кажа.

Тя вдигна глава тъкмо навреме, за да забележи как лицето му се смръщи и очите му станаха ледени. Не биваше да допуска неговият гняв да ѝ повлияе. Нямахше значение кой е Томас, поне за Сойър това беше без значение. Томас беше нейна отговорност. Тя възнамеряваше да се справи с него по свой начин и когато му дойдеше времето.

— Дженингс, Дженингс — той повтаряше името, като че ли искаше да го запомни. После изведнъж се сепна. — Да не е случайно преподобният Томас Дженингс, телевизионният евангелист?

Кейт съзнателно пренебрегна въпроса и на свой ред попита:

— Защо дойде тук тази вечер? — а наум добави: „Особено след като те бях помолила да не идваш“. — Имаш ли... някаква информация? — произнесе гласно.

Сойър чувстваше как бие пулсът му, за миг си помисли, че няма да ѝ позволи да се измъкне с отклоняващи въпроси. Но се сдържа и каза:

— Да, известна информация. Един от помощниците ми е обиколил района, където се е намирал манастирът. Една старица му дала името на свещеника, който водел черковната служба в манастира. Сега се старая да открия този свещеник.

— Това е чудесна новина — развълнувано каза Кейт, но не защото кракът му отново се притискаше до нейния.

— Ще видим какво ще излезе — мина още един миг, после Сойър промълви: — Кейт.

Тя настръхна не от това, че бе произнесъл името ѝ, а от начина, по който го бе казал. Знаеше, че той смята да се върне към забранената тема. А не можеше да му позволи това.

— Шшшт — прошепна и затвори устните му с два пръста.

Проклятието му се превърна в изпъшкване; улови пръстите ѝ с уста и ги засмука. Цялото тяло на Кейт отново оживя.

— Трябва да тръгваме — прошепна тя.

— Ще тръгваме, но не сега — гласът му беше дълбок и дрезгав.
— Не преди да бъдеш моя още веднъж.

Той долепи устни върху нейните. Вторият път бе по-различно. Нямахте я неукротимата нужда да се слоят. Но тя усети отново втвърдяването му. Влизаше и излизаше от нея нежно, после с по-голяма сила, докато и двамата изстенаха сред нощната тишина.

Кейт се отдалечи от него и лунната светлина заигра по гърба и по бедрата ѝ.

— Съжالياваш ли? — попита той.

Тя се обърна да го погледне.

— Не знам — отвърна тихо.

Той остана дълго загледан в нея, въздъхна, стана и обу джинсите си. С чувството, че нещо в нея може да експлодира, Кейт посегна към своите дрехи.

Когато Сойър се бе облякъл, а тя още закопчаваше копчето на полата си, усети, че той я гледа.

— Кейт...

Тя бързо пое дъх.

— Моля те... трябва да тръгвам.

Изражението му стана строго.

— Ти смяташ, че това беше само еднократно чукане, нали?

Тя рязко вдигна глава.

— Не знам какво смятам.

— Наистина ли не знаеш?

Кейт примига от остротата на гласа му.

— Знам, че не искаш да говорим за нас — помълча и подхвана отново: — Но рано или късно, ще ти се наложи. Това, което става между нас, ще трябва да намери решението си.

„Нас.“ Пак тази дума.

— Трябва да тръгваме.

— По дяволите, Кейт!

Болката в гласа му разкъса сърцето ѝ. За миг бе готова да се втурне отново в обятията му. Възпря я жестокият ѝ реализъм. Дори и да бе възможно да имат някакви отношения, не бе възможно да се оженят. Той искаше деца, тя не можеше да му ги даде. Любовта не можеше да запълни тази пропаст.

— Да тръгваме — повтори Кейт, без да се поддава на болката в сърцето си.

Заедно, но на километри един от друг, излязоха навън в мрака.

Сойър се качи в самолета на летище „Далас форт Уърт“. Намери мястото си, остави чантата си в багажника над главата си и седна. Макар че главата му се въртеше, не чувстваше умора. Това беше добре. Щом пристигнеше в Остин, възнамеряваше да иде с кола до Фор Корнърс и Ню Браунфелс, за да види какви тайни може да разкрие там.

Беше развълнуван. Най-сетне бе изтеглил печеливша карта. Току-що беше разговарял със свещеника, който отслужвал литургиите в женския манастир преди години. Старецът живееше в дом за католически свещеници, което затрудни уреждането на срещата.

Свещеникът, който отговаряше за дома, бе проявил неохота да разреши на Сойър да поговори със стареца.

— Въпросът е от голямо значение за една млада жена — бе настоял Сойър с най-убедителния си, професионален тон и в същото време бе показал значката си.

— Добре, но само за няколко минути — склони свещеникът. — Отец Франклин не е добре и понякога умът му се рее.

— Няма да го тревожа, обещавам ви.

Свещеникът го поведе по мрачен коридор до малка стаичка, подобна на килия. Въпреки изоставения ѝ вид стаичката бе чиста и светла. На стената висеше изображение на Христос, а на олющената маса имаше ваза със сухи цветя. Близко до масата в инвалиден стол седеше белокос мъж.

— Отец Франклин, имате посетител — съобщи свещеникът и сложи ръка върху рамото на стареца.

Белокосият отец примигна няколко пъти със зачервените си очи, като се стараеше да види Сойър на фокус.

— Познавам ли ви, млади човече? — гласът му бе слаб и треперлив.

Детективът притегли един доста разклатен дървен стол и седна.

— Не, сър, не ме познавате. Казвам се Сойър Брок и съм детектив от Остин.

— Ще ви оставя сами — каза свещеникът-иконом на дома и излезе.

Главата на стареца клюмна върху гърдите му. Надеждите на Сойър избледняха. Нищо нямаше да постигне тук. Но старецът повдигна глава.

— Какво искате, млади човече?

Сойър погледна озадачен. Сега старият свещеник говореше съвсем съсредоточено.

— Вие ли водехте черковната служба в манастира „Света Агнес“ в Остин, Тексас?

— Да — дойде отговорът веднага.

Брок се наклони напред.

— Спомняте ли си, че там е било донесено едно бебе преди около деветнайсет години, след като е било намерено в един мотел?

Нещо проблесна в очите на стареца. Сойър развълнувано впери поглед в него.

— Бебе ли казахте?

— Да, новородено бебе.

Старецът задърпа конец върху одеялото, което покриваше краката му, навярно, парализирани.

— Имаше едно дете, момиченце.

Вълнението на Сойър растеше.

— Можете ли да ми кажете какво се случи с това момиче? Осиновиха ли го?

Свещеникът дълго мълча. После надигна брадичката си.

— Като че ли го осиновиха.

— Спомняте ли си някакви подробности?

Старецът присви воднистите си очи.

— Архивите са запечатани.

„Ще отворим архивите — помисли си Сойър. — Печатите се слагат, за да бъдат разчупени.“

— Значи детето е било там и после са го осиновили?

— Да.

— Спомняте ли си в коя църква бяха предадени архивите на манастира?

— В Крайст Катидрал.

Сойър изпита желание да прегърне стареца, но се въздържа, като знаеше, че е достатъчно само да му благодари.

Брадичката на отец Франклин пак се отпусна върху гърдите му и вече не се вдигна, макар че Сойър почака доста. Стана, потупа стареца по рамото и промърмори:

— Бог да ви благослови, сър.

И излезе.

На изхода свещеникът-иконом го изгледа въпросително:

— Успя ли да ви каже нещо?

— Да, успя. Благодаря ви, че ми разрешихте да поговоря с него.

Свещеникът леко се поклони и се усмихна. Сойър се поколеба, после се покашля.

— Има ли още нещо?

— Бихте ли... Искам да кажа, ще ви обидя ли, ако направя едно дарение за вашия дом? — пелтечеше като ученик пред директора на училището. — Навярно подкрепяте някои програми за бедните... или може би парите биха били полезни тук? — гласът на Сойър срамежливо заглъхна.

Лицето на свещеника се озари от усмивка.

— Съвсем не, господин Брок. Ни най-малко няма да се обидя. Напротив, много ще съм ви благодарен.

Сойър също се усмихна, бръкна в джоба си и извади чековата си книжка.

Този разговор се бе състоял само преди няколко часа, а сега той очакваше следващата стъпка: посещението си във Фор Корнърс и Ню Браунфелс.

Мъчеше се да потисне чувството за вина, което внезапно го бе обхванало, но не можеше. Не само искаше да намери доказателство, че Кейт е майката; безумно му се искаше да знае и повече за личния ѝ живот. Нямаше никаква работа в тези два града. Задачата му беше да намери младото момиче, а не да се занимава с Кейт. Искаше обаче да узнае какво я е накарало да се бори за оцеляването си и да успее, а беше загубил надежда, че тя някога ще му се довери.

Кейт. Хладна и непоклатима външно, пламенна и неспокойна вътрешно. Пленителна, но смъртоносна комбинация.

Реактивните мотори бръмчаха в ушите му, но шумът им не можеше да заглуши, нито да откъсне мислите му от Кейт. Наистина ли

се бе любил с нея, или само я бе обладал физически? Не. Цялото му същество въставаше срещу такава мисъл. Беше й казал, че това не е еднократна прищявка; уверен бе, че е прав. Но все пак не можеше да нарече онова лудешко съвкупяване любов.

Можеше да го нарече грешка. Беше направил нещо забранено. Минал бе отвъд бариерата, която се бе закълел да не пресича. А сега се бе оплел с красивата си и тайнствена клиентка.

Ала би ли се отдръпнал, би ли си наложил да я отблъсне, ако същото нещо му се случеше още веднъж? Не, не би могъл, тъй както не би могъл да спре да диша.

„А сега какво?“ — питаше се Сойър, протегнал крака в първокласното отделение на самолета: Накъде отсега нататък? Ако станеше това, което иска Кейт, нямаше да стигнат доникъде. Тя бе казала ясно, че онази дива нощ няма да се повтори, но той беше впримчен. Знаеше, че не може да я остави сама. И просто трябваше да научи повече за живота ѝ.

Но това нямаше да е лесно. Не беше сигурен дали ще намери съдействие. Отново го прониза чувството за вина. Когато Кейт открие, че той прави такива проучвания, страшно ще се разгневи — разбира се, ако открие. Нямаше голяма надежда, че ще опази проучванията си в тайна. Искаше му се да вярва, че тя ще е поласкана от желанието му да научи повече за нея — но не се съмняваше, че ще се разгневи.

Стюардът застана пред него.

— Сър, искате ли нещо за пиене?

— Кафе, ако обичате.

Сойър барабанеше с пръсти по масичката пред себе си и обмисляше своя план за действие. Беше се отказал да говори пак с Анджи. Дейв вече душеше около нея, макар че едва ли щеше да има някаква полза от това, поне така се надяваше. Не беше предупредил Кейт, защото бе сигурен, че Анджи няма да предаде приятелката си, колкото и да се надяваше Дейв. Сойър почти се разсмя, като си спомни за този шут. Но и да му кажеше нещо Анджи, ако, разбира се, знаеше нещо важно, Кейт можеше и сама да се справи с Дейв. Също както с Харлан и Томас Дженингс.

Освен ако бе родила извънбрачно дете.

Сойър бе убеден, че това е нейната тайна. Подозираше също, че този негодник Дженингс е бащата. Скоро щеше да научи всичко за

преподобния. Щеше да изпрати по следите му Ралф. Лицето на Сойър потъмня. Имаше нужда от доказателство. И щеше да го намери по един или по друг начин. Трябваше обаче да бърза. Ако той можеше да стигне до нужните сведения, същото можеха да направят и други. Най-напред Дейв и Харлан.

Тази бомба със закъснител, попаднала в лоши ръце, можеше да унищожи Кейт в очите на електората ѝ. А Сойър не можеше да допусне това.

— Ето ви кафето, сър.

Той благодари, но вместо да го изпие, облегна глава назад и затвори очи. Събуди се едва когато самолетът кацна в Остин.

Половин час по-късно вече бе в колата си и напускаше летището, но не пое към магистралата в посока на Фор Корнърс, а се отправи към Съдебната палата. Не знаеше какво го бе подтикнало да постъпи така, освен желанието да предаде на Кейт добрите новини.

— Добре, Брок — промърмори си той и свърна към паркинга срещу съда, но като вдигна поглед, видя, че Кейт слиза по стълбите.

Без да се съмнява, че това е добър късмет, пресече улицата с ягуара си. Знаеше, че и тя го е видяла, защото поспря и зачака.

— Качи се за секунда — подкани я той.

Кейт малко се поколеба, но се съгласи. В мига, в който се настани на седалката до него и Сойър вдъхна парфюма ѝ, изпита желание да я грабне в ръцете си и да я целуне.

— Закъде се беше запътила? — попита той.

— Към парка. Имам нужда от глътка чист въздух между две заседания.

Косата ѝ беше поразрошена от вятъра, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Не беше ги забелязвал друг път, но вместо да отнемат от красотата ѝ, те я подсилваха.

Сойър стисна волана по-здраво и безразлично подхвърли:

— Изненадана ли си, че ме виждаш?

Дори в собствените му уши гласът му прозвуча неестествено.

— Да, меко казано.

— Ще ми триеш ли сол на главата, че идвам тук?

— Не съм трила сол на ничия глава, доколкото си спомням — сериозно отвърна тя, но веднага добави: — Вземам си думите назад. Правила съм го.

Той я погледна усмихнат. Очите ѝ бяха полудиви, полуизплашени. Знаеше, че тя си спомня същото, което и той — как се бяха любили, с какъв ненаситен глад се бяха опознавали.

— Кейт...

Тя облиза устните си, сякаш бяха сухи, и ги остави леко влажни. Той изруга наум и се раздвижи на седалката си.

— Откри ли нещо?

Думите ѝ бяха съвсем тихи, почти като изпарение.

Той се покашля.

— Току-що се връщам от срещата със стария свещеник.

Кейт рязко се извърна.

— И?

— Каза, че бебето е било осиновено, и ми съобщи в коя църква евентуално се пазят архивите на манастира.

— Слава богу! — възкликна радостно Кейт.

— Щом намерим архивите, работата ще потръгне — след кратка пауза добави: — Ще ми бъде ли простено, че се явих тук?

— Няма какво да се прощава — прошепна Кейт.

Очите ѝ отново се срещнаха с неговите, а това, което прозря в дълбините им — сложна смесица от страх и желание — възбуди с нова сила вътрешната му болка. Без да мисли, той се приближи към нея.

— Не! — извика тя и опря длани в гърдите му, за да го отблъсне.

Той бързо се отдръпна.

— Извинявай.

Кейт хвана дръжката и отвори вратата.

— Трябва да се върна в съда.

Той въздъхна и усети, че гърлото му е пресъхнало и не може да говори. Покашля се и добави:

— Ще поддържахме връзка.

Не знаеше дали е чула последните му думи, защото в този миг тя блъсна вратата. Сойър я проследи с поглед как се изкачва по стълбите и влиза в сградата. Отпусна се на седалката и затвори очи, изпълнен с копнеж.

Фор Корнърс, Тексас, бе дори по-скучно градче, отколкото си бе представял. Беше почти призрачно. Жителите му бяха главно фермери.

Планът на Сойър бе да намери някоя бакалница, която съществува отдавна. Ако собственикът ѝ не се бе сменил, щеше да има късмет. Ако не успееше, щеше да опита с училището. Известно бе, че библиотекарките живеят дълго.

Ако Кейт бе родила тук, някои сигурно знаеха и ако Сойър натиснеше правилния бутон, щяха да се разприказват. Хората обикновено се радват на чуждите неприятности.

Той спря ягуара пред единствения магазин на главната улица. „Изглежда пребоядисан наскоро, но не личи да има нов собственик“ — помисли си Сойър с иронична усмивка.

Влезе вътре и видя, че магазинът е празен. Посрещна го мургав, дебел мъж с кичур бяла коса и живи очи.

— Здравсти.

Той килна шапката си назад и протегна ръка.

— Казвам се Сойър Брок, детектив от Остин.

Дебелият повдигна вежди, но разтърси ръката на Сойър.

— По нашия край не идват често такива хора.

Сойър сви устни.

— Вие сте господин...

— Елмър Сайдс.

— Господин Сайдс, искам да ви задам няколко въпроса.

— Не мога да обещаая, че ще отговоря, синко. Ние не бъррим много пред непознати.

— Разбирам, но целта ми е да помогна на някого, който е живял тук.

Елмър почеса брадичката си.

— И кой е той?

— Кейт Колсън.

Наблюдаваше зорко лицето на събеседника си. То се измени — от предпазливо, стана приятелски настроено.

— Гледай ти! Не съм виждал това момиче Бог знае от кога.

Окуражен, Сойър попита:

— Имате ли нещо против, ако седнем? — беше забелязал, че в един ъгъл има фонтанче — и маси.

— Разбира се, разбира се. Искате ли да хапнете нещо?

— Не, благодаря.

След като се настаниха до една маса, покрита със синя пластмасова покривка, Елмър подхвана разговора.

— Кажете ми за Кейт, тя беше една от любимките ми, давах ѝ по някое бонбонче — очите му внезапно помръкнаха. — Жалко, че имаше толкова лош баща. Тоя човек не заслужаваше да си хабиш куршума за него и да го застреляш.

— Защо?

— Беше пияница, от злите пияници. Ами биеше госпожата си — мъжът се наведе над масата, като че ли искаше да каже нещо неприятно. — Някои мислеха, че може да е вдигал ръка и на момичето, но нямахме доказателства.

Сойър потръпна. Настръхна от мисълта, че Кейт може да е понасяла физически наказания като него.

— Защо искате да научите нещо за Кейт? — сега гласът на Елмър пак звучеше предпазливо, сякаш беше съзнал, че много се е разприказвал.

Сойър се опита да го успокои, без да говори направо.

— Работя по един случай, свързан и с нея. Боя се, че си има неприятности.

— Много жалко. Та какво искате да знаете? — загрижено се отзова човекът.

— Тя винаги ли е живяла тук, във Фор Корнърс?

Сайдс помълча, почесвайки дебелото си, обрасло лице.

— Не знам много точно.

— Не е ли живяла и в Ню Браунфелс?

— А, като го споменахте, май че си спомням нещо такова. Когато Анджи Стрикланд и майка ѝ се преместиха там, като че ли и Кейт отиде да живее при тях.

— А имаше ли си приятел? По-постоянен.

— Не, аз поне не знам. Баща ѝ не разрешаваше такива глупости. Беше някакъв религиозен маниак.

Сойър стана и протегна ръка.

— Ами това като че ли е достатъчно.

Елмър Сайдс го погледна смутено.

— Какво значи това?

— Просто е достатъчно — усмихна се детективът.

— Отнех ви доста време. А като че ли влиза и клиент — чух звънчето на входа.

— Дано да е така — Елмър надигна тежкото си туловище и го последва. — В наши дни е почти невъзможно да си изкараш хляба.

— Това е самата истина — съгласи се Сойър усмихнат.

Сайдс стоеше до него и го гледаше все така озадачено.

— Сигурен ли сте, че научихте каквото ви трябва?

— Сигурен съм — бързо каза Сойър и отново протегна ръката си. — Благодаря ви.

— Пак елате, ако е нужно.

— Ще дойда — той кимна на старицата, която беше влязла и го наблюдаваше с нескрито любопитство, и излезе.

Би трябвало да е доволен от работата си тази сутрин. Но не беше. Чувстваше се ужасно. Беше решен да научи всичко за Кейт, да открие дълбоките ѝ тайни. Но когато Сайд отвори голямата си уста, се почувства като жалък кучи син.

Сойър се качи в ягуара. Сега беше време да се откаже и да се прибере къщи. Но не можеше. Трябваше да доведе проучването си докрай. Факти от личния живот и записаните факти бяха две различни неща. Отсега нататък щеше да се придържа към записаните. Ядосваше се, когато съвестта му надделява над разума.

От паркирана в отсрещната страна на улицата кола един човек проследи как Сойър се качва в ягуара. Чак когато потегли, човекът се раздвижи. Прозя се, излезе от колата и се протегна.

Прибра ризата в дънките и се отправи към бакалницата с доволна усмивка.

Ню Браунфелс беше центърът на областта Гуадалуп. Сойър лесно намери Съдебната палата. С помощта на една млада служителка той се добра до архивните папки, които му трябваха, и седна. Не след дълго откри онова, което търсеше.

Черно на бяло бе документирано, че Кейт е родила дете от женски пол. Кейт безспорно е знаела, че той ще намери тази

информация. Но навярно си е мислила: „Защо ще си губи времето да я търси?“

Сойър продължи да чете. Когато дойде до графата „баща“, пулсът му стана неравен. Бащата не бе вписан. Мястото беше празно. Изруга, поизправи се на стола и започна да разтрива врата си. От това се боеше, а сега, когато то се потвърди, му беше трудно да преглътне горчивия хап.

Пак трябваше да се върне на въпроса за бащата. Кейт наистина бе права, когато твърдеше, че тази информация не му е нужна, за да намери детето. Но за него тя бе нужна.

А кой би могъл да му каже? Нямаше да е лесно. Робърта Стрикланд? Анджи? Почти невъзможно бе да ги накара да проговорят. Всъщност готов бе да се обзаложи на цялата си банкова сметка, че нито една от тях нямаше да му даде нужната информация. Само се молеше Анджи да държи устата си затворена и пред Дейв. Къде можеше да научи истината?

Устните му се стегнаха. За него можеше да има само един извор.
Кейт.

Като мина през входната врата на фирмата „Джонс и Страсбург“, Кейт забеляза група адвокати, мъже и жени, събрани във фоайето. Някои познаваше, други — не. Щом я видяха, престанаха да говорят. Испита странно чувство, някак подразбра, че тя е била тема на разговора им.

— Здравей, Кейт! — подвикна един мъж.

Поздравиха я и още двамина. Вгледа се в зачервените им лица.

— Здравейте. Приятно ми е да ви видя.

— Как върви изборителната кампания? — попита първият.

— Добре — учтиво отговори Кейт.

Всички замълчаха, докато тя минаваше край тях и се отправи към своя някогашен кабинет. Когато стигна до него, реши, че е била твърде подозрителна към някогашните си колеги.

— Радвам се да те видя, Кейт — поздрави я Бабс Бишоп и я огледа внимателно. — Изглеждаш чудесно, само кръговете под очите ти личат повече.

Тя се изплези на някогашната си секретарка. Бабс се изсмя.

Кейт се бе отбила в адвокатската фирма, в която бе работила преди, под предлог, че иска да поздрави господин Джонс с рождения му ден на малкия прием, който даваше по случая, и да заеме някои книги, нужни ѝ при подготовката за едно дело. Но истинската причина бе, че не желаше да прекара вечерта сама. Единствено сред други хора можеше да не мисли за Сойър.

Бе поканила Анджи да вечерят навън и да отидат заедно на кино, с надеждата, че ще могат да си поговорят откровенно, тъй като напоследък само си разменяха любезности мимоходом. Анджи беше отказала, защото имала други планове. Кейт знаеше, че тези планове включват среща с Дейв Нилсън, за нейно голямо съжаление.

— Какво става с тебе? — питаше Бабс. — Изглеждаш напрегната.

Тя разтърси глава.

— Извинявай. Имаш право, напрегната съм, но бих искала да не личи.

— Аз го забелязвам, защото съм работила дълго с теб.

Кейт отиде до прозореца.

— Бих се радвала и сега да работиш с мен.

Бабс, с нейното открито лице, преданост и усърдие, беше незаменима.

— Приятно ми е да го чуя — усмихна се секретарката и седна върху бюрото си с лице към нея. — И ти ми липсваш. Кажи ми какво става с тебе?

— Главно работа — отговори Кейт и се извърна настрана.

— И с мене е така — каза Бабс. — Ужасно е да се работи през цялото време, нали?

Кейт се засмя и погледна часовника си. Почти беше време за партито, което беше само за служителите във фирмата. Предполагаше, че Бил Джонс лично я бе добавил към списъка за гостите. Тържеството щеше да се състои в една от големите зали за конференции на горния етаж.

— Сигурно е време да отидем при другите.

— Да, права си — въздъхна Бабс, но не се помръдна. Наклони глава и се загледа в нея.

— Какво има? — попита Кейт, като се почувства неудобно. — Нещо да не е полепнало по зъбите ми?

Въпреки този опит за шега Бабс не се усмихна.

— Не, само се чудя дали да ти кажа нещо.

Отново изпита особено чувство.

— Знаеш, че можеш да ми кажеш всичко.

— Но за това не съм сигурна — поклати глава жената.

— За бога, казвай го!

— Добре. Цялата фирма е бръмнала.

— За мене — думите на Кейт сякаш констатираха един факт.

— Ти знаеш ли? — разшири очи Бабс.

— Не, но като влязох преди малко, една група колеги спряха да говорят — помълча. — Помислих си, че говорят за мене. Но после реших, че съм прекалено мнителна.

— Не, не си — направо изтърси секретарката.

— И какво говорят?

Бабс се изчерви.

— Ами тогава аз да ти кажа. Говорят, че съм се издигнала в кариерата си, като съм лягала по гръб. Така ли е?

Бабс се зачерви още повече.

— Така е.

— Чувала съм го и по-рано и можеш да ми повярваш, че тези приказки влизат през едното ми ухо и излизат през другото.

— Аз знам само едно — че това ме вбесява — Бабс замълча, после продължи: — Има и още нещо.

— Хайде де! — унило промърмори Кейт, но без да се изненада. Струваше ѝ се, че всичко, с което се заемеше, криеше потенциална опасност.

— Да, има слухове, че Дейв ще обяви кандидатурата си за съдия.

— Дейв? Да се кандидатира за съдия? — недоверчиво възкликна Кейт. — Не съм чувала нещо по-налудничаво.

Бабс стисна устни.

— Точно така мисля и аз.

— Значи затова слуховете са толкова упорити и интригуващи. Дейв е решил да разцепи поддръжниците ми във фирмата.

— Но имай предвид, че не съм проверила дали със сигурност ще се кандидатира — притеснено допълни жената.

— Не се безпокой, аз нищо няма да кажа. Във всеки случай много късно е да се включва в състезанието. Неизвестен човек като него ще има големи трудности, независимо от това кой го поддържа.

— Значи мислиш, че някоя голяма клечка стои зад гърба му?

Кафявите очи на Кейт станаха студени.

— Да — натъртено каза тя и спря.

Зад този безумен ход на Дейв стоеше Харлан Мур. Не знаеше защо е сигурна, но не се съмняваше. Може би защото комбинацията от двамата беше подходяща. И на двамата им липсваха морал и честност.

— Нали не ми се сърдиш, че ти казах? — неспокойно попита Бабс.

— Щях да ти се сърдя, ако не беше ми казала — усмихна се Кейт.

Бабс въздъхна с облекчение.

— Добре, да отиваме, преди господин Джонс да е пратил полиция да ни търси.

Служителите на „Джонс и Страсбург“ изпълваха украсения салон. Фирмата не устройваше често такива тържества. Кейт си спомняше само още един случай по нейно време. Днес Бил Джонс навършваше шейсет и пет, което според него бележеше нов етап в живота му. Тя беше съгласна. Всеки, успял да достигне до такава възраст в тази професия, която приличаше на тенджерата под налягане, заслужаваше да бъде честван.

Двете с Бабс се смесиха с гостите, после секретарката беше отвлечена от един млад съдружник. Кейт се зарадва. Искаше да я видят и после да се измъкне. Познаваше повечето от хората, но с мнозина вече не се чувстваше свързана.

— Както обикновено, мила моя, изглеждаш зашеметяващо.

Кейт се обърна и се усмихна на Бил Джонс.

— Благодаря, но както и да изглеждам, ти би казал същото.

— Права си — съгласи се той. — Може би изглеждаш тъй добре, защото си далеч пред опонентите си според проучванията.

Тя махна с ръка.

— Аз не обръщам внимание на проучванията, но мениджърът на кампанията ми ги следи. Заслугата е на Джинджър.

Джонс изсумтя.

— Съвсем не съм на това мнение. Ти печелиш симпатиите. Не се предавай и ще постигнеш убедителна победа. Помни, че аз съм за тебе стопроцентово, а и много от хората тук.

Кейт му беше признателна, но изпитваше и неудобство. Разбираще, че Джонс ѝ наемква деликатно да не се бои от Дейв Нилсън и от грозните клюки.

— Много ти благодаря — с леко потрепващ глас отговори тя.

Бил ѝ намигна.

— Е, аз имам и допълнителна подбуда.

— Така ли?

— Щом се наситиш на съдийството — засмя се той, — ще се погрижа да се върнеш при нас.

— Ами ако не му се наситя? — подразни го Кейт.

— Тогава гражданите ще са късметлии, че имат дяволски добър съдия.

Кейт импулсивно го целуна по бузата.

— Благодаря за всичко — изведнъж се размекна. — Много си добър към мене.

Едва изрекла тези думи, забеляза Дейв Нилсън. Беше се подпрял на френския прозорец, държеше чаша в ръка и я наблюдаваше със студено, саркастично изражение.

Тя настръхна, но не се издаде, отстъпи и се усмихна ведро на Бил.

— Искам да поговориш с хората и да прекараш добре — каза той. — А, между другото, не обръщай внимание какво говорят медиите във връзка с решението ти по убийството от милосърдие.

— Старая се да не им обръщам внимание. Постъпих както смятах за правилно.

— Точно така, моето момиче. Дръж се.

— Това възнамерявам да правя. И честит рожден ден.

Щом бившият ѝ шеф се упъти към други гости, Кейт без колебание тръгна към Дейв. Когато застана пред него, той дори не помръдна. Стоеше в безразличната си поза и с нахалното си изражение.

Кейт залепи една изкуствена усмивка на лицето си и му заговори така тихо, че който ги гледаше отстрани, би сметнал, че водят приятелски разговор.

— Ако беше умен, щеше да си държиш мръсната уста затворена.

Лицето му побледня, но гласът му прозвуча нагло:

— Не ме е страх от тебе, мадам съдия.

Начинът, по който произнесе думата „съдия“, събуди у нея желание да го зашлеви, каквото бе изпитвала и друг път. Винаги когато беше край него, ѝ се искаше точно това.

— Или докажи онова, което говориш, или, както ти казах, дръж мръсната си уста затворена.

Дейв се изсмя.

— О, миличка, ти не си научила нищо ново, нали? Повярвай ми, когато му дойде времето, мога да го докажа.

Нямаше намерение да позволи на неговата самоувереност да я сплаши.

— Ще видим това — процеди тя. — Но те съветвам да не ме подценяваш.

Обърна му гръб и тъкмо щеше да се отдалечи, когато той заговори с хитър и подигравателен тон:

— А, щях да забравя. Не съм ти благодарил, че ме запозна с Анджи. Милата Анджи е доста бърлива.

Кейт замръзна и се помъчи да се овладее. Анджи! Мили боже, ако той наистина ще се кандидатира за съдия, сигурно е готов да използва всякакви средства срещу нея. Би ли я предала приятелката ѝ? Би ли му казала за бебето? Не, и сърцето, и умът на Кейт не можеха да го допуснат. Двете бяха различни, всяка си имаше свои проблеми, но Анджи никога нямаше да злоупотреби с доверието ѝ.

Извърна се рязко към него.

— Не намесвай тук Анджи! — всяка нейна дума бе подплатена с гняв.

Дейв само поклати глава и се изсмя.

Кейт очакваше инспекторът за осъдените с условни присъди да пристигне всеки момент. Днешният ѝ ден бе започнал трескаво още сутринта и изглеждаше, че ще протече така до края.

Делото, което гледаше сега, навярно щеше да продължи няколко седмици. Бял шериф и двамата му заместници бяха обвинени, че са пребили до смърт един чернокож затворник в килията му.

Самият характер на делото предизвикваше по-широк журналистически отзвук, нещо, което Кейт се стремеше да избягва дори и по време на изборната кампания. Продължаваше да мрази интервютата. Внезапно си спомни за Мик Преснъл и неговата агресивност.

Кейт обаче чувстваше, че шансовете ѝ в изборната кампания са добри. Дори и Дейв да ѝ станеше конкурент, тя бе по-непоколебима от всякога, че трябва да го победи. Не можеше да позволи такъв недостоен човек да спечели срещу нея. Колкото до намерението му да се рови в личния ѝ живот, нужно бе да поговори с Анджи при първа възможност.

Началото на процеса по убийството бе изтощително. Как ѝ се искаше да се прибере вкъщи, да се разсъблече и да поработи в градината си! Но не беше възможно.

Кейт се отпусна в стола си и потърка чело. Предстоеше ѝ да произнесе присъда и по още едно дело от преди няколко дни, което бе не по-леко от онова по убийството от милосърдие. Сега трябваше да пренасочи мислите си от новия процес към предишния и да определи наказанието.

Вдигна молива си и се загледа в досието. Двама младежи, току-що завършили гимназия и получили стипендии в престижни колежи, за да играят в колежанските футболни отбори, били спрени за нарушение на правилата за уличното движение, ала дребното провинение завършило с арест за притежание на наркотици и оръжие.

Вината им беше безспорна, но Кейт трябваше да вземе под внимание и друго важно обстоятелство.

По-възрастният брат на един от младежите ги бе съблазнил с доста пари да пренасят наркотици, като ги уверявал, че това е лесна работа и не крие опасности.

За Кейт трафикантите си бяха трафиканти. Фактът, че двамата младежи изглеждаха наивни и лековерни, не можеше да я омилостиви, особено щом бяха пренасяли кокаин.

Най-напред младежите бяха отказали да сътрудничат на правосъдието, но след като разбраха, че ще бъдат подведени под отговорност, бяха склонили да се признаят за виновни и да молят за снизходителна присъда.

От нея зависеше дали да произнесе най-тежката, или условна присъда. Беше си изградила репутация, че държи на сериозните наказания, когато престъплението е свързано с наркотици. Не възнамеряваше да промени позицията си и сега. Беше уведомила двамата защитници, че не може да приеме молба за снизхождение, ако искат присъда по-малка от десет години. При всички дела, свързани с големи количества наркотици, нямаше много място за пазарлък. На вратата се почука и Кейт вдигна глава.

— Влез!

— Добър ден, съдия Колсън — поздрави я Джим Дарси и се насочи към нея с чанта в ръка.

Тъй като щеше да вземе отношение по доклада при произнасянето на присъдата, Кейт искаше да поговори с инспектора предварително в своя кабинет.

Джим беше висок, слаб мъж с очила и олисяващо теме, затова изглеждаше по-възрастен от своите трийсет и няколко години. В работата си проявяваше компетентност и обективност и тя винаги се вслушваше в препоръките му.

— Тежък ден, а? — каза той и седна.

— Не са ли такива всичките ни дни? — леко се усмихна младата жена.

— Така е, права си.

— И тъй, свърши ли доклада? — делово попита тя.

Джим извади доклада от чантата си и ѝ го подаде. Но вместо да го зачете, Кейт го остави на бюрото.

— По-добре ми кажи какво мислиш.

Инспекторът помълча един миг.

— Говорих с мнозина, които познават младежите и работят с тях. Всички имат най-добро мнение за двете момчета.

— Други арести?

— Няма такива. Досиетата им са безупречни.

— Какво е положението със семействата им?

— Всичко е нормално, поне по моите сведения, двете момчета имат неразведени родители, които се грижат за тях. И двете семейства са със скромни доходи и имат същите проблеми каквито имаме и ние с тебе.

Кейт се изправи с чувство на раздразнение.

— Тогава защо са вършили това? Имали са най-добри перспективи пред себе си. Просто не разбирам.

— И аз също. Както ни е известно, и двамата са се държали малко войнствено в началото, но като разбраха, че положението им е сериозно, се разбърбиха охотно.

— Не казаха ли нещо по-конкретно за подбудите си?

— Единият се е заел с тая работа ей тъй, за авантюрата. Той като че ли повече съжالياва сега. Другият казва, че се нуждаел от пари, за да плати за аборта на приятелката си.

— Господи! — възкликна Кейт и сърцето ѝ се сви. — Сигурна съм, че родителите не са знаели нищо за този аборт.

— Точно така.

— Какво препоръчваш?

Джим се почука по коляното с молив, загледан в Кейт.

— Моята препоръка няма да ти хареса.

— Дай да видим — въздъхна тя.

— Условна присъда със задължителна общественополезна работа. Ако ги изпратиш в затвора, не само ще загубят стипендиите си, но ще съсипят и живота си.

— Знаем. Може да са добри деца, но са извършили престъпление.

— Казах ти, че моята препоръка няма да ти хареса.

Кейт скръцна със зъби.

— Ако ги пусна, проблемите на съда ще се задълбочат. Знаеш, че гледат на щатските съдилища с насмешка заради снизходителността им към делата, свързани с наркотици. Когато облякох съдийската тога,

се заклех, че ще променя тази практика и досега съм удържала на думата си.

— И аз самият ти се възхищавам за това — отговори Джим и затвори чантата си. — В доклада ще прочетеш и други неща. За кога е насрочено произнасянето на присъдата?

— Не знам. В момента се занимавам с един процес за убийство. Ще се опитам да вменя това дело след някое от заседанията по него.

— В такъв случай ще поговорим по-късно.

— Благодаря ти — кимна Кейт и Джим излезе.

Тя взе първата страница от досието и я зачете. Не знаеше колко време бе умувала над доклада, когато чу повишени гласове в преддверието. Намръщи се и стана от стола в мига, в който вратата шумно се отвори. Объркана, но решителна, Лесли влезе вътре, затвори вратата и се облегли на нея запъхтяна.

— Какво, за бога, става?

— Отвън стои една жена — сопнато отговори секретарката — и настоява да говори с вас. Тя е женско копие на оня нахален журналист Преснъл.

— Успокой се, Лесли. Коя е тя?

— Казва, че името и е Анет Дженингс.

Кейт едва успя да скрие ужаса си. Анет Дженингс е тук? Това беше невероятно. А може би — не?

— Да извикам ли разсилния и да му кажа да я изхвърли? Той отиде да пие едно кафе.

— Няма нужда да викаш Бен — поклати глава Кейт. — Ако ми потрябва, ще те извикам.

— Смятате да говорите с тая жена ли? Сигурна съм, че е пила, макар че не ми замириса на алкохол — потрепери Лесли. — Но погледът ѝ е такъв.

— Ще я приема — сухо каза Кейт.

— Дано да не съжالياвате. Тя е кучка — добави секретарката, преди да отвори вратата.

— Е, крайно време беше! — заяви Анет Дженингс, като нахълта в кабинета.

Лесли ѝ хвърли презрителен поглед, излезе и затвори вратата зад себе си.

Двете жени се изгледаха мълчаливо, преди Кейт да попита:

— Какво мога да направя за вас, госпожо Дженингс?

Устните на Анет се изкривиха, от което, според Кейт, видът ѝ стана още по-суров. И по-отчаян. Като се вгледа по-отблизо, тя разбра, че Лесли имаше право. Анет положително пиеше, а може да беше пияна и в момента. Очите ѝ бяха като стъклени, дишаше неравномерно.

— Това, което можете да направите, госпожице Колсън, е да оставите съпруга ми на мира — изплю камъчето тя. — Не се бъркайте в живота ни!

Кейт ни най-малко не се изплаши.

— Томас и аз имаме недовършена работа.

Анет се изкикоти грозно, оголвайки зъбите си.

— Точно тук се лъжете, съдия Колсън. Вие и моят мъж имате... трици!

— Казахте си думата — студено я изгледа Кейт. — Сега ви моля да си тръгнете — и се насочи към бюрото си.

— А, не! — извика Анет, хвана ръката ѝ над лакътя и я извърна към себе си. — Ще ме изслушате, чувате ли?

— Свалете си ръката — с леден тон произнесе Кейт. — И излезте!

Жената пусна ръката ѝ, но не помръдна. Устните ѝ се сгърчиха.

— Мислите си, че само защото ви е чукал и сте родили копелето му...

— Затворете си устата! — прекъсна грубите ѝ думи Кейт. — И не си позволявайте да ми говорите така.

Изненадана от бързата и остра реакция на Кейт, Анет леко се стъписа.

— Не можете да ме изплашите. Справила съм се и с другите курви на мъжа ми, които ритат не по-малко от вас. Така че, не ме заплашвайте. Освен това, ако не престанете да се ровите в миналото и да хвърляте кал, моят баща знае как да ви унищожи.

— Ами кажете на татко си да пригответи най-доброто си оръжие. Но запомнете, че ако моето мръсно бельо се извади на бял свят, същото ще сполети и Томас. И това кажете на татко си.

— Мога да ви уверя, че това никога няма да се случи — озъби се Анет. — А пък ако се надявате на такова нещо, значи не познавате Томас Дженингс.

Кейт ѝ обърна гръб и отиде до бюрото си.

— Затворете вратата, като излезете.

Когато вратата се тресна зад гръба на Анет, тя потрепери, после се подпря на бюрото. Анет Дженингс беше жалка. При други обстоятелства би могла да изпита съжаление към нея. Но сега чувстваше само омерзение и гняв. И страх, страх, че рано или късно няма да е в състояние да отблъсква всички стрели, които се запращаха по нея.

Колкото и да беше изморена, Кейт бе решила да не си ляга и да изчака Анджи. Необходимо ѝ бе да знае дали тя е разказала на Дейв нещо за миналото ѝ. Веднъж завинаги трябваше да се разберат по този въпрос.

Не очакваше срещата с удоволствие. В гърлото ѝ бе заседнала такава голяма буца, че едва преглъщаше. Трябваше да приеме факта, че бе възможно Анджи да я е предала. Също както трябваше да приеме и факта, че се бе любила със Сойър Брок.

От онази нощ беше минало повече от седмица, а оттогава нито го бе виждала, нито бе говорила с него. Въпреки това всеки път, когато иззвъняваше телефонът или звънецът на входната врата, очакваше да е той. Би трябвало да мисли за дъщеря си, а не за Сойър. Разтърси я ридание. Мили боже, тя се тревожеше за Сара само когато се откъсваше от мислите си за него.

Почувства тъпа болка в тила. Стана от дивана и погледна часовника си. Беше десет и половина. Ако пуснеше телевизора и погледаше нощното предаване на Тед Конъл, може би щеше да успее да върне мислите си в правия път. Само че вече не знаеше кой е правият път.

Знаеше единствено, че това, което бе преживяла със Сойър върху килима на кабинета си, беше хубаво и че ѝ се искаше то да се повтори.

— Господи! — прошепна на глас Кейт, обзета от мъка.

Глупаво, глупаво, глупаво беше да се поддава. След физическото им сливане копнееше пак да бъдат заедно. Той бе разбудил спящото ѝ тяло и сега то жадуваше за ново сливане.

Тя се олюля. Никога не бе се любила така, дори не беше си представяла, че това е възможно. Той я бе докосвал навсякъде, с тялото

си я бе накарал да загуби ума си. Гладът на неговата мощна снага беше почти див — тя му бе отвърнала по същия начин, беше му се отдала всецяло, разтърсвана от оргазъм след оргазъм. Сега не знаеше как да се справи с разбитото си сърце и плът.

— Кейт, добре ли си?

Стресна се и се опита да преглътне бучката в гърлото си, за да може да говори. Обърна се към Анджи.

— Добре съм — насили се да се усмихне, но приятелката ѝ може би дори не забеляза. Тя беше също тъй разстроена. — Всъщност чаках тебе.

— Мене? Защо?

— Искан да поговорим.

Анджи поклати глава и Кейт забеляза уморения ѝ поглед.

— Късно е. Освен това съм изтощена.

— С Дейв ли беше?

— Да — колебливо призна тя.

— Моля те, Анджи, седни. Обещавам ти, че ще поговорим само няколко минути.

Настъпи кратко мълчание, докато Анджи влезе по-навътре в стаята и се сви на един стол. Кейт започна направо:

— Говори се, че Дейв ще се кандидатира за съдия.

Изражението на Анджи остана непроменено.

— Ако е вярно, предполагам, че щеше да ми каже. Дори съм сигурна, тъй като ние... — замълча и стисна устни.

— Тъй като вие какво? — настоя Кейт.

— Нищо. Все едно, че нищо не съм казала — после, сякаш напрегнатото лице на приятелката ѝ я бе накарало да се почувства виновна, добави: — Ще ти кажа по-късно, става ли?

— Става — въздъхна тя.

Знаеше какво бе искала да каже Анджи. Мисълта на Анджи за брак с Дейв бе нереалистична. Кейт бе сигурна, че те никога няма да се оженият. Убедена беше, че Дейв я използва за своя изгода. Бедната, лековерна Анджи...

— Какво още имаш наум? — прекъсна мълчанието Анджи.

— Дейв питал ли те е някога нещо за моето минало?

— Не бих допуснала, че можеш дори да ми зададеш такъв въпрос! — тонът ѝ издаваше изненада и обида.

Кейт си пое дъх.

— При създадите се обстоятелства трябваше да те попитам.

Анджи се изправи.

— При кои обстоятелства? — преди Кейт да успее да отговори, тя вдигна ръка и поклати глава. — Няма значение. И не ме интересува. Просто ще трябва да ми вярваш.

— Това ли е отговорът ти?

— Това е отговорът ми — потвърди Анджи. — Беше време, когато би сметнала този отговор за достатъчен.

С тези думи се извърна и тръгна към вратата, но внезапно спря.

— Вместо да се тревожиш за мене, по-добре ще е да се тревожиш за Сойър Брок.

Кейт едва не зяпна.

— За Сойър Брок?

— Да. Той е слухтял около Фор Корнърс, задавал най-различни въпроси за твоя личен живот.

— Къде, по дяволите, беше?

Пискливият глас на Анет дразнеше Томас. След един дълъг работен ден не можеше да намери покои дори в собствения си дом. Напоследък тя винаги го чакаше, държеше се като махленка. Такава си и беше. Отвращаваше го. Ако не беше баща ѝ, щеше да я напусне.

— На работа бях — каза сухо и се запита защо ли изобщо ѝ отговаря.

Беше се излегнала на дивана в кабинета и имаше вид на човек, който не е спал от седмици. От загара, с който толкова се гордееше, изглеждаше стара и изтощена. Както обикновено пушеше цигара и пиеше мартини.

— Това ми е само първото — злобно изсъска тя и се надигна.

Томас също почувства нужда от едно питие. Но не искаше да ѝ достави удоволствие да разбере как му действа. Искаше само да си вземе душ и да се разкара от нея.

— Няма ли да ме попиташ какво съм правила днес, Томи миличък? — измърка тя я тръгна към него.

Спря на няколко сантиметра от мъжа си. Алкохолният ѝ дъх го удари в лицето, когато протегна ръка и почна да си играе с възела на вратовръзката му.

Томас отстъпи назад.

— Пусни ме. Не знам каква игра започваш, но на мене не ми се играе.

Лицето ѝ пламна.

— Да, ти никога не искаш да играеш с друго, освен с твоите курви.

— Пощади ме, за бога — изпъшка Томас.

— Е, дори и да не искаш да знаеш какво съм правила днес, пак ще ти кажа.

— Слушай, пет пари не давам.

— Посетих старата ти приятелка — съдията.

Очите му се присвиха злобно.

— Да, сметнах, че е време някой да постави тая стара кучка на място, защото ти, изглежда, няма да го направиш. Не искам татко да научи, че тя е родила от тебе. Нито...

Не беше възнамерявал да я удря. Ръката му сама се вдигна и я плесна силно по лицето.

— Да те вземат мътните! Не се занимавай с нея, нито с моята работа.

Анет се хвана за бузата, очите ѝ гледаха ужасено.

— Ти... ти ме удари. Как смееш... да ме удряш? — изпищя тя.

— Тогава научи се да си държиш устата затворена. Сам ще се погрижа за Кейт Колсън, когато му дойде времето — той се обърна и направи една крачка.

— Къде отиваш?

— Излизам.

— Мръсен негодник! Ще си получиш заслуженото!

Томас я изгледа с презрение.

— Стига си дрънкала. Прави това, което правиш най-добре. Напий се.

Мик Преснъл се готвеше да излезе от апартамента си, когато телефонът иззвъня. Изкушаваше се да не се обади.

— Кой ли е, по дяволите... — промърмори той и се върна към телефона. — Да.

— Защо не ми се обаждаш?

— А, Харлан, мой човек — с безгрижен тон се отзова Мик, макар да знаеше, че се движи по тънък лед. Всъщност беше го загазило.

— Не ми викай „Харлан, мой човек“. Платих ти хубави пари, за да получа информация, която не си ми доставил. Нито се появиха статии против Кейт.

Кръвното му се повиши.

— Чакай малко. Излязоха два материала, които представляват съдията в лоша светлина.

— Но не и в достатъчно лоша. Тя все още води в проучванията на общественото мнение — грубо отвърна Харлан.

— Ами — плачливо започна Мик — правя всичко, което мога.

— А какво ще кажеш за Брок?

— Ще кажа, че го проследих. Видях, че отиде на едно много интересно място.

— Така ли?

— Да, отиде във Фор Корнърс, градчето, в което съдията е израснала.

— А, това е новина.

— Само че се получи засечка.

— Взели те дяволите, Преснъл.

— Чакай една секунда — постара се да не загуби търпение Мик. Искаше му се да каже на Харлан да пропадне вдън земя, но не можеше. Харлан Мур бе влиятелен човек и ако го разгневеше, можеше да си загуби мястото във вестника.

— Нямам време за чакане, идиот такъв.

Мик побледня, но реши да не се обижда, още повече че правеше всичко, което му бе възможно.

— Слушай, говорих със същия старец, с който преди мене говори и Брок. Той има бакал...

— Изпусни подробностите — прекъсна го Харлан. — Кажи само края.

— Старецът не искаше да говори с мен. Изглежда ме от горе до долу, а като споменах за Кейт Колсън, си затвори устата.

— По дяволите!

— Какво можех да направя? Да го заплаша ли? Но не се отказвам, ще продължа.

— Ако се върнеш с празни ръце, бъди готов да ми върнеш парите.

Телефонът щракна в ухото на Мик. Той изпсува и също остави слушалката. Но не излезе от къщи. Остана, където си беше, само мислите му препускаха.

Сойър вдигна поглед към помощника си, който влизаше в кабинета му. „Луничките по лицето на Ралф не личат много днес“ — помисли си разсеяно той. Може би защото в стаята не влизаше слънце и всичко изглеждаше унило.

— Е? — попита Сойър и склочи ръце зад тила си.

— Намерих църквата „Крайст Катидрал“, но хората там не могат да открият архивите.

— Проклятие!

Ралф въздъхна.

— Струва ми се, че се блъскам в стена след стена.

— Значи ще трябва да минеш през стената.

— Лесно е да се каже — намръщи се помощникът му. — Казах им да продължат да търсят и че ще бъдат добре възнаградени.

— Правилно си казал. С удоволствие бих платил.

Замълчаха замислени. Сойър заговори пръв:

— Все пак архивите трябва да са някъде в черквата.

— Би могло да се очаква, шефе. Но от това, което видях, ми стана ясно, че хората там не са много организирани.

— Винаги има някакъв начин.

— Ами, ако архивите наистина са изчезнали? Ако са били унищожени при събарянето на манастира?

Брок прокара пръсти през косата си, после удари с юмрук по бюрото.

— Отказвам да приема такава възможност. Освен това отец Франклин, старият свещеник, е уредил осиновяването, или поне така ми каза. Това значи, че документите трябва да са някъде там. Провери дали са правили някакви промени в църквата.

— Какви например?

— Ремонти, нещо от тоя сорт.

— Това е идея.

— Питай за тавански помещения, складове, където архивите може да са били оставени и забравени.

— Защо ли не се сетих за това?

Сойър се усмихна:

— Искаш ли да ти отговоря?

— Я си гледай работата — измърмори Ралф.

Сойър се изсмя и за негова изненада се почувства по-добре.

— Значи искаш тези архиви да бъдат първата ми грижа?

— Вече би трябвало да си се запътил отново натам.

— Щом ме освободиш... А, между другото, ето ти някои материали за оня проповедник, Дженингс — Ралф му подаде една папка.

— Благодаря.

— Нещо друго?

— Да, искам да възложиш на някого от твоите хора да се занимае с този въпрос — той посочи няколко папки.

През следващите няколко минути поговориха по най-спешните задачи на агенцията. Най-важната от тях бе да се доставят петстотин полицейски кучета за емира на Кувейт. Сойър бе поел този ангажимент в рамките на работата му, свързана с борбата срещу тероризма в чужбина. Щом приключиха, Ралф си тръгна.

Сойър отвори папката за Томас Дженингс, но не намери в нея нищо особено и най-вече нищо, свързано с Кейт, освен факта, че двамата бяха израснали в същото градче — нещо, което вече му бе известно.

И все пак връзка имаше. Бе убеден, че Дженингс е бащата на детето на Кейт. А дори и да не беше, материалите показваха, че той не е Божи човек, за какъвто се представяше. Търсеха го за неплатени данъци, което можеше да помрачи телевизионните му проповеди. Да, помисли си Сойър, около Дженингс сигурно има някакъв умрял плъх. А когато го откриеше, всички щяха да усетят миризмата му.

Изруга и се загледа в тавана, като се надяваше сърцето му да се отпусне. Но знаеше, че надеждата му е напразна. Докато не видеше отново Кейт, за да я люби пак, нямаше да намери покой. Тя се преструваше, че не го иска, но не й вярваше. Убеден бе, че го иска не по-малко, отколкото той копнееше за нея.

Чувстваше се като лъв в клетка. Сойър се размърда, стана и натисна бутона на секретарката си.

— Джейн, до края на деня няма да съм в офиса. Отложи всичките ми срещи.

Киселото му настроение не се подобри, когато се прибра вкъщи. Мислите му го следваха навсякъде. За да се разсее, започна да вдига гири, но и това не му помогна. Стига глупости! Трябваше да я види. И все пак се колебаеше. Нямаше какво ново да й съобщи за проучването, освен че помощникът му ще продължи да търси църковните архиви. Не можеше, разбира се, да й каже, че е разкрил нейната тайна. Искаше тя сама да му разкаже всичко. Искаше да му има доверие.

Откритието, че Кейт е родила извънбрачно дете, затягаше примката около врата му. Харлан очакваше тъкмо такава пикантна

история, за да я използва срещу Кейт. Фактът, че нямаше да направи подобна услуга на Харлан, не намаляваше затрудненията му.

— Боже господи! — промърмори на глас. Твърде дълго вече отлагаше неизбежното. Той тръгна към вратата. За да оцелее, човек трябваше да извърши онова, което е длъжен да направи.

Преди да стигне до вратата, звънецът на входа иззвъня. Намръщи се. Кой можеше да бъде? Рядко имаше посетители, защото никого не канеше.

Раздразнен, че някой може да го отклони от решението му, Сойър отвори вратата широко. Застина на мястото си, но постепенно на устните му се появи усмивка.

— Това ако не е изненада! — възкликна той и усети, че кръвта му заиграва при вида на Кейт.

Тя не му отговори.

— Изглежда, сме били на същата вълна — добави той. — Тъкмо се готвех да тръгна към вас.

Едва сега осъзна, че тя дори не беше отвърнала на усмивката му. Стоеше неподвижно, а на лицето ѝ се четеше гняв.

Радостта му се стопи.

— Кейт, какво...

Тя протегна ръка и опря пръст в гърдите му.

— Как се осмеляваш? Как се осмеляваш да се ровиш в моя личен живот?

Погледът на Сойър помръкна, но гласът му остана тих и спокоен:
— Ако ми дадеш възможност, ще ти обясня.

— Според мене няма какво да се обяснява — хладно отвърна Кейт, като се мъчеше да потисне неприятното си чувство.

Съжаляваше, че дойде. Когато я гледаше по този начин, искаше ѝ се да се любят, а не да воюват. Но гневът ѝ надви моментната слабост.

Сойър не сваляше очи от нея.

— Поне влез и седни.

Той затвори вратата и я поведе към голям хол с висок таван. Тя нямаше какво да прави, освен да го последва.

— Не искам да седна — заяви, спря до един стол и се подпря на него.

— Както обичаш. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— Е, аз пък искам.

Кейт го проследи как отива до кухнята. Беше по сиви спортни шорти и бяла тениска. Изглеждаше по-силен и по-привлекателен от всякога.

Тя стисна юмруци. Нямаше да позволи на неговото мъжко излъчване да ѝ попречи да му каже какво мисли за него. Въпреки това се възхищаваше на здравите мускули на бедрата му. Беше докосвала тези бедра...

„Внимавай!“ — каза си тя, защото чувстваше, че самообладанието ѝ се топи. Огледа се. Харесваше ѝ апартаментът му. Изглеждаше подходящ за него. Обзавеждането бе подчертано мъжко, но имаше някои детайли, които само жена би могла да прибави. Изпита силен пристъп на ревност и се ядоса на себе си от това.

Очите ѝ продължиха да обхождат стаята, минаха по плътния тревистозелен килим, по тапицираните с кожа мебели. Пред едната стена беше подреден кът за посрещане на гости, в центъра на другата имаше камина. По стените висяха картини, които навярно струваха

цяло състояние. Декоративни растения бяха поставени така, че да получават достатъчно светлина.

От мястото си Кейт виждаше част от кухнята. Предположи, че зад нея са спалните.

— Сигурна ли си, че не искаш нищо? — извика Сойър от кухнята и прекъсна мислите ѝ. Тъй като тя не отговори, добави: — Правя кафе.

— Не, благодаря — повтори студено.

Той не каза нищо повече. Кейт се разходи из стаята и сдържа желанието си да му извика да не се занимава с кафето. Използваше го като повод да избегне конфронтацията. Но тя знаеше, че той не е от хората, които бягат от каквото и да било.

Защо се бе опитал да надникне в личния ѝ живот? Това, че беше спала с него, не му даваше такова право. Не беше го наела, за да проучва нея. Сърцето ѝ заби ускорено. Беше ли разкрил тайната ѝ? Ако беше, какво значение щеше да има?

Изумена и разгневена от съобщението на Анджи, беше позвънила на Робърта.

— Робърта, Кейт ти се обажда.

— Кейт, мила, каква приятна изненада. Как си?

— Много добре. А ти?

— Добре — горе-долу. Работа и нищо друго.

— Така чувам — отвърна ѝ тя.

Робърта се засмя.

— Освен това се храня и дебелея.

— Не ти вярвам.

Представи си я. Висока, едра, този тип жени не увяхваха бързо. Внезапно се натъжи. Много, много отдавна не беше я виждала. Жената, която ѝ бе като втора майка и бе спасила душевното ѝ равновесие, а може би и живота ѝ.

— Робърта — започна Кейт колебливо.

— Досещам се защо ми се обаждаш.

— Каж ми каквото знаеш, Робърта.

— Всъщност то не е много. Нали помниш моя братовчед Елмър Сайдс от бакалницата?

— Разбира се.

— Ами той е говорил с детектива. А нали знаеш какви са хората във Фор Корнърс. Обичат да си тикат носа навсякъде.

— Елмър каза ли ти нещо по-точно?

— Само че този господин Брок му задавал лични въпроси за твоя живот, под предлог, че работи по някакъв случай, свързан с тебе — помълча, но тъй като Кейт не направи никакъв коментар, на свой ред запита: — Кейт, мила, да не би да имаш някакви неприятности? Знам, че си се кандидатирила...

— Не, Робърта, нямам неприятности. Аз наистина наех господин Брок, но не за да проучва мене.

— Така ли?

— Виж какво, когато имаме повече време, ще ти разкажа за какво става дума. Мисля, че ти го дължа. А дотогава моля те не отговаряй на никакви въпроси, отнасящи се до мене.

— Това се разбира от само себе си.

— Благодаря ти... и... обичам те — тихо каза Кейт.

— И аз те обичам. И ти благодаря, че се грижиш за Анджи... — Робърта бе замълчала притеснено. — Понякога се чудя какво ще стане с нея.

„И аз също“ — бе си казала Кейт наум.

— Всичко ще се оправи.

— Обади ми се пак.

— Непременно.

След този разговор бе изпитала болезнено желание да изблочи Сойър веднага, но служебните ѝ задължения не го позволяваха. По-важно от личните проблеми бе делото по убийството.

Днес за пръв път бе намерила възможност да се откъсне от работа. Най-напред беше отишла в офиса му. Като не бе видяла колата му, тръгна към дома му.

Сойър внезапно се появи с чаша кафе и една бира.

— Казах ти, че не искам нищо.

— Знам какво ми каза, но въпреки това ти донесох кафе.

Размениха си погледи сред нарасналото напрежение, което висеше над тях като гъста мъгла.

Той остави кафето на масичката пред канапето и отпи от бирата си.

— Защо го направи? — попита тя.

Приблѳжи се на сантиметри от нея.

— Искях да знам повече за тебе.

— Не сме имали такава уговорка — отсече Кейт и почти изтърва нервите си, тѳй като той стоеше съвсем спокоен. — Длъжен бе да направиш онова, което съм поискала от тебе.

— Не си ли поне малко любопитна по каква причина го направих?

— Не. Ядосана съм — без да се замисли, отвърна тя. — Дължиш ми извинение.

Атмосферата стана още по-тежка, сякаш всичко зависеше от този миг.

— Е, добре — след дълга пауза се обади Сойър. — Значи съм се отклонил от правия път.

Знаеше, че няма да получи по-голямо извинение, а това не я задоволяваше. Не искаше да му задава въпрос, но той сам излезе от устата ѳ:

— И откри ли каквото търсеше? — тонът ѳ бе злобен, защото се мъчеше по този начин да надвие страха си.

— Какво мислиш, че съм открил? — сухо попита той.

— Слушай, не съм в настроение да си играем. Единствената ти задача е да намериш детето. Ясно ли е?

— Точно това правя.

— И къде е тя? Намери ли я?

Сега и неговите очи проблеснаха гневно.

— Не.

— Това имам предвид. Придържай се към правилата, или ще си потърся някой друг, който да се заеме със случая. И никога вече не се меси в личния ми живот.

— Кейт, можеш да ми имаш доверие.

— Тук не става дума за доверие.

— А, разбирам, можеш да спиш с мене, но не можеш да ми се довериш.

Тя трепна, но не беше готова да отстъпи.

— Сключили сме сделка. Ти вършиш каквото искам, а пък аз ти плащам.

— Господи! Това ли съм аз за тебе, платен помощник? — гласът му прозвуча като камшик.

Кейт се обърна с гръб, за да не забележи колко силно бие сърцето ѝ. Да върви по дяволите! Нямаше да му позволи да я тревожи така. Не искаше да му се доверява в личния си живот. Бог да ѝ е на помощ, не искаше да го желае. Искеше да се освободи от безкрайната вътрешна болка.

Сойър я хвана за раменете и я извърна към себе си.

— Не ми обръщай гръб.

Очите ѝ блеснаха.

— Свали си ръцете от мен.

Стори ѝ се, че той трепери и лицето му побледнява.

— Това е мой проблем — рязко каза той. — Не мога да сваля ръцете си от теб. Нито мога да спра да мисля за теб. Оплепа си и тялото, и живота ми!

Тя отвори уста, за да отговори, но не можа да издаде и звук. Устните му бясно се впиха в нейните. Кейт изпъшка и се помъчи да го отблъсне, но ръцете му я държаха здраво.

Мигом почувства събудената му мъжественост, а езикът му, топъл и стремителен, се вмъкна в устата ѝ. Едната му ръка обхвана гърдта ѝ.

Кейт внезапно се възпламени и несъзнателно обви ръце около врата му. От неговото гърло излезе задавен звук, а ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ, притиснаха ги към наелектризираното му тяло.

— Не! — изстена ужасена Кейт и се отдръпна. — Не мога... — прошепна след това отчаяно.

Той се мъчеше да си поеме дъх, докато тя почна да оправя дрехите си. Избягваха да се погледнат.

— Трябва да тръгвам — каза потръпвайки. Грабна чантата си и тръгна към вратата.

Сойър не каза нищо, нито се опита да я спре.

Бен Апългейт затвори вратата зад себе си.

Кейт погледна разсилния.

— Готова ли е залата?

— Почти. Най-много още пет минути.

— Как върви според тебе? — попита, като имаше наум делото срещу двама бели полицаи, обвинени, че са причинили смъртта на

чернокож затворник.

— Добре, мисля си. Не позволявате на адвокатите да се отпуснат.

— Искам всичко да бъде много точно.

След като личният ѝ живот се разнищваше пред очите ѝ, Кейт не би понесла същото да се случи и в професионалния ѝ живот. Единственият начин, по който можеше да запази самообладание, бе да не мисли за Сойър и за последната им среща.

— Голяма работа вършите — казваше Бен.

Тя му се усмихна.

— Ти си ми подкрепа, Бен.

И наистина беше. Дългото му, слабо лице завършваше с голяма челюст и едри зъби, които не се показваха, освен ако някой се изпречеше пред Кейт. Пазеше я както кокошка пази пилците си.

Той се изчерви.

— Вие нямате нужда от подкрепа. Ще смачкате другите кандидати в изборите като нищо — помълча и пристъпи от крак на крак. — Исках да ви кажа, че правилно решихте за онези две момчета с наркотиците.

Кейт излезе иззад бюрото си.

— Които получиха условна присъда с изпитателен срок?

— Да. Според моята глава така беше най-добре. Дано само момчетата да не направят нова беля.

— Ако направят, бъди сигурен, че няма да им простя.

— Така си е. Чудя се защо толкова младежи тези дни си търсят белята.

— Понякога, изглежда, го правят и от отегчение.

Бен погледна стенния часовник.

— Остават ви три минути.

— Сега идвам.

Като остана сама, се замисли пак за младежите. Дълго беше разсъждавала по присъдата. И се молеше решението ѝ да е било правилно. Въз основа на признанието им, че са виновни, бе им дала условна присъда с десетгодишен изпитателен срок.

Ако обаче направеха ново провинение в този срок, щеше да поднови делото и да произнесе тежка присъда.

Но ако младежите през целия десетгодишен срок не нарушаваха закона, досието им щеше да се очисти напълно. Разбира се, не можеше

да знае какво ще стане, можеше само да се надява, че младежите ще се възползват от дадената им възможност.

— Време е, съдия Колсън — събщи Бен, като надникна през вратата.

— Готова съм — въздъхна Кейт.

Не помръдна още миг, за да се съсредоточи. После облече тогата си и я поглади с чувство на гордост.

— Виждала ли си някога такава необуздана злоба?

Кейт поклати глава и се усмихна на ръководителката на избирателната си кампания.

— Хайде стига, че ще ти се вдигне кръвното — успокой я Кейт.

След като приключи с работата си в съда, бе дошла в главната квартира на кампанията си. Погледна навън и видя, че скоро ще притъмнее. Днешният ден бе дълъг, а и още не беше свършил.

— Кръвното ли? — повтори Джинджър с искрящи от яд очи. — За какъв се мисли той, та се включва в кампанията на този късен етап? При това си мисли, че ще спечели — помълча и добави тихо: — Надут задник.

— Джинджър!

— Такъв е и го знаеш много добре.

Кейт се засмя, без да иска.

— Права си.

Слухът, че Дейв Нилсън се включва в предизборната надпревара, подкрепян от известния търговец на недвижими имоти Харлан Мур, вече бе факт. И телевизията, и вестниците го бяха потвърдили.

Възможността Дейв да спечели в изборите не бе реална, но той можеше да причини големи неприятности на Кейт. Тя се стараше да запази спокойствие. Но след като и Дейв, и Харлан сега ѝ бяха врагове, можеше да очаква някакъв удар.

Кейт въздъхна. Ако миналото ѝ станеше известно, политическата ѝ кариера беше обречена. Нямаше съмнение, че Дейв и Харлан ще използват незаконороденото ѝ дете срещу нея — ако те научеха.

Но мигом се ободри. Сойър не беше успял да намери детето, а как би го открил някой друг? После също тъй бързо настроението ѝ се помрачи. Въпросът не беше в намирането на детето; достатъчен им беше фактът, че го е родила. Досега нито Дейв, нито Харлан го знаеха и може би никога нямаше да научат, освен ако Анджи... Прехапа устни. Нямаше да мисли по този въпрос сега.

— Ей, събуди се — подвикна Джинджър.

Кейт примигна.

— Извинявай. Бях се замислила.

— Кой не би се замислил? Малко ли е, че този негодник се е включил в надпреварата?

— Нали не смяташ, че той има някакъв шанс да спечели?

Джинджър тръсна къдравата си глава.

— Не, но той има голяма уста и както разбирам, те мрази.

— Така е.

— Това значи, че и ние трябва да се позаинтересуваме за него.

— Знам — не се поколеба Кейт.

— Тъй като сте работили заедно, ти сигурно познаваш силните и слабите му страни.

— Да. И познавам човек, който може да ни помогне. Повярвай, че и аз мога да играя твърдо. Може да не го бия, но няма да се отърве без рани.

— Празни приказки. Той няма никакъв шанс.

— Дано да си права.

— Убедена съм — категорично заяви Джинджър.

Кейт се намръщи.

— Не бих подценявала Дейв. Той е главорез, който винаги пада на краката си.

— Е, ще видим това.

— Да, ще видим.

— Дай да поговорим за следващите ни стъпки и за телевизионните реклами — делово каза Джинджър. — Трябва да одобриш идеите ни.

— Хайде бързичко да свършим с тая работа — погледна часовника си. — Тази вечер трябва да прегледам материалите по няколко дела.

— Няма да те забавя. Обещавам.

Кейт се понадигна.

— Готова съм. Дай да видим.

Сойър набута книжата си в чантата и грабна каубойската си шапка.

— Отиваш ли някъде?

Той се смръщи.

— Имам такова намерение, освен ако ти не ме задържиш с нещо.

Ралф се ухили и закрачи из стаята.

— Какво ти става напоследък? Нещо си се накокошинил.

— Гледай си работата, Ралф.

— Разбира се, шефе, както кажеш.

— Какво искаш? — изсумтя Сойър.

— Мислех, че може би ще искаш да видиш това — помощникът му бе станал съвсем делови.

— Дано да е нещо важно.

— Прочети го и сам ще се увериш.

Очите на Сойър пробягаха по листа, който Ралф му подаде. С всяка дума, която прочиташе, лицето му потъмняваше.

— Ах, кучият му син!

— Знаех, че ще ти хареса.

— Съобщи ли на полицията?

— Да.

Наложил шапката си.

— Аз тръгвам. По-късно ще говорим.

— Къде да те търся, ако ми потрябваш?

— Аз ще ти се обадя.

Не знаеше колко дълго бе стоял на отсрещната страна на улицата. Тъмнината скриваше и него, и ягуара му. Нямахше значение колко време ще чака, стига крайният резултат да беше в негова полза. Така и стана. Видя как колата на Дейв Нилсън се приближава и Анджи излиза от къщата с пътна чанта в ръка.

Тъй като беше петък, Сойър предполагаше, че двамата ще идат някъде за уикенда, или поне за тази нощ. Надяваше се да е така.

Знаеше, че това, което си е наумил, е рисковано, но бе решил да го направи. Нито беше виждал Кейт, нито беше говорил с нея от няколко дни. А не бяха се разделили по най-добрия начин. Както обикновено, когато беше край нея, той си загубваше ума и правеше нещо, което се бе заклел да не върши. Сега отново щеше да постъпи така. Само че този път имаше причина; имаше да ѝ казва нещо.

Тръгна към парадния вход. Може би нямаше да затръшне вратата под носа му. Поне не много силно.

Истината беше, че умираше да я види. Ралф беше прав. Цяла седмица настроението му бе лошо. На самия него не му беше приятно, че се е променил.

Натисна звънеца и с раздражение осъзна, че дъхът му е спрял.

— Кой е?

Тихият колеблив глас на Кейт го изпълни с копнеж.

— Сойър — каза той и се прокашля.

Тя отключи вратата и я отвори. Широките ѝ, изненадани очи приличаха на разтопен шоколад.

— Чуй ме, преди да кажеш нещо.

Сойър долови нотката на отчаяние в своя глас, но не можеше да го преодолее. Кейт беше облечена в някакъв лек пеньоар. Покриваше тялото ѝ добре, но сигурно под него нямаше други дрехи. Кръвта му кипна. Усети, че мъжествеността му се възбужда. Прочисти пак гърлото си.

— Имам новини.

— Какво щеше да стане, ако не бях сама вкъщи? — напрегнато попита тя.

— Но си сама. Видях как Нилсън дойде да вземе Анджи.

Кейт поиска да каже нещо, но затвори пак уста.

— Вечеряла ли си? — в гласа му прозвуча същата отчаяна нотка.

— Не.

— Искаш ли да излезем и да вечеряме някъде?

Тя пристегна пеньоара си.

— Не.

Главата му пулсираше.

— Тогава може ли да вляза?

Минаха секунди. Очите им се срещнаха. Нейните бяха тревожни и блестящи, неговите — питаци и тъмни. Какво всъщност искаше да докаже той? Защо не си тръгваше? Сега бе моментът да е напълно професионален в отношението си към нея, да забрави, че я е докосвал и любил.

Но не можеше да си тръгне. Трябваше да се освободи от вътрешния си смут, да се изяснят.

— Сойър — прошепна Кейт.

— Трябваше да те видя — дрезгаво каза той. — Не ме отпращай.

Тя не можеше да разсъждава разумно. Само като я погледнеше и заговореше с този дрезгав, отчаян глас, не можеше да му откаже нищо. Нямаше значение, че бе се появил на прага ѝ без покана. Беше тук и само това бе важно.

— Влез — прошепна.

В мига, в който прекрачи прага и влезе в слабо осветената ѝ дневна, Сойър я притегли в обятията си.

Тя обгърна врата му с ръце и се притисна до тялото му. Усети възбудата му и самата се възпламени.

Той отметна непослушната ѝ коса назад и прокара езика си по шията ѝ. Кейт цяла настръхна и се притисна още по-силно до него.

— Господи, как те желая — изпъшка той.

Не можа да му отговори, още повече, че ръката му дърпаше колана на пеньоара ѝ. След миг дрехата се свлече около глезените ѝ.

Сойър я огледа със замъглен поглед, а пръстите му леко докоснаха гърдта ѝ. Този допир я остави без дъх. А пръстите му вече се спускаха по бедрата ѝ.

Кейт изпусна лек стон, когато той бавно коленичи и замени пръстите си с език. Когато стигна до разклона на бедрата ѝ, краката ѝ така затрепериха, че не знаеше дали ще я удържат. Но тя разтвори бедрата си и прие горещия му, напирещ език. Сனிши се над него и затвори очи, обладана от усещания, които само той можеше да извика у нея.

— О... Сойър... аз свършвам... — думите ѝ заглъхнаха в оргазъм, разтърсващ и прекрасен, който разлюля тялото ѝ.

Отпусна се в обятията му, а той я вдигна на ръце.

— Къде?

— Горе — прошепна.

Той я положи на леглото и бързо се съблече. Тя плъзна пламналите си очи по красивото му тяло и спря погледа си на пулсиращата му мъжественост.

— Искам да влезеш в мене — умолително каза Кейт.

— И аз искам същото — искам го до смърт — гласът му бе като шепот.

И двамата изпъшкаха, когато той едва навлезе в нея, после спря, за да бъде по-дълго сладкото мъчение. След това навлезе по-навътре.

Тя изпъшка и го ухапа по рамото.

— Колко си хубава, колко си гореща.

Кейт разтвори крака, но вместо да навлезе по-дълбоко, той се оттегли и мушна в нея двата си пръста. Нов спазъм разтърси тялото ѝ.

— О, моля те... — извика тя.

Сойър легна и влезе в нея. Въздишка на удоволствие се откъсна от устните му. Обърна се по гръб и я завлече със себе си.

— Възседни ме — прошепна той, вдигна ръце и отчетна влажната ѝ коса, за да може да вижда очите ѝ, пламнали от страст.

— Да, да.

Тя го целуна по гърдите, преди да се издигне над него. Кейт отново затаи дъх, когато слетите им тела започнаха да се движат нагоре и надолу.

— О, да, мила моя, о, да — несвързано повтаряше Сойър, — нека трае по-дълго.

Но съвсем скоро тя се отпусна върху него, а викът му от удоволствие прозвуча в самото ѝ ухо.

— Каза, че имаш някакви новини — с тих и сънлив глас се обади Кейт, легнала върху ръката на Сойър. Краката им още бяха преплетени.

— Да, казах ти — доволно се усмихна той, — но някак си се отвлякохме.

Младата жена се почувства виновна и не можа да отговори веднага. Бяха се събудили само преди няколко минути, след като бяха заспали изтощени. Досега тя не бе способна изобщо да мисли за друго, преди да се утоли жаждата на тялото ѝ.

— Знам кой ни преследваше и ни изтласка от шосето.

Кейт се скова. Не беше очаквала това, а някакви новини от издирването. Чувството ѝ за вина намаля.

— Да, бях сигурен, че е бил смахнатият Силвърман, но съм се лъгал — сега гласът му прозвуча студено.

— А кой е бил?

Той се надвеси над нея.

— Един от лакеите на Томас Дженингс.

Затаи дъх. Не беше изненадана, тъй като и сама бе подозирала, че е така. Но увереността на Сойър, че е бил неговият човек, я беше успокоила.

— Как разбра?

— Ралф, моят помощник, който е като ловджийско куче, проверил няколко автосервиза, докато попаднал на следа. Собственикът отначало мълчал, но той извадил пачка банкноти и оня се разприказвал.

— Това копеле!

Сойър се отдръпна я и погледна изненадан.

— Съдия Колсън, какви думи произнасяте!

— Точно така мисля. На Томас няма да му се размине. Ще си плати за това — както и за другите си грехове, наум си обеща Кейт.

— Можеш да бъдеш сигурна — потвърди студено Сойър.

Замълчаха, щастливи, че могат да се чувстват спокойни един до друг.

— Имаш ли някакви новини по издирването? Знам, че не си дошъл по този повод, но...

— Скоро ще имам. Търсим архивите на църквата за осиновяванията — предаде ѝ разговора си с Ралф по този въпрос.

— Мислиш ли, че архивите са там? — боязливо попита тя.

— Мисля, но както знаеш, случва ми се да сгреша.

— Ти? Да сгресиш? Опазил те Бог!

— Разбирам намека ти.

Кейт се усмихна.

— Вече прости ли ми? — дрезгаво попита Сойър. — Че се ровя в живота ти?

— Не.

— Така и предполагам — въздъхна той.

Отново настана мълчание.

— Ти знаеш, нали? — с треперлив глас попита младата жена.

Само силните удари на сърцето му ѝ отговориха. После Сойър се доближи до нея и се загледа дълбоко в очите ѝ.

— Да, знам.

Неочаквани сълзи рiekнаха от очите на Кейт. Почувствал болката ѝ, той я целуна по косата и я задържа в прегръдките си.

— Трябваше да разбера — накрая каза Сойър. — Трябваше да знам всичко, което се отнася до тебе. Аз съм като обладан от зъл дух.

Тя мъчително преглътна.

— Онзи ден, когато дойдох при тебе и се скарахме, знаех, че не ми казваш всичко. Но не можех да надвия гнева си и да мисля разумно.

— Заслужавах си укорите ти.

Кейт го погледна с тъжните си очи.

— Знаеш също, че... Томас е бащата, нали?

— Допусках, но нямах доказателства.

— Тя... беше такава мъничка, тъй красива и толкова я обичах — сълзи замъглиха очите ѝ. — Но той не я искаше, не искаше и мене.

— Не ми разказвай това. Знам колко те боли.

— Искам да ти го кажа — прошепна тя, сякаш вече не можеше да се спре. — Томас настояваше да направя аборт.

— Кучи син! — прекъсна я той.

— Когато аз отказах, той обеща, че баща му, който също е пастор, ще ѝ намери добро семейство. И аз му повярвах — ридание разтърси Кейт.

— Успокой се, успокой се.

— Не мога.

— Трябва да можеш. Много си жестока към себе си.

— Години след това, като си помислех за Сара и знаех, че никога вече няма да я видя, ми се струваше, че ще полудея, исках да се самоубия, да разруша всичко — едва дишаше от напрежение. — Томас нямаше право да постъпи така с мене. Бях толкова млада. И глупава...

— Шшт, всичко ще се оправи.

— О, Сойър, как ми се иска да ти повярвам... Въпреки всичко не мисля, че съм лош човек. Направих каквото смятах, че ще е най-добро за бебето ми.

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Откакто реших да я намеря — продължи Кейт, — тя не ми излиза от ума. Част от съзнанието ми се скита по улиците на някакъв град, а аз не мога да я докосна, да я прегърна, да ѝ кажа, че я обичам — тихо захълца.

— Толкова съжалявам — прошепна Сойър и притегли главата ѝ върху гърдите си. — Толкова съжалявам.

Продължи да я държи така, докато сълзите ѝ се лееха, а тя осъзна, че обича този мъж, че се е влюбила дълбоко и завинаги. Но това не я успокояваше, а засилваше мъката ѝ.

— Можеш ли да си представиш колко ме е страх, като си помисля, че може би ще видя детето си.

Той я прегърна по-силно.

— Представям си го. И аз съм изпитвал страх и знам какво е.

— Ами ако...? — Кейт не можа да се доизкаже.

— Не го произнасяй. Не се тревожи предварително. Нека да почакаме и да видим какво ще се случи. А сега се опитай да поспиш.

Тя се притисна до него, но дори и неговата топлина не можеше да разтопи студения страх, който се бе загнездил в сърцето ѝ. Само ако видеше и прегърнеше дъщеря си, би могла да се освободи от този страх.

Малко по-късно Кейт се събуди и се загледа в спокойното лице на Сойър. С върха на пръста си мина по очертанията на лицето му. Защо се бе влюбила в този загадъчен човек?

Той отвори очи.

— Съжаляваш ли, че те събудих?

— Не. Винаги мога да поспя.

Тя зарови пръсти в косматите му гърди, почувства неравномерното му дишане и го погледна в очите.

— Разкажи ми за себе си. Откровеност за откровеност — така ще бъде честно, нали?

Той се стегна.

— Историята ми не е приятна.

— Тежко ли беше детството ти?

— Какво детство? — засмя се той безрадостно.

— И моето беше доста скапано — не можеше да повярва, че е признала и това, но защо пък не? Той вече знаеше най-голямата и най-тъмна тайна.

— Разкажи ми за твоето детство — подкани я Сойър.

— Искаш да кажеш, че още не знаеш?

— Заслужаваш този въпрос.

Тя помълча, после започна:

— Баща ми беше пияница. Боеше се, че ако издадеш искрените си чувства, ще поквариш околните.

— Мнозина страдат от такава мисъл.

— Той често си изкарваше всичко на майка ми.

— Продължавай — леко я поощри Сойър.

— Няма още много за разказване. Мама се мъчеше да ме обича, правеше го по свой начин. Но детството ми беше ад, а когато Томас ме излъга, се заклек, че никога няма да позволя на друг мъж да ме използва така.

Поглади копирената ѝ коса, сякаш искаше да я успокои по този начин. Приятно ѝ бе да я гали така.

— А какво ще кажеш за себе си?

Той прибра ръката си и Кейт усети как тялото му се вкамени.

— Моята история не е по-розова от твоята.

Лунната светлина играеше по лицето му и за миг сякаш заглади следите от скръбта и от тежките удари на живота, удари, каквито и

Кейт бе познала.

— Предполагам, че не е — каза тя.

— Изненадан съм, че не си ме проучила.

— Е, прочетох всичко за тебе, което ми попадна.

Той се засмя, а тя продължи:

— Научих само повърхностните факти. Знам, че баща ти е бил полицай и че е умрял, когато си бил петгодишен. После умряла и майка ти. След това биографията ти има празнина до постъпването ти в полицейската академия.

— Когато мама умря, ме прибраха леля и чичо, които постоянно ме обвиняваха, че смущавам семейния им живот. Нещо повече, обвиниха ме, че съм наранил един от синовете им — на лицето му се изписа болка. — Болнавият им син сам се нарани, защото ми завиждаше. Върхът беше, че той обвини мене, а родителите му повярваха.

— Колко ужасно!

— След това ме изхвърлиха и ме местеха от едно семейство в друго. Чак когато постъпих във флотата, почувствах, че съм човек — помълча замислен. — И ще направя всичко, което е по силите ми, за да запазя положението в живота, което съм си извоювал.

Очите на Кейт пак се изпълниха със сълзи. Сойър изпъшка.

— Мила моя, не искам да плачеш заради мене. Искам само да те държа в ръцете си, да те любя.

Тя вдигна устните си към неговите.

— И аз това искам.

Любиха се пак. И пак. Сойър не можеше да ѝ се насити. Знаеше обаче, че копнежът му за нея не е само сексуален. Копнееше за душевна близост след физическата. Когато беше слят с тялото ѝ, чувстваше, че и сърцата им се сливат.

По-късно, когато Кейт спеше до него, очите му изпиваха изящно очертаното ѝ лице, грациозната извивка на шията ѝ, пълничките устни. Привличаше го с невероятна сила. Отново я желаше — с физическа и душевна болка.

Съзна, че за няколко седмици тя бе проникнала през бронята на сърцето му. И болката от самотата бе изчезнала.

Ако това не беше любов, то какво беше? Едно откъсване от Кейт би го разкъсало на парчета.

Какво трябваше да направи сега? Спомни си за Харлан и изтръпна. Тревожеше се от онова, което той би направил, ако научеше за бебето на Кейт. Не забравяше и за допълнителните усложнения от факта, че бе скрил информацията си от Харлан. Нито можеше да забрави за отношенията си с Кейт. Ако Мур дочуеше за тях, положително би ги използвал срещу Кейт.

Когато искаше, Харлан можеше да бъде по-зъл от бясно куче. Но и Сойър не би му отстъпил. Не си спомняше да се е чувствал така щастлив и така вътрешно разкъсван.

— Попаднахме на златна жилка, шефе!

Сойър вдигна очи към Ралф, който нахлу в кабинета му ухилен до уши. Луничките му блестяха като неонов.

— Ура, ура, ура — отвърна Сойър и се изправи.

— Знаех, че така ще реагираш.

— Каж ми подробностите.

Ралф се стовари в стола срещу бюрото му.

— Минах през стената!

— Къде бяха архивите? — усмихнат попита Сойър.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че документите бяха в един стар сандък на тавана?

— Не го ли предрекох?

— Да, и беше прав. А също и за ремонта на църквата преди няколко години. Тогава са отнесли старите архиви на тавана. Новият свещеник изобщо не е знаел къде са, докато не изпрати един прислужник да провери.

— И какво намери? — вече без усмивка попита Брок.

— Осиновяването не е станало чрез Католическата агенция за осиновяване, както се постъпва най-често. Очевидно свещеникът е познавал семейство, което искало да има дете. Затова осиновяването станало по частен път чрез един адвокат.

— Слава богу.

— Не бързай — почеса се по главата помощникът му. — Чрез адвокат или чрез агенция, не е от особено значение, защото архивите са запечатани.

— Но не за дълго — твърдо каза Сойър.

— Допусках, че ще кажеш така. Но как смяташ да ги разсекретиш?

— Спомняш ли си за нашия клиент сенатор Дан Хемзли?

— Добродетелният сенатор.

Той кимна.

— Същият. Ако си спомняш, той се обявява в подкрепа на осиновените деца, които искат да открият истинските си родители.

— Да, бях забравил това — досети се Ралф.

— Но аз не съм — Сойър позвъни на секретарката си. — Джейн, свържи ме със сенатор Хемзли, моля.

— Значи се надяваш, че той ще се заеме с това?

— Ще се заеме — уверено заяви Брок. — Задължен ни е — разкрихме спатиите на жена му и той излезе от развода си без петънце.

— Вярно е. Доколкото си спомням, съдът не само му даде развод, но и почти цялото му имущество. Това рядко се случва.

— Господин Брок — обади се Джейн, — сенаторът е на втора линия.

Сойър намигна на Ралф и посегна към слушалката.

Голямата къща с бели колони бе на едно възвишение в Хълмистия район. Очертанията и симетрията на къщата не впечатлиха Сойър. Дори и огряна от слънце, тя изглеждаше студена и неуютна.

Отдавна стоеше до колата си и събираше кураж да иде до вратата. Знаеше, че икономката ще го попита учтиво кого иска да види. Пот изби по челото му и над горната му устна.

Дали зад тази врата се намираше дъщерята на Кейт? След почти двайсет години щеше ли Кейт отново да я види? От една страна, Сойър се радваше заради нея и заради себе си, защото агенцията му бе постигнала успех. Но, от друга страна, съжаляваше, че издирването свършва. Когато Кейт и дъщеря ѝ се съберяха, тя нямаше да има повече нужда от него.

Учудваше се на себе си, че има такива мисли. Двамата с Кейт се бяха любили няколко пъти; това още не можеше да се нарече трайна връзка. Но Господи, как искаше тя да продължи, а не знаеше как да го постигне.

Избърса потта от челото си. Не беше казал на Кейт нищо за разкритията си след любовната им нощ. След като Ралф бе отишъл отново в църквата, мозайката бе започнала да се нарежда.

Сега, три дни по-късно, той щеше да предприеме стъпка, която би могла да промени завинаги живота на Кейт. Сойър стегна възела на вратовръзката си и тръгна по дългата алея.

— Здравей.

Гласът на Сойър винаги оказваше едно и също въздействие върху Кейт. Краката ѝ се подкосиха.

— Здравей — отговори тя задъхано в слушалката.

— Мога ли да те видя?

— Да — отзова се протичко. Бяха изминали няколко дни от дългата любовна нощ и тя не бе престанала да мисли за него.

— Сама ли си?

— Да.

Последва кратко мълчание, после той каза тихо:

— Липсваше ми.

Сърцето ѝ се разтуптя.

— И ти на мене.

— Ще се видим след малко.

— Сойър...

Кейт продължаваше да държи слушалката, но връзката бе прекъсната. Намръщи се. Не знаеше защо, но ѝ беше прозвучал не като друг път. Нервен ли беше? Не. Сойър никога не се нервираше. Винаги оставаше хладен... освен когато се любеха.

Очакването да бъдат отново заедно тази вечер я обля с гореща вълна. Имаше пица във фризера си, имаше и вино. Щяха да похапнат, после...

Тръсна глава, стана от канапето и отиде в спалнята си. На бюрото ѝ бяха натрупани папки с дела и с материали за кампанията ѝ. Смръщи се, като си спомни за предстоящите избори.

Дейв Нилсън се бе впуснал в кампанията енергично, като на всяка крачка хвърляше кал по Кейт. Беше поопръскал с мръсотия и другите кандидати, но истински агресивен бе именно към нея. Благодарна бе, че все още е много пред него в проучванията на общественото мнение.

Кейт се погледна в голямото огледало и реши да не се преоблича. Когато се беше прибрала след работа, си бе облякла шорти, тениска и бе обула сандали. Можеше да си остане така. Изгаси лампата и в същия миг чу звънеца на входната врата.

Слезе долу и отвори вратата. Застанал на прага и загледан в нея, Сойър изглеждаше огромен. Но сгъстяващият се здрач не можеше да скрие напрегнатото му изражение. Интуицията ѝ подсказваше, че нещо съвсем не е наред. Или може би нещо чудесно се беше случило?

— Намерил си я, нали? — гласът ѝ се прекърши.

— Нека да влезем вътре — той мина покрай нея и спря едва когато влезе в дневната.

Кейт преглътна мъчително и го последва.

— Намерил си я, нали? — повтори тя по-високо.

— Да, намерих я.

Младата жена се зарадва и в същия миг изпадна в паника, защото не знаеше какво точно се крие зад думите му.

Навярно беше надала вик, защото Сойър веднага се спусна към нея.

— Какво ти е, Кейт?

Слепоочията ѝ пулсираха. След толкова години най-после щеше да види детето си. Зави ѝ се свят и се олюля.

— За бога, седни! — подхвана я под ръка и я заведе до канапето.

— Наведи се, сложи си главата между коленете и дишай дълбоко.

Тя се подчини и скоро се съвзе. Срамуваше се, че е проявила слабост.

— Не си спомням някога да съм припадала или да ми се е завивало така свят — промълви Кейт и облиза сухите си устни.

Сойър седна до нея със загрижено лице.

— По-добре ли си сега?

— Вече съм добре.

— Не мисля, че си добре — промърмори той.

— Как... я намери? Искам да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш.

Кейт слушаше тихо подробния му разказ. Когато стигна до документите по осиновяването, тя го прекъсна:

— Не бяха ли запечатани, засекретени?

Той кимна.

— Тогава как...

— Познавам човек, който има право да ги разсекрети.

Тя подскочи, но отново усети, че ѝ се вие свят. Сойър изруга и застана до нея. Тя го отстрани с ръка.

— Само малко ми се зави свят. Като съдия не се полага да знам, че стават такива неща.

— Тогава значи не съм ти казал нищо.

— Добре, не си ми казал — прошепна с чувство на вина.

Дълго се гледаха един друг.

Кейт изгаряше от нетърпение да узнае точно къде е дъщеря ѝ и дали той я е видял. Но не смееше да зададе този въпрос. Страхът я правеше безмълвна.

Сойър пръв отмести поглед.

— Има нещо, което трябва да знаеш за мене.

— За тебе? — примигна тя.

— Заех се с този случай заради Харлан.

Тя го погледна озадачена, после каза нетърпеливо:

— Е, да, нали Харлан те препоръча.

— Знам, но...

— Не можем ли да говорим за това по-късно? Искам да науча за... дъщеря си.

— Ти не разбираш — побледнял и с дрезгав глас каза той. — Харлан ме ангажира да му свърша мръсната работа.

— Какво говориш? — с невярващи очи го изгледа Кейт.

— Казвам ти, че той е решен да попречи на избирането ти.

— И ти трябва да му доставиш патроните?

Тягостно мълчание последва въпроса.

— Такава беше уговорката.

Тялото ѝ се разтърси от гняв.

— Ти, негоднико!

— Кейт...

— Значи си отишъл при него и си му казал всичките ми тайни? Че съм родила извънбрачно дете и съм го дала на някого? Така ли направи?

Беше загубила контрол над гласа си и почти крещеше, но ѝ беше все едно.

Когато Сойър отвори уста, тя вдигна ръка и го спря.

— Не! Не ми отговаряй! Това е без значение — очите ѝ горяха. — Не само си ме излъгал лично, но си действал неетично. Само ми кажи къде е дъщеря ми и се махай от дома ми. И от живота ми — добави съкрушено.

Кога щеше да се научи да се пази? Най-напред баща ѝ, после Томас, а сега и Сойър.

— Кейт, моля те. Не е така.

Той изглеждаше отчаян, но тя не му обръщаше внимание. Също бе отчаяна посвоему. Мъчеше се да не загуби ума си. Запуши ушите си с ръце.

— Не! — извика Кейт. — Не искам да слушам никакви извинения!

Той в миг се озова пред нея и свали ръцете ѝ от ушите. Тя се дръпна назад.

— Не ме докосвай!

— За бога, Кейт! Не ми даваш възможност да ти обясня.

— Каж ми къде е дъщеря ми и бъди проклет!

Сойър като че ли разбра, че само си губи времето, като се старая да ѝ обясни. Отстъпи назад, а в очите му се отразяваха болката и поражението. Но тя не забеляза и това.

— Дъщеря ти е в „Кьониг Плейс“.

Зениците ѝ се свиха от объркване и от ужас.

— Но това е... това е... — не можа да продължи.

— Дом за умствено недоразвити — довърши вместо нея той с отчаян глас.

Нов вик се откъсна от устните на Кейт. Тя се хвана за гърба на стола, за да не се свлече на пода. Когато бе дала детето си, бе почувствала, че завинаги губи част от себе си. Когато бе научила, че детето не е било осиновено, а подхвърлено в мръсна мотелска стая, бе изпитала желание да руши.

Сега искаше да се свие и да умре. Силни конвулсии разтърсиха тялото ѝ. Сърцето ѝ пое цялата болка; чувстваше го като настъпено и счупено парче стъкло.

— Кейт, моля те — повтаряше Сойър, — не се измъчвай така.

— Какво... се е случило... с нея?

— Била е осиновена от заможна съпружеска двойка. Кръстили я Еймбър. Еймбър Стърлинг — помълча и пое дъх, после продължи с изтерзан глас: — Когато била двегодишна се разболяла с висока температура. Била с бавачката си, която не знаела какво да направи. Когато родителите ѝ се прибрали вкъщи, лошото вече било станало. Мозъкът ѝ бил увреден непоправимо.

Кейт кръстоса и стисна ръцете си и се залюля назад-напред, загледана в пространството.

— Не мога да повярвам в това. Нищо не може да бъде така непоправимо.

— Кейт, мила, недей — повтори Сойър.

— Остави ме сама — промълви тя глухо и безжизнено. — Просто ме остави сама.

Той я изгледа, отиде до изхода и затвори вратата зад себе си. Силите му стигнаха дотук. Опря се на къщата, а очите му се премрежиха от сълзи.

— Кога очаквате да се върне? — попита Харлан мрачен като буреносен облак.

— Господин Брок не е в офиса. Само това имам право да ви кажа — отвърна му Джейн.

— Какви са тези глупости? — кресна той и стисна още по-силно слушалката. — Както и да е, кажете му, че искам да го видя, щом дойде.

Тресна слушалката. Знаеше, че се бе държал грубо, но пет пари не даваше. Самите основи на някога стабилният му живот се рушаха.

Харлан стана и отиде до барчето, наля си бърбън и го обърна на един дъх. Гърлото и стомахът му пламнаха, но знаеше, че след няколко секунди нервите му ще се успокоят. Ала облекчението беше твърде слабо. Наля си още бърбън.

Тъй като алкохолът и този път не му подейства магически, върна се на бюрото си и седна. Не можеше да се съсредоточи върху работата си. Първата папка бе за съдружника му. Втората съдържаше искането на жена му за развод. Третата беше най-опасна; в нея имаше документи, изпратени от клиента му в Тампа, който бе завел дело срещу Харлан за това, че му продал земя, замърсена с отровни химикали. Ако клиентът спечелеше делото, той щеше да бъде разорен професионално и обществено.

На политическия фронт работите му също не вървяха. Планът му да осигури избора на Дейв за съдия се проваляше. Харлан знаеше, че рискува, когато уговаряше Дейв да се кандидатира. По дяволите! Той би могъл да бъде добър кандидат, но очевидно му липсваха някои качества. Беше направил гаф след гаф пред журналистите. Агресивността му спрямо Кейт също не получи подкрепата, на която двамата се бяха надявали. Затова пък бе показала Дейв в лоша светлина.

Стисна юмруци. Нямахше намерение да се откаже. Все още Кейт Колсън не беше спечелила в изборите.

— Кучка — промърмори той.

Друг таралеж в гащите му беше Сойър. Той му беше помогнал да стъпи на крака, но Брок се беше променил и Харлан бе убеден, че знае каква е причината. Сойър се бе обвързал лично с Кейт.

Значеше ли това, че ще го остави на мира? Не. Сойър трябваше да направи, каквото се иска от него, иначе... Харлан не знаеше какво би се случило „иначе“, но щеше да измисли нещо. Ако го притиснеше в ъгъла, смяташе, че той ще застане на негова страна.

Секретарката му позвъни и прекъсна мислите му.

— Господин Брок е тук, сър.

— Нека влезе.

Харлан запази лицето си безизразно, докато Сойър отвори вратата и влезе в кабинета му.

— Джейн ми каза, че си искал да ме видиш.

— Седни.

Детективът вдигна вежди при грубото му нареждане.

— Ще постоя прав.

— Както искаш.

Като наблюдаваше Сойър, осъзна, че разговорът не тръгваше добре. На бузата му потрепваше един мускул, което показваше, че не е така спокоен, както изглежда. Харлан внезапно почувства нужда от още едно питие.

Изправи се и отиде до барчето.

— Искаш ли да пийнеш? — попита той Сойър.

— Не смяташ ли, че е малко рано?

— Че какво ме интересува?

Брок вдигна рамене.

— Аз във всеки случай не искам.

Харлан си сипа бърбън и го изпи наведнъж.

— Какво е тъй спешно, че не може да почака до редовната ни среща утре? — попита детективът.

— Спомняш ли си, че преди да говорим за тази кучка Колсън, бях поискал от тебе да проучиш един мой клиент, който купи земя от мене? Да намериш нещо нередно, свързано с него.

— Да, спомням си.

— Защо не си ми дал никаква информация за него?

— Защото нищо не открих. Човекът е чист като пресен сняг.

— Това не го вярвам.
Сойър пак повдигна рамене.
— Защо отново се интересуваш от този човек?
— Кучият син ме съди, че съм му продал отровена от химикали земя. И съдружникът ми подкрепя това дело.
— Изглежда, че пак си попаднал в менгеме.
Харлан го стрелна остро.
— А твое задължение е да ме извадиш от менгемето.
— Можехме да поговорим по този въпрос утре.
— Какво ти става? Винаги ужасно бързаш.
— Зает съм — хладно отговори той. — Както знаеш, имам и други клиенти.
— Малцина — промърмори Мур.
— Тръгвам си — заяви направо Сойър.
— Да не си посмял да си тръгнеш! Не си ми казал какво си открил за курвата Колсън.
— Защо не се откажеш от тая работа?
— Искат ти се, нали?
— Какво ми се иска на мене, няма значение.
Лицето на Харлан се изкриви.
— Лъжеш.
— На твое място бих внимавал какво говоря, Харлан.
— Слушай, не искам да споря с тебе. Просто искам да си свършиш работата и да ми дадеш нещо за тая кучка.
— А какво ще кажеш за твоя лакей Дейв?
— Какво за него?
— Бях разбрал, че той като любовник ще ти достави някакви сведения за Кейт — саркастично подхвърли Сойър.
Харлан се изчерви.
— Той работи по въпроса, което не мога да кажа за тебе.
Сойър пак безразлично вдигна рамене. Лицето на Харлан стана още по-червено.
— Е, нещо става. Анджи каза на Дейв, че Кейт била страшно смутена неизвестно от какво и напуснала града.
— Нямам представа — смънка Брок.
— Ами разбери какво става, по дяволите! Затова ти плащам.
— Вече не.

Настъпи мълчание.

— Какво по-точно искаш да кажеш?

— Вече не работя за тебе. Ако това не е достатъчно ясно, мога да се изразя другояче — свърших с тебе.

— Не можеш да направиш това! — извика Харлан.

— Току-що го направих.

Харлан се изпъчи.

— Не можеш да постъпиш тъй, синко. И двамата знаем, че аз ти осигурявам деветдесет процента от твоя бизнес.

— Имаше време, когато беше така, но вече не е.

Мур се притесни, но не го показа.

— Пак лъжеш.

— Можеш да провериш. Моята работа се разви далече над очакванията ми, а ти продължаваш да затъваш в собствените си финансови батаци — Сойър помълча, сложи юмрук върху бюрото и се наведе напред почти до лицето му. — Дори и да ми беше единственият клиент, пак щях да се откажа от тебе.

Сойър сякаш го беше ударил в корема. Харлан се хвана за сърцето, но очите и гласът му излъчваха омраза.

— Не можеш да постъпиш така с мене. Няма да ти позволя.

Детективът само го изгледа и тръгна към вратата.

— Ще те разоря, чуваш ли!

Сойър се обърна.

— Върви на майната си.

— Да не си посмял да излезеш оттук! — изкрещя Харлан с разтреперан от яд глас.

— Само се надявам, че някой ден Кейт ще има възможност да ти одере кожата в съда.

Харлан не знаеше кой шум беше по-силен — тряскането на вратата или ударите на сърцето му. Смъкна се в стола си и отпусна отчаяно глава.

Табелата на мотела се бе откачила и се люлееше на една жица. Но надписът „ШЕЙДИ ОУКС МОТЕЛ“ се четеше ясно. Кейт стисна кормилото и остави виденията си как пробожда с нож сърцето на Томас да се нижат пред нея като филм на ужасите.

Следващата ѝ стъпка бе да излезе от колата, но не знаеше дали ще намери сили да влезе в мотела. Бореше се с унищожителната болка и с гнева, които я бяха довели тук.

След като бе научила за съдбата на дъщеря си, Кейт се превърна в жив труп. Въпреки това бе работила по-усилено от всякога. В работата си намираще лек срещу болката.

Но нощем нищо не ѝ помагаше. Щом минеше през прага на дома си, болката сякаш я чакаше, за да забие пипала в плътта ѝ.

Първата мисъл, която ѝ хрумна, бе да иде в дома „Кьониг Плейс“ и да види Еймбър, да докаже, че всичко е лъжа. Но беше твърде съсипана емоционално, за да предприеме тази смела стъпка.

Това, което ѝ бе нужно, беше да се махне някъде, за да помисли какво да направи с Еймбър и какво да прави без Сойър. Такъв случай ѝ се беше предоставил. Адвокатът защитник по делото за убийство се беше разболял и поиска няколко дни прекъсване на процеса.

Кейт нахвърли няколко дрехи в пътната си чанта и тръгна, като остави кратка бележка на Анджи. Един ден прекара в обикаляне на Фор Корнърс, сякаш търсеше отговор на въпроса, защо животът ѝ се бе стекъл така.

Не беше намерила отговор, както нямаше да го намери и в мотела.

Сега, като гледаше откъснатата табела на мястото, където бебето ѝ е било видяно за последен път напълно здраво, жестокостта, несправедливостта на миналото възроди болката и отчаянието ѝ.

Кейт събра сили да излезе от колата и да влезе в мотела. Това, което се готвеше да направи, навярно бе налудничаво, но тя трябваше да го направи.

— Какво обичате, мадам?

Човекът, който я посрещна, бе облечен в мръсни дрехи. Мръсни бяха и лицето, и косата му. Тя едва успя да не потрепери видимо.

— Искам една стая, моля.

Лежаха в леглото голи. Анджи гледаше Дейв, който търкаше крака си нагоре и надолу по нейния. Преди малко се бяха любили.

— Пак ми стана — каза той. — Пипни.

Тя въздъхна и се опита да се овладее. Трябваше да поговорят, а не отново да се любят. Вместо да му отговори, се обърна гърбом и седна в края на леглото. Чу изненадания звук, който Дейв издаде, и усети как очите му се впиват в гърба ѝ.

— Какво, по дяволите, ти става?

Анджи вдигна един кестеняв кичур от челото си и леко изви глава, колкото да вижда Дейв с крайчеца на окото си.

— Трябва да поговорим — промълви тя.

— Трябва да се чукаме.

— Това вече го правихме. Всъщност ние не правим нищо друго.

— Досега не съм те чувал да се оплакваш.

— Имаш право, не си — стана, погледна голото му тяло, но не изпита никакво желание.

Сякаш усетил това, Дейв легна по корем.

— Е, хайде, кажи каквото искаш да кажеш и да се върнем към работата си.

— Ти винаги ли само за това мислиш?

— Да, и какво? Обичам да чукам — гласът му прозвуча грозно.

— Също така обичаш и да задаваш въпроси.

Той присви очите си.

— Какво рече? Досега не си имала нищо против въпросите ми.

— А сега имам. Разпитваш ме за Кейт, защото си се кандидатира за същия пост, така ли е?

— Така е — ухили се Дейв. — В любовта и на война всичко е честно, сладурче. А политиката е голяма война — лицето му се ожесточи. — Само че досега не си ми казала нищо, което мога да използвам срещу нея.

— Затова ли продължаваш да се виждаш с мене?

Дейв цинично се изсмя.

— Никакво обвързване и никакви обещания, не помниш ли как се разбрахме?

— Не съм ти искала обещания — с отчаян тон отвърна Анджи.

— О, я не се разкисвай! Не съм в такова настроение.

— Обичаш ли ме, Дейв?

Той я погледна учудено.

— Да те обичам? Аз? Няма начин — потупа леглото до себе си.

— Я ела тук. Нашата връзка е за удоволствие и за игра, без никакво обвързване. Какви са тия глупави приказки за любов?

Анджи не обърна внимание на усилията му да я върне в леглото.

— Аз искам повече, Дейв. Просто и ясно. Имах един несполучлив брак и искам да намеря малко стабилност — за себе си и, надявам се, за дъщеря си.

— Тогава най-добре не разчитай на мене. Както ти казах, за мене нашата връзка е за удоволствие и за игра. Мислех, че и за тебе е така.

С последните сили, които можа да събере в този миг, когато сърцето ѝ бе разбито и унижено, Анджи стана, взе дрехите си и се облече.

— Къде смяташ да вървиш?

— Вкъщи.

— Глупости! Не можеш да ме изоставиш така. Не съм свършил още с тебе. Не си ми казала каквото ми е нужно за Кейт.

Анджи рязко се извърна.

— Кейт е причината за цялата история, нали? — гласът ѝ трепереше от гняв. — Никога не си давал за мене и пукната пара. Само искаше да ме използваш, нали? — тъй като Дейв не отговори, тя отиде до него и притисна длан в гърдите му. — Отговори ми, чуваш ли?

Той стисна ръката ѝ и я отблъсна от себе си. Устните му се изкривиха като на ръмжащо животно.

— Точно така, сладурче. Чуках те, за да получа информация. Но повече не си ми нужна. Ще победя Кейт в изборите — честно и категорично. Много хора не са съгласни с нейната безкомпромисност.

— Самодоволен глупак! — извика Анджи. — Никога няма да победиш. Кейт те е смачкала от самото начало. Тя се опита да ме предупреди за тебе, но аз не се вслушах — спря и избърса сълзите си.

— Само че на мене ми омръзна да ме използват. А ти ако щещ, можеш да си потърсиш място в пъкъла.

Сойър застана пред огледалото в банята. Видя лицето на човек, който отдавна не е спал. Дори очите му бяха налети с кръв.

Днес възнамеряваше да намери Кейт. След като го беше изхвърлила от дома и от живота си, той я бе оставил сама с надеждата, че след време ще се съвземе достатъчно, за да може да чуе историята от негова гледна точка. Не му беше лесно да остане настрана. Искаше му се да я успокои. Искаше я по всички възможни начини.

Самият той чувстваше ужасна празнота. Вече не виждаше смисъл в нищо. Дори работата му не можеше да разсее облака на безнадеждна депресия, виснал над него.

Искаше Кейт. Искаше да живее с нея. Да преживее непрживени досега неща. Да гледа как в банята виси дантеленото ѝ бельо. Как четката ѝ за зъби стои до неговата. Да я усеща до себе си през цялата нощ. Да вижда как се издига над него. Като богиня с широки, блеснали очи.

Би искал да види как коремът ѝ расте от неговото дете. Без нея се чувстваше загубен.

Изруга, излезе от банята и се върна в спалнята, където се облече грижливо.

Малко по-късно навлезе с ягуара си в алеята пред къщата на Кейт. Нейната кола все още я нямаше. Отиде до вратата и позвъни.

Отвори му Анджи Гейтс.

— Здравейте — поздрави я той и му се стори, че тя изглежда ужасно. Около очите ѝ имаше кръгове, лицето ѝ бе отпуснато. Нещастие като че ли се беше превърнало в епидемия. Испита съжаление към нея, без да знае защо. — Аз съм Сойър Брок. Помните ли ме? Веднъж говорихме...

— Знам кой сте — подозрението събуди живот в унилите ѝ очи.

— Имате ли една минута? — притеснено попита той.

— Защо?

— Искам да попитам за Кейт.

— Защо съм длъжна да ви казвам нещо за нея?

Сойър се помъчи да намери уважителна причина, с която да я предразположи.

— Защото се интересувам от нея, затова — после внезапно от устните му излязоха думи, които не бе възнамерявал да произнесе. — Не, по-точно е, защото я обичам.

Кейт се загледа в главната сграда, която приличаше повече на богат южняшки дом, отколкото на медицинско заведение. За онези, които живеят в сградата, тя е дом, поправи се мислено. Тя беше домът на нейната дъщеря.

Снощи, в жалката мотелска стая, тя бе взела решението си. Бе стигнала до него трудно, след като изплака всичките си сълзи. Но от сълзите се бе родила решимостта ѝ да види дъщеря си.

Кейт се бе облякла внимателно за случая, макар че осветлението и огледалото в мотела бяха ужасни. Все пак знаеше, че изглежда добре в тюркоазната си ленена рокля. Беше прибрала косата си на тила, за да се открие нанизът ѝ от перли — единственият спомен от майка ѝ. Надявала се бе един ден да предаде тези перли на Сара.

Кейт стисна чантата си под мишница и тръгна по добре поддържаната алея, оглеждайки околността. Дворът беше зелен и с много цветя. Усещаше аромата им. Зад главната сграда бяха пръснати малки бели къщички.

„В една от тях ли живее Сара?“ — мислеше тя, докато се приближаваше до главния вход. Приятна млада жена я въведе в салона за посетители и я покани да седне. Върна се след минута.

— Господин Ренфро е свободен сега — усмихна ѝ се секретарката. — Можете да влезете.

— Благодаря.

Едър сивокос мъж излезе иззад бюрото да я поздрави.

— Франк Ренфро, мадам... — протегна ѝ той ръка.

— Съдия Колсън, сър.

— А, да, съдия Колсън — вдигна той вежди. — Името ми е познато. Вие сте се кандидатирали за втори мандат, нали?

— Не, бях назначена служебно, за да се попълни едно овакантено място. Сега ще участвам в изборите за постоянно назначение.

— Надявам се да спечелите.

— Благодаря.

— Седнете моля.

Тя седна на стола пред бюрото, а Франк Ренфро скръсти ръце и се наклони напред. Очите му бяха сини и проникателни.

— По какъв въпрос искате да ме видите?

Кейт се покашля.

— За едно младо момиче на име... Еймбър Стърлинг — името прозвуча чуждо в ушите ѝ, но не можеше повече да нарича дъщеря си Сара. Тя бе законно регистрирана като Еймбър и трябваше да го приеме. Въпреки това изпита болка.

— А, милата Еймбър. Една от любимките ми. А защо искате да я видите?

— Аз съм приятелка на семейството — излъга Кейт.

Изражението му се промени. Не ѝ повярва, но Кейт не се изненада, защото знаеше, че не умее да лъже. Зачака със затаен дъх. Ами ако ѝ откажеше...

— Не виждам пречка да я видите.

— Благодаря — отдъхна си младата жена.

— Елате, ще ви заведа при нея.

Като излязоха навън, Кейт се осмели да попита:

— Щастлива ли е тук... Еймбър?

Ренфро я погледна.

— Напълно щастлива, съдия Колсън. Както знаете, в реалния свят тя би се чувствала нещастна и уплашена.

— Може ли да се направи още нещо за нея?

Той може би намираще въпросите ѝ странни и неуместни, но не го показваше. Кейт не се интересуваше какво си мисли Ренфро. Искаше да знае всичко, свързано с дъщеря ѝ. Но най-напред искаше да я докосне, да я прегърне...

Влязоха в градината, която сякаш бе пренесена от някоя вълшебна приказка. По средата течеше бълбукащ поток, а край него имаше пейки и много цветя.

Един гълъб се клатушкаше по земята и кълвеше слънчогледовите семки, пръснати в тревата. Няколко от обитателките на дома се радваха на хубавия ден. Една бе задрямала до голямо дърво. Две жени се смееха.

— А, ето я — извика господин Ренфро. — Ето я Еймбър.

Кейт почувства пареща болка в гърдите си и за миг ѝ се стори, че ще припадне.

— Къде е?

— На люлката. Виждате ли я?

— Да, виждам я — прошепна Кейт, обхваната от страх.

— Да ви оставя ли насаме с нея?

— Ако обичате.

Не можеше да откъсне поглед от младото момиче в синя рокля.

— Приятна среща — каза господин Ренфро и се отдалечи.

Краката не ѝ се подчиняваха. Сякаш бяха от олово. Полека-лека се приближи, за да не изплаши Еймбър. Поспря и я загледа с разтуптяно сърце.

Беше чудесна, с къдрава руса коса до раменете и с кафяви очи, подобни на нейните. Тананикаше си непозната мелодия. Изглеждаше съвсем нормална, като момиче, което трябва да учи в гимназията, да спортува, да си има приятел...

„О, боже!“ — болката в гърдите на Кейт беше тъй силна, че едва не извика. Прехапа долната си устна. Ако не се държеше точно както трябва, може би нямаше да има друга възможност.

— Еймбър... аз съм твоята... — не можа да произнесе думата „майка“. Тя заседна в гърлото ѝ. Готвеше се да се опита повторно, но усети, че зад нея стои някой.

Обърна се и очите ѝ широко се отвориха.

— Ти?

— Трябваше да дойда — каза Сойър и я погледна с тъжни, хлътнали очи.

Изглеждаше така добър, така мил, така познат, че ѝ се искаше да се хвърли в силните му ръце. Но не можеше. Той не я обичаше. Просто я беше използвал за свои цели. Беше дошъл тук само за да облекчи съвестта си.

Кейт пак се извърна и направи още една крачка към дъщеря си.

— Недей — тихо я помоли той. — Безполезно е. Лекарят казва, че тя не би могла да разбере, казва, че Еймбър е щастлива тук, в свой собствен свят и че не бива да се внася смут в живота ѝ — помълча, въздъхна и продължи: — Тук се грижат за нея добре. Родителите ѝ са богати, нищо не ѝ липсва.

Кейт го погледна с обляно в сълзи лице.

— Но те обичат ли я, прегръщат ли я, целуват ли я?

— Не — призна Сойър. — Никога не са идвали да я посетят. Срамуват се от нея.

— О, боже! — изхълца тя.

Като го видя близо до себе си, тя отстъпи назад.

— Недей. Не се доближавай до мене.

— Кейт, позволи ми да ти помогна — гласът му се прекърши. —
Позволи ми да те прегърна.

— Не! — проплака. — Остави ме на мира.

Кейт не знаеше колко време бе изминало, но когато погледна назад, Сойър го нямаше. Тя пак се обърна към дъщеря си. Еймбър я гледаше с празен поглед.

Хиляди иглички сякаш се забиваха в тялото на нещастната майка. Искаше ѝ се да избяга, да се скрие от истината, както често бе правила в детството си, когато баща ѝ биеше майка ѝ. Но сега не можеше да побегне. Не беше дете и не можеше да се държи детински.

Внезапно Еймбър ѝ се засмя със сладка, чаровна усмивка, която ѝ беше позната. Усмивката на Томас. Нов гняв се надигна у Кейт. „Дано идеш в пъкъла!“ — каза си беззвучно и отново изпита нуждата да го принуди да си плати, дори ако тя самата трябваше да забие нож в сърцето му.

Това обаче би било твърде леко наказание. Трябваше да го накара да страда. Дълго и мъчително.

С един последен любещ поглед към дъщеря си Кейт се затътри през градината хъм изхода. Внезапно се закова на място. Анджи стоеше облегната на кадилака.

— Анджи... какво...

Тя се спусна към нея.

— Кейт, моля те, не ми се сърди, но трябваше да дойда.

— Откъде знаеше къде съм? — Кейт поклати глава. — Разбирам. Ти си говорила със Сойър и той ме е открил.

— Да, той дойде вкъщи да те търси.

Едва си пое дъх, чувствайки, че желязното ѝ самообладание полека се топи.

— Знам колко ужасно се чувстваш — заговори Анджи, която също плачеше. — Нека да ти помогна. Моля те. И трябва да знаеш, че

нищо не съм издала на Дейв. Единственото нещо, което му казах, е да върви по дяволите.

Кейт без да иска се усмихна.

— О, Кейт! — възкликна Анджи и се втурна в прегръдката на приятелката си.

Дълго останаха прегърнати.

— Хайде — каза най-сетне Анджи, — да се прибираме у дома.

Ръка за ръка тръгнаха към колите си. Но когато Кейт посегна към дръжката на вратата, внезапно спря.

— Ще се върна след минутка — каза тя и се отправи към сградата.

— Къде отиваш? — попита Анджи.

— Върте. Ти тръгвай. Аз веднага ще те настигна.

Погледна я озадачена, но се съгласи.

— Добре, ако си сигурна, че е нужно да се върнеш.

— Сигурна съм — едва се усмихна Кейт.

Всъщност съвсем не беше сигурна. При всяка стъпка си повтаряше, че не бива да го прави. Никой не знаеше истината. И нямаше защо да я знае. Анджи не беше я издала и нямаше да я издаде.

Сега смяташе, че и Сойър не беше я издал, макар че го обвиняваше в обратното.

Трябваше само да се спре, да се обърне, да иде до колата си, да се прибере къщи и да продължи живота си оттам, където беше спряла. Всичко можеше да продължи както е било досега.

— Върни се Кейт, за бога, върни се! — промърмори си тя.

Но не се обърна назад, нито забави крачките си. Влезе в сградата и се упъти право към кабинета на господин Ренфро. Той стоеше в коридора и разговаряше с някаква жена.

Усмихна се, като я видя.

— А, съдия Колсън, мислех, че сте си тръгнали. Забравихте ли нещо?

Спря пред него и пое дълбоко дъх.

— Да, наистина, забравих нещо.

— Така ли? — Ренфро се обърна към жената. — Извини ме за малко.

Жената кимна и се отдалечи.

— Съжалявам, ако съм дошла в неподходящ момент.

— Не, не. Какво забравихте?

— Забравих да ви кажа, че аз съм родната майка на Еймбър Стърлинг — твърдо каза Кейт.

Ренфро остана с отворена уста.

— Така е. Еймбър е моя дъщеря — повтори и в очите ѝ проблесна гордост.

През следващите няколко седмици Кейт се стараяше да успокоява душевната си болка с работа. Но когато си помислеше за дъщеря си и за цялата неправда, която се бе случила, чувстваше се физически болна. Въпреки всичко бе решила да установи някаква връзка с Еймбър, макар да знаеше, че за това ще е нужно и време, и търпение.

Най-напред трябваше да приеме факта, че красивото младо момиче има ума на петгодишно дете. Тази мисъл усилваше болката ѝ. Но Кейт не искаше да губи надежда и си обещаваеше, че дори и да спечели в изборите, никога вече няма да изостави Еймбър.

Това нямаше да е трудно. Семейство Стърлинг беше направило влог на името на Еймбър, но го бе оставило напълно под разпореждането на дома, както и попечителството над момичето. Господин Ренфро бе разрешил на Кейт да вижда Еймбър, когато пожелае.

Мислите на Кейт за Сойър обаче не бяха тъй ясни.

Дори нямаше сили да мисли за него. Болката от раздялата им, прибавена към участта на дъщеря ѝ, беше непоносима. Единственото спасение отново беше работата ѝ.

Бяха ѝ възложени много съдебни процеси, а освен това самата тя трябваше да се яви като свидетел по делото срещу Харлан Мур, което бе вече в ход. Ето нещо, което не би искала да изпусне. Дори и да не бе призована да свидетелства, би присъствала при гледането на делото винаги когато ѝ беше възможно.

Той бе отишъл твърде далеч, както Кейт бе очаквала да стане. Съдеха го, че е измамил свой клиент да купи земя, заразена с отровни химикали.

В деня, в който правеха кръстосан разпит на Харлан, тя се бе промъкнала на последната скамейка. Прокурорът го бе разпитал по обвинението в подкуп.

— Това е лъжа — извика Харлан почервенял. — Никога през живота си не съм се опитвал да давам подкуп на някого.

Възмутена, Кейт не бе чула нищо повече. Негодникът се бе опитвал да подкупи и нея самата.

В края на деня отиде в кабинета на областния прокурор и му предложи:

— Карл, мога да бъда полезна по делото срещу Мур, ако искаш да ме привлечеш като допълнителен свидетел.

Сега трябваше само да изчака делото срещу Харлан да започне, за да свидетелства срещу него. Не се съмняваше, че нейните показания ще бъдат за прокурора последния гвоздей, който ще забие в ковчегата на Харлан. Той наистина заслужаваше затвор. Кейт се усмихна.

Но усмивката ѝ бързо изчезна. Единственият човек, който тя искаше да види прикован на позорния стълб бе Томас — единствената ѝ недовършена работа.

— Дами и господа, моля ви сега да се оттеглите и да започнете разискванията си по това дело — с ясен глас каза Кейт.

Съдебната зала бе необикновено тиха, докато съдебните заседатели напуснаха своята ложа. Бен се изправи и обяви:

— Всички да станат!

Кейт се изправи, мина през залата и отиде в кабинета си. Не знаеше колко време ще е нужно на съдебните заседатели, за да стигнат до решение. Предполагаше, че няма да стане бързо. Делото бе дълго и сложно, макар че и двете страни бяха представили добре доказателствата си. Засега тя бе свършила своята работа.

Надяваше се, че скоро ще има малко свободно време, тъй като и делото срещу Харлан бе приключило. Както бе предрекла, той бе изпратен в затвора.

Въздъхна, свали тогата си и я окачи. Изведнъж стомахът ѝ изкъркори и усети болка в слепоочието. От глад. Не беше хапнала нито на закуска, нито след това, а вече беше следобед. Храната обаче не я интересуваше. Пък и какво ли я интересуваше тези дни?

Бяха минали шест седмици от посещението ѝ при Еймбър и душевната ѝ рана бе още жива и открита. Никога не би могла да

промени станалото. Никой не можеше да се върне в миналото и да поправи старите злини. Човек обаче можеше да се учи от грешките си.

Тя беше започнала с признанието, че е родна майка на Еймбър. Но това не беше достатъчно. Кейт искаше да спечели изборите, но за тая цел не възнамеряваше да се откаже от дъщеря си.

Затвори очи и се заслуша в звуците, долитащи отвън. Шумът на тежките камиони и колите не я смуцаваше. Всъщност непресекващото боботене я успокояваше. Напомняше ѝ, че извън вакуума, в който тя се намираще, светът продължава да съществува.

— Съдия Колсън.

Кейт отвори очи. Пред нея стоеше Лесли.

— Този пакет пристигна като специална пратка. Реших, че може да е нещо важно.

Тя се намръщи.

— Благодаря, Лесли.

След като остави плика върху бюрото, секретарката излезе. Кейт го огледа, после го взе и го отвори.

От плика се посипаха фотографии на Томас: Томас, хванал ръката на жена, която не бе съпругата му; Томас, прегърнал друга жена и я целува. Имаше и други снимки, още по-красноречиви, както и видеозапис.

Ръката ѝ затрепери. Кой беше изпратил този пакет? Тогава видя, че има и кратка бележка, написана с едър почерк и дъхът ѝ спря.

„Един от моите агенти проследи Томас. Използвай приложените материали както намериш за добре.

Сойър“

Кейт се загледа в пространството. По този начин ли се извиняваше Сойър за своята измама? За миг си позволи да помисли за него. Тяхната връзка бе започнала като пожар, за да свърши с пълна разруха и нищо друго, освен пепел.

Не можеше да вини никого, освен себе си. Сойър не беше обещавал нищо, не беше дори намеквал, че я обича. Не бяха говорили какво ще стане, след като приключи издирването. Тя беше глупачката, прибързаната, тя се беше влюбила в него.

Кейт отклони тези болезнени мисли и се загледа в снимките пред себе си. Не беше обмисляла как ще разобличи Томас, само знаеше, че това ще стане някой ден. Но сега средствата ѝ бяха под ръка. Тези снимки, заедно с видеозаписа бяха точно онова, от което имаше нужда, за да покаже на света какъв безчовечен негодник е Томас. Но излагайки него, тя щеше да изложи и себе си.

Пулсът ѝ се учести. Трябваше ли да поема този риск? Щеше ли да си прости, ако не го поеме?

Кейт излезе от главната квартира на избирателната си кампания. Навън бе слънчев летен ден. Знаеше, че изглежда като жена, която е господар на живота и на кариерата си. Зеленият копринен костюм ѝ бе ушит по мярка и стоеше добре на стройната ѝ фигура. Косата ѝ бе грижливо сресана. Няколко тънки кичурчета играеха по лицето ѝ.

Сега, като погледна към морето от журналисти с камери, фотоапарати и микрофони, почувства, че е взела правилно решение.

Исправи рамене.

— Дами и господа, сигурна съм, че сте повече от любопитни, защо ви поканих днес тук.

— Да — провикна се един репортер, — особено след като винаги ни гоните.

Избухна смях. Когато той утихна, Кейт се усмихна хладно и продължи:

— Всъщност искам да ви направя едно признание.

Мигом почувства, че всички се превърнаха в слух.

— Когато бях шестнайсетгодишна, родих извънбрачно дете.

Изненадан шепот мина през тълпата. Тя вдигна ръка, за да замълчат.

— Придумаха ме да позволя детето да бъде осиновено от добро семейство. За съжаление не е станало така. Бащата на детето трябваше да го предаде, където е нужно, за да стане осиновяването. Но той захвърлил бебето в мръсна мотелска стая и избягал.

Кейт замълча и си пое дъх. Загледа се в журналистическите пера, от които хартията се възпламеняваше като суха трева от пожар.

После се посипаха въпросите.

— Кой е бащата?

- Къде е детето сега?
- Кой го е осиновил?
- Момче ли е или момиче?
- Смятате ли да го включите в живота си?
- Знае ли то, че вие сте родната му майка?

И така продължаваха, докато осъзнаха, че Кейт не е отговорила на никого. Изведнъж гласовете замлъкнаха.

— Човекът, който е отговорен, бащата на моето... дете... — гласът ѝ потрепери, защото заедно с любовта към дъщеря ѝ пламна гневът ѝ срещу жестокостта на Томас. Пое си дъх и продължи: — Бащата на детето ми е известен телевизионен евангелистки проповедник.

От всички страни се понесоха викове:

— Кажете кой е. Назовете името му!

Кейт пое пакета, който една от сътрудничките ѝ в изборителната кампания държеше.

— Всичко е тук — посочи към маса, отрупана с пакети. — И както виждате, сътрудниците ми са приготвили достатъчно копия за всички ви.

Когато шумът стихна, тя добави:

— Благодаря ви, че се отзовахте на поканата ми. Довиждане.

Върна се в главната квартира, след като видя как журналистите се нахвърлиха върху материалите като лешояди. Затвори вратата и опря на нея гърба си. Краката ѝ трепереха. Ръцете ѝ се потяха. Но тя се чувстваше пречистена. Беше си обещала, че Томас ще плати за греховете си. Но не само той щеше да плати.

Най-сетне бе дошъл денят, в който и двамата трябваше да си платят.

На другата сутрин Кейт разтвори вестника и прочете заглавието:

„БОГАТИЯТ И ИЗВЕСТЕН ТЕЛЕВИЗИОНЕН
ЕВАНГЕЛИСТКИ ПРОПОВЕДНИК ТОМАС ДЖЕНИНГС
ИЗПАДА В НЕМИЛОСТ СЛЕД ОБВИНЕНИЕТО НА
СЪДИЯ КЕЙТ КОЛСЪН“

Статията предаваше подробно признанието ѝ и сензационното съдържание на пакетите, които разкриваха лицемерието на Томас.

Кейт отпиваше от кафето си и четеше статията дума по дума. Прочете я и се загледа през прозореца. Преди пресконференцията бе изпълнена с възбуда и нервна енергия. Сега чувстваше единствено тъга. Нищо не беше се променило; отмъщението ѝ не беше освободило дъщеря ѝ от дома, в който се грижеха за нея, нито ѝ беше осигурило победа за изборите.

Вярваше обаче в кариерата си. Телефонът не бе преставал да звъни. През цялата вечер, най-вече в главната ѝ квартира, се бяха обаждали граждани, за да изразят подкрепата си. Приветстваха я за смелостта и честността ѝ много групи жени. Зад нея бяха застанали почти всичките ѝ бивши колеги от фирмата.

Но нищо не можеше да запълни празнотата, която я измъчваше ден и нощ. Копнееше да намери разрешение, което ще ѝ позволи дъщеря ѝ да стане част от собствения ѝ живот.

Копнееше също да вдигне телефона и да се обади на Сойър. Неканени сълзи пареха в очите ѝ. Избърса ги. Стига сълзи, каза си сурово. Вече беше взела решението си за него и нямаше връщане назад.

— Защо си оклюмала?

Кейт се извърна.

— О, добро утро.

Анджи влезе в кухнята и седна.

— Би трябвало да се радваш — ухили се тя. — Аз съм безкрайно доволна. Ама как го хвана за топките и го изстиска като лимон.

— Анджи!

— Точно така направи за мое голямо удоволствие.

Лицето на Кейт пак помръкна.

— Не знам. Всичко беше тъй грозно, тъй жалко и противно на принципите ми.

— Вярно, трябваше да го направиш. Надявам се, че не съжеляваш? — попита Анджи.

— Не. Не съжелявам.

— Дори и ако ще ти струва спечелването на изборите?

— Дори и ако стане така.

— Смело постъпи. Аз не бих могла да направя нещо подобно. В никакъв случай.

Помълчаха, преди Кейт да промърмори:

— Бих искала и Уейд Джаксън да си получи заслуженото.

— Интересно е, че споменаваш за Уейд.

Тя отвори широко очи.

— Защо, знаеш ли нещо?

— Да. Говорихме с мама за него онзи ден. Тя казва, че в града се шушука доста за него — пренасял наркотици от Маями и си имал неприятности с някои от големите наркотрафиканти.

— Ако е вярно, напълно си заслужава неприятностите.

— Чакай, не си чула най-важното — Анджи отново се ухили. — Говори се, че присвоявал част от парите, спипали го, отрязали му двете уши и му прерязали гърлото.

— Какво говориш, Анджи!

— Само ти предавам какво говорят хората. Разбира се, още не са намерили трупа.

— Не може ли да променим темата? — пребледняла предложи Кейт.

— Разбира се. Имам и други новини.

— Какви.

— Ще напусна този град.

— Не е ли малко внезапно?

Анджи погледна встрани.

— Не. Търся си друга работа, откакто... Дейв и аз се разделихме.

— Съжалявам.

— Не съжалявай. Той е негодник и дълбоко в себе си го знаех.

Чула ли си най-новото за него?

— Не. А ти?

— То се знае. Днес съм пълна с добри новини — изкикоти се Анджи.

— Това е безспорно.

— Не си ли любопитна да чуеш за този голям любовник?

— Разбира се, надявам се да си е получил заслуженото.

— О, можеш да бъдеш сигурна.

Кейт повдигна вежди.

— Щом сте се разделили, откъде знаеш?

— Ходих във фирмата, там научих. Бях оставила някои неща в апартамента му и исках да си ги прибера. Няколко дни го търсих по телефона, но го нямаше нито на работа, нито вкъщи. Затова реших да се отбия в офиса му и да чакам, докато се появи. Казано накратко, вървах по коридора точно когато той излизаше от кабинета на господин Джонс. Дейв не само псуваше като хамалин, ами изглеждаше като че ли са му прерязали гърлото и са изцедили кръвта му.

— Господи, Анджи, описанията ти днес са ужасни.

Тя се засмя.

— Както и да е. Разбрах, че шефът му е ударил секирата, уволнил го.

Кейт се изуми.

— Сериозно?

— Да. Изглежда, Джонс е доказал, че Дейв разпространява мръсните клюки за тебе и бил възмутен. Освен това имало нещо нередно и в работата му.

— Не мога да кажа, че не си го е заслужил — въздъхна Кейт. — Не е изпускарал случай да злослови срещу мене.

— Е, няма защо да се тревожиш за конкуренцията му в изборите. Като се разчуе защо е бил уволнен, той ще е свършен и професионално, и политически.

— Иска ми се да го вярвам. Но такива като Дейв Нилсън не се свиват в дупките си, за да си ближат раните.

— Права си, но вече няма да е във фирмата.

— Няма да се изненадам, ако се съвземе — отвърна Кейт. — Възможно е да си открие собствена фирма и да се яви като адвокат в моята съдебна зала.

Анджи се изсмя.

— Ако стане това, бих искала да съм там и да погледам... А, просто го отпиши. Аз вече съм го отписала.

— Сигурна ли си?

Тя вяло се усмихна.

— Е, добър беше в леглото и се позабавлявах. Но да, всичко вече свърши.

— Ти си луда, но те обичам — засмя се Кейт.

— И аз те обичам.

— И тъй, къде ще отидеш?

— В Далас. При това си намерих добра работа там.

— Колко се радвам, Анджи!

— Надявам се, че този път няма да сгафя.

— Сигурна съм. Всичко ще се нареди.

Анджи замълча, преди да каже:

— Не знам как да ти благодаря...

— Няма за какво да ми благодариш.

— Заминавам в края на седмицата, но ще се върна, като спечелиш изборите. Искам да присъствам на празненството — изправи се.

— Има едно голямо „ако“, но ще те държа в течение.

Анджи стигна до вратата и се извърна.

— Може да ме застреляш за това, но трябва да ти кажа, че си ненормална, щом го изгони.

Изненадана, Кейт се смръщи.

— За какво говориш?

— Не за какво, а за кого. И знаеш, че говоря за Сойър Брок.

Младата жена пребледня.

— Той вече е в историята.

— Но няма защо да бъде там.

— Така трябваше да стане.

Анджи въздъхна.

— Ти си по-упорита от старото муле на баща ти! Щях да съм щастлива, ако някой ме обича както Сойър обича тебе.

С тези думи Анджи излезе, а Кейт остана с отворена уста.

По-късно, когато се поуспокои, реши, че Анджи не знае какво говори. Сойър не я обичаше така, както тя би искала. И никога нямаше да я обича.

Томас Дженингс излезе от черковната си канцелария и веднага бе заобиколен от репортери.

— Проклети лешояди — промърмори си той и се опита да не им обръща внимание. Но не беше възможно. Заобиколиха го наистина като лешояди, които се хранят с трупове, и не отстъпваха. Главата на Томас щеше да се пръсне. — Махнете се от пътя ми! — изсъска той.

Една журналистка завря микрофон пред устата му.

— Преподобни, коя е любимата ви жена тези дни?

— Да, преподобни, коя е?

— Кажете ни името — подвижна друг.

— Как се чувстват последователите ви сега, преподобни?

— Преподобни, как можахте да изоставите бебето в мотел? Какво чудовище може да постъпи така?

Томас се бе запъхтял като участник в маратонско бягане и разблъска репортерската тълпа.

— Махайте се от пътя ми. Оставете ме на мира. Няма да отговарям на никакви въпроси.

Не биваше да излиза от кабинета си, но пък не можеше и да се крие до края на живота си. Макар да се боеше, че тъкмо това щеше да е принуден да прави благодарение на нея. Най-много от всичко му се искаше да намери Кейт Колсън, да я прободне в сърцето и да гледа как изтича кръвта ѝ.

Томас най-после се добра до колата си. Мигом влезе в нея, заключи вратите и запали двигателя. Репортерите заобиколиха колата му.

— Махайте се или ще ви прегазя — изкрещя им през стъклото.

И би го направил. Така беше разгневен. И уплашен. Докато излизаше от паркинга и насочваше линкълна си към улицата, усети, че кръвното му се повишава.

От тялото му се стичаше пот и просмукваше дрехите му. Стомахът му се бе свил на топка. След хладнокръвното изложение на

Кейт телефонът му не спираше да звъни. Хората бяха възмутени, казваха, че спират финансовата си подкрепа.

Телевизионните му спонсори се бяха оттеглили, с изключение на двама, но очакваше и те да последват останалите.

Така силно стискаше волана, че кокалчетата му пукаха. Но отпусна пръстите си едва когато влезе в алеята пред своя дом и загаси мотора. Поседя една минута. Посрещна го тишина. Нямаше репортери.

Излезе от линкълна и огледа къщата си. Радваше се, че е вече тук. Избърса лице с носната си кърпа, грабна чантата си и влезе вътре. Спъна се в нещо тежко и почти загуби равновесие.

— Какво, по дяволите...

— Мисля, че се разбира от само себе си.

Томас погледна трите куфара на пода, неговите куфари, после Анет, която стоеше по средата на стълбището.

Адамовата му ябълка подскочи.

— Това е моята къща, проклетнице!

Жена му се изсмя пискливо.

— Построена с парите на баща ми.

— Записана е на мое име.

— И на мое. Но това е без значение. Няма съдия в този щат, който би я присъдил на тебе сега.

— Върви по дяволите!

— Ще ида, но не сама. Преди мене ти ще потанцуваш с дявола. А сега се махай оттук. Не мога да търпя мутрата ти. Иди при някоя от твоите курви — отметна глава назад и се изсмя. — Ама тя добре те подреди, нали? Трябва да ѝ го признаем — съдията има не само нокти, но и зъби, и добре те ухапа. И мене също — погледът ѝ стана още по-язвителен. — И аз не искам да съм омъжена за чудовище като тебе.

— Не можеш да го направиш. Не можеш просто да ме изриташ!

На горната площадка се появи мъж. Едър като мечка, с грива от бяла коса и здрави челюсти.

Томас примря. Бащата на Анет, Райли Холкъм, беше последният човек, когото бе искал да срещне.

— Ако тя не може да те изрита оттук, аз мога — ясно произнесе той, без да повишава глас. — Ти си срам за това семейство, за Бог и за този щат — погледна часовника си. — Предполагам, че в този момент един ключар сменя секретните брави на черковната сграда.

— Какво? — изкрещя Томас. — Не можеш да направиш това!

— Сградата е моя собственост и мога да правя каквото пожелая. А сега си вземай багажа и си отивай! — тъй като Томас не отговори, той изръмжа: — Още сега!

Дженингс подскочи, сякаш бе прострелян, и се наведе да вземе багажа си. Довлече се до вратата и излезе. Но не можеше да продължи. Силите го бяха напуснали.

Какво щеше да прави? Къде можеше да отиде? Беше разорен и опозорен. Спомни си за пистолета в жабката на колата. По-добре да е в пъкъла, отколкото да живее така на земята. Но не можеше да направи и това. Страхуваше се.

Най-лошото беше, че кучката бе спечелила. Кейт Колсън го бе надхитрила и сега той трябваше да бяга с подвита опашка.

Затътри се към колата.

Сойър прочете за делото срещу Харлан и се усмихна, когато стигна до присъдата и до годините, които трябваше да прекара в затвора. Щеше да е много, много стар, когато излезеше оттам.

Като се изключи това, че бе проучил клиента от Тампа и бе открил, че е чист, Сойър нямаше никакво участие в тази мръсна сделка със земя. Харлан сам бе газил в собствената си мръсотия.

Радваше се, че Харлан си бе получил заслуженото и направо ликуваше, че Томас Дженингс бе поставен на място; доволен бе, че Кейт си беше послужила с материалите, изпратени от него.

Но Сойър не беше весел. Нямаше настроение дори за работа. Откакто се бе разделил с Кейт, всъщност Ралф ръководеше агенцията. Мисълта за нея така го измъчваше, че не можеше да се съсредоточи. Единствената светла точка в тези мрачни дни бе, че съдът оправда като невинен един от клиентите му, обвинен, че е предизвикал смъртта на доведените си синове чрез пожар. С това Сойър можеше да се поздравя. Той беше открил голяма част от доказателствения материал за невинността на обвиняемия.

Но и тази радост бе краткотрайна. Вътрешната му пустота ставаше все по-мъчителна.

Сойър включи една видеокасета, и седна на канапето. Беше заснел пресконференцията на Кейт. Не помнеше колко пъти я беше

гледал вече само за да я вижда отново.

Образът на Кейт изпълни екрана. Никога не беше изглеждала по-добре, макар че под очите ѝ имаше кръгове. Всичко друго у нея беше съвършено. От слънцето косата ѝ блестеше. Знаеше точно каква е косата ѝ, като прокарваше пръсти през нея. Познаваше и лекото потрепване на пулса и в трапчинката под шията.

Сойър изпъшка. Връзката с Кейт беше най-хубавото преживяване през живота му. Как я бе изпуснал?

След един месец изборите ще са минали и тя ще е избрана за съдия. Отзвукът от нейната честност и откровеност бе много положителен; без съмнение, очакваха я големи успехи.

Но тя обичаше не само работата си. Тя обичаше и него. Беше видял любовта в очите ѝ, беше я чул в гласа ѝ, беше я почувствал в допира ѝ.

Тогава защо всичко бе тръгнало наопаки?

Припомняше си многократно оня съдбоносен ден, като се мъчеше да ѝ обясни, че когато обеща на Харлан да я проучи, още не я обичаше? По дяволите, тогава тя му беше само обикновена клиентка. Ако знаеше, че ще я загуби, би я заставил да го изслуша.

Затвори очи, вдъхна дълбоко и стана от канапето.

— Поздравления, Кейт! Ти успя!

Кейт се ухили на Бил Джонс, който я приветства с вдигнати нагоре палци. Празненството по случай победата ѝ вървеше чудесно. Радваше се, че е спечелила, но беше емоционално изтощена и се насилваше да се включи във веселието.

Лееше се шампанско и всички се потупваха по гърбовете. Кейт се извини и отиде да потърси Анджи, която бе казала, че скоро ще си тръгва. Надяваше се, че приятелката ѝ ще прекара нощта при нея, но тя бе решила да отиде до Ню Браунфелс.

— Как ми се искаше да останеш — повтори ѝ Кейт, когато я намери при бюфета.

Анджи натопи една скарида в соса и се обърна към Кейт.

— Мама ме очаква, а напоследък рядко се връщам у дома.

— Знам. Аз просто съм егоистка — „и самотна, тъй самотна, че едва го понасям“ — каза си наум.

— Какво ти е? — попита Анджи. — Изглеждаш като че ли ще се прекършиш.

— Имах трудно дело. Процесът по убийството най-сетне свърши.

— И как завърши? Не съм виждала вестник от седмици.

— Съдебните заседатели намериха помощник-шерифите за виновни. Сметнаха, че хладнокръвно са убили чернокожия затворник.

— И сигурна ли си, че само това те е изтерзало?

— Сигурна съм — пресилено се усмихна Кейт.

Анджи завъртя очи.

— Де да можех да ти повярвам!

— Имаш много силно въображение, приятелко.

— Не. Въпросът е в Сойър, нали?

Кейт се стегна.

— Не искам да...

— Знам — прекъсна я Анджи, — не искаш да говориш за него. Но и двамата сте луди, че не се разберете.

Кейт се наведе и я целуна по бузата.

— Обичам те.

— С други думи, тръгвай си — засмя се Анджи.

— И скоро пак ела да ме видиш.

Кейт се поспря при други приятели и познати за около още един час; после се извини, че е много изморена, и напусна главната квартира на кампанията си, изпратена с благопожелания.

Малко по-късно се отпусна на дивана в дома си и се загледа в чашата си с кафе. Би трябвало да си легне, макар че утре нямаше да ходи на работа. В чест на победата си бе получила свободен ден. Но беше още много напрегната, за да си легне, а и бе пила повечко шампанско.

И, господи, искаше Сойър! По едно време той я бе желал — отчаяно. Отпи от кафето си. Подсъзнателно се бе надявала, че той може да се появи на празненството ѝ тази вечер. Но не дойде — не беше в неговия стил. Ами ако тя идеше при него утре, за да му каже, че съжالياва, че е направила голяма грешка? Би ли я изслушал? Щеше ли да ѝ даде още един шанс? И ако се съгласеше — после какво?

Звънецът на входа иззвъня. Кейт се намръщи. Кой можеше да идва по това време, още повече, че празненството продължаваше? Тя

загърна по-плътно пенъоара си. Навярно Анджи си беше забравила нещо.

Прибра зад ухото си един кичур коса и отиде до вратата.

— Кой е?

— Сойър.

От приглушения му глас устата ѝ пресъхна.

— Кейт... отвори, моля те!

Отчаяната нотка в гласа му я накара да побърза. Отключи и отвори широко вратата. Лунната светлина го огряваше. Погледите им се срещнаха.

Той се покашля.

— Знам, че е късно, но видях светлина в прозореца ти и исках да те поздравя.

Изпотеното му лице свидетелстваше за вълнението му.

— Благодаря. И аз... исках да ти благодаря... много пъти — думите ѝ се превърнаха в дрезгав шепот: — За пакета.

— Не ми дължиш никаква благодарност — Сойър пак се прокашля. — Това е най-малкото, което можем да направя.

Още се гледаха в очите.

— Искаш ли нещо за пиене? Чаша шампанско?

— Не. Просто исках да се отбия, за да те поздравя.

— Радвам се... че дойде.

В очите му блесна още по-голямо вълнение.

— Наистина ли?

— Да — прошепна тя с болка, като се питаше как ли щеше да прекара останалата част от живота си без него.

— За бога, Кейт, не ме гледай така, ако не го правиш искрено. Аз...

— Прегърни ме, Сойър.

С приглушен стон той простря ръце и я притисна към себе си.

— О, Кейт, не исках да те огорча! — обсипа я с целувки по устните, по лицето, по шията. — Никога нищо не съм казвал на Харлан. Никога.

Кейт също изгаряше от желание да го докосва, да го прегръща, да навакса изгубеното време.

— Шшт. Знам — промърмори между жадните целувки. — Съжалявам, че не те разбрах правилно.

— Обичам те — каза той. — Обичам те!

— И аз те обичам.

Все още стояха прегърнати на лунната светлина. Най-сетне Сойър я отдалечи от себе си и я погледна в очите.

— Ще се омъжиш ли за мене?

Светналите ѝ очи помръкнаха и тя се изплъзна от ръцете му.

— Трябва да знаеш нещо за мене.

— И какво е то? — подразни я той.

— Когато родих Еймбър... лекарят ми каза, че няма да мога да родя друго дете.

Лицето му стана сериозно.

— Съжалявам, скъпа, но какво общо има това с нашата женитба?

— Ти ми призна веднъж, че искаш да имаш... дете.

— Ела тук — подкани я той.

Тя извика и се хвърли отново в ръцете му.

— Знаеш ли колко много деца се нуждаят от дом? Ако искаме да имаме бебе, просто ще си вземем едно.

Кейт се отдръпна.

— Сериозно ли говориш?

— Аз искам тебе. Всичко друго може да бъде само допълнителна украса.

Младата жена се засмя.

— Сойър Брок, обичам те.

— И аз те обичам.

Лицето ѝ отново се помрачи.

— Има още нещо.

— Добре, нека да го чуем.

— Става дума за Еймбър. Трябва да знаеш, че съм твърдо решена да намеря начин да стана част от нейния живот.

— Поправям те — каза Сойър. — Ние двамата ще намерим начин.

Къщата миришеше на Коледа. Сушени розови листа горяха в чинийки на различни места в дневната, където Кейт оглеждаше елхата. В ръката ѝ се люлееше една гирлянда. Елхата вече изглеждаше прекрасно, висока до тавана, осветена с малки лампички, които блещукаха като диаманти, и украсена с най-различни дрънкулки. Но тя още се въртеше край нея.

Чу шум и като помисли, че е Сойър, се обърна. Но не беше съпругът ѝ. Един пън се беше наместил в камината. Очите ѝ се спряха на Сойър, който беше заспал дълбоко на дивана.

Усмихна се. Нямаше ги вече бръчките около устата му и напрегнатият израз на лицето. „Бракът му се отразява добре“ — помисли Кейт. Също както и на нея. Никога не беше изпитвала такова щастие и задоволство. Същото се отнасяше и до Сойър.

Бяха се оженили три дни след като беше спечелила в изборите. Оттогава бяха говорили надълго за тъжното си детство. Това беше една от причините да иска първата им Коледа заедно да бъде безупречна. Беше украсила къщата сама с живи цветя и различни коледни украшения. Дори беше опекла сладкиши и кейкове, а Сойър безмилостно ѝ се бе присмял, когато изгори първата тава със сладки.

Усмихна се, като си спомни как лакомо ги беше изял дори и изгорени. А тя се трогна до сълзи, когато той си призна, че никога в живота си не е ял домашни сладки.

Такива мигове ѝ бяха тъй скъпи, както и посещенията им при Еймбър. „Сладка Еймбър“ — ѝ казваше той, а тя винаги се смееше.

Момичето бе станало част от живота им, но напредъкът бе бавен. Все още предстоеше да я вземат от онзи дом и тя се надяваше...

— Не можеш да го оставиш на мира, нали?

Гласът на Сойър прекъсна мислите ѝ. Той се приближаваше към нея само по долно бельо.

Кейт въздъхна и се обърна към коледното дърво.

— Чудесно е, нали?

— Не говорех за дървото.
Преди да успее да се обърне, ръцете му я обвиха. Подуши врата й.

— Миришеш толкова хубаво, че мога да те изям.

— Ти май винаги си гладен.

Той се засмя, мушна ръка под дрехата й и потърси гърдата й.

— Обичам те.

— Покажи ми го.

Тя се извъртя в ръцете му и му предложи устните си. Той се впи в тях. Кейт се притисна до него и усети втвърдената му мъжественост.

— Не мога да ти се наситя — промърмори той, съблече дрехата й и я повали на пода...

— Да можеха да те видят някои от твоите колеги такава топла и разтапяща се, и толкова различна от строгата госпожа съдия, седнала на трона си.

Тя го издърпа към себе си.

Млъкни и ме целуни!

Той не проговори вече. Сега нямаше нужда от думи. Започна да гали гърдите й, корема, пъпа, първо с ръка, после с език.

Тя потрепери и се замоли:

— Моля те, искам те в мене. Не се чувствам цяла, ако не си.

— О, боже! — изпъшка той и се издигна над Кейт в светлината на камината, преди да навлезе дълбоко в нея.

Тя се почувства задоволена след няколко минути. После пак, когато и двамата едновременно нададоха вик на удовлетворение.

Отново бяха сити от непрестанната си жажда. Кейт се чудеше как е живяла толкова години, без да знае какво щастие е да обичаш и да бъдеш обичана.

Сойър се сгуши до нея на топлия килим и покри голотата им с нейния пенъоар.

— Толкова си тиха. Добре ли си?

— Прекрасно се чувствам.

Той вдигна кичур влажна коса, паднал над очите й.

— Обичам те. Мисля, че няма да ми омръзне да ти го повтарям.

— Надявам се.

Замълчаха, щастливи, че са прегърнати, че се наслаждават на своята взаимност.

— Мислиш ли, че ще можем да доведем Еймбър... у дома за Коледа? — тихо попита Кейт.

Очите ѝ се плъзнаха до елхата, където имаше и специална кутия, надписана с името на Еймбър. В нея бяха перлите от майка ѝ. Копнееше да ги закачи около врата на дъщеря си.

Сойър подпря глава на едната си ръка и надникна в очите ѝ.

— Разбира се, че можем да доведем нашата дъщеря у дома, ако искаш.

Една сълза се търкулна по лицето на Кейт. Той я облиза.

— Кога.

— Кога можем да я доведем?

Сойър се надигна и се ухили.

— Защо не сега?

— Сега? — с треперлив глас попита Кейт. — Искаш да кажеш още сега, в тази минута?

— Е, може би преди това трябва да се облечем.

— О, Сойър! — извика Кейт и обви врата му с ръце.

После скочи и се втурна към спалнята, но внезапно спря и се обърна назад.

— Само си помисли! Ако доведем Еймбър у дома, ще бъдем истинско семейство.

— Завинаги, скъпа моя, завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.